

BIANCA BRAD SE DEZBRĂCĂ DE SECRETE

**Guvernatorul
mitului Dracula**
**Interviu în exclusivitate
cu Mihai Trăistariu**
**Dosarul minerilor morți
la Petria**

GRATUIT: cartea *Căinele din Baskerville* oferită împreună cu *Flacăra*

www.revistaflacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

14565

**Boc, Boc, Boc, la ușa ta:
CRIZA!**

**Voluntari români
pentru Africa**

Damian & Brothers

La concert cu Emir

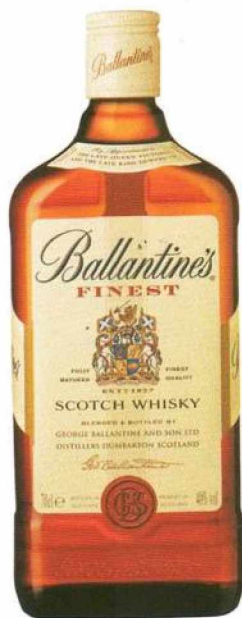
P/14565

U^{gh}

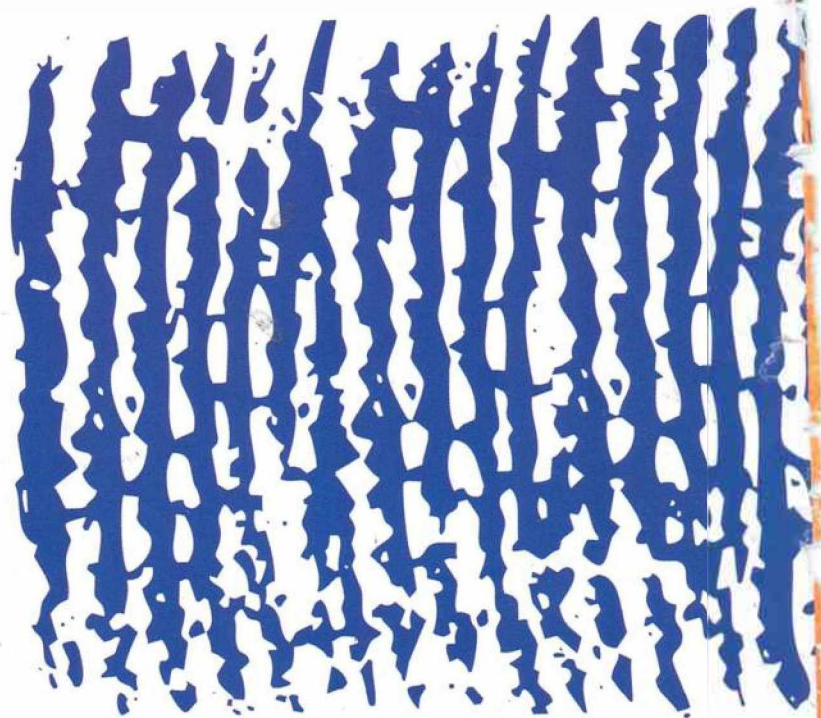

Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Consumați cu moderație

Viata ca negru

Sâmbătă, 15 noiembrie 2008, în jurul orei 14.50, la orizontul minus 1.000, abatajul 431, în mina Petrila se produce o puternică explozie. În urma deflagrației, mor pe loc opt mineri, iar alți nouă sunt răniți. Vestea cade ca un fulger în orașul Petrila și, înainte ca tragedia consumată în subteran să strice monotonia programelor de știri ale unei zile de sâmbătă, trece din gură în gură, în toată Valea Jiului: „Au murit opt la Petrila!” În contextul tragediei, o echipă de salvatori, formată din opt mineri, coboară în mină cu scopul de a aduce la suprafață trupurile fără viață ale colegilor lor. La ora 18.40 are loc o nouă explozie și patru dintre salvatori mor pe loc. Cei patru rămași în viață, dintre care trei răniți la rândul lor, cu un efort final, greu de descris, aduc la suprafață cadavrele minerilor salvatori. Se prăbușesc la gura minei. În câteva ore, la Petrila au murit 12 oameni, alți opt fiind la granița dintre viață și moarte. În Petrila s-a făcut dintr-o dată noapte.

Ce s-a întâmplat?

A doua explozie

Evenimentele din sâmbăta neagră de la mina Petrila sunt cel mai grav accident minier din ultimii patru ani. Ghinionul dublu sau norocul strâmb al minerilor face ca tragedia să se fi consumat în plină campanie electorală. Așa se explică perindarea liderilor politici prin Vale, doar așa despăgubirile „mai mari ca niciodată”, atenția acordată răniților, anchetele încrucșate, deschise de toate ministerele care aveau o cât de mică legătură cu sectorul minier și, nu în ultimul rând, mediatizarea excesivă a subiectului.

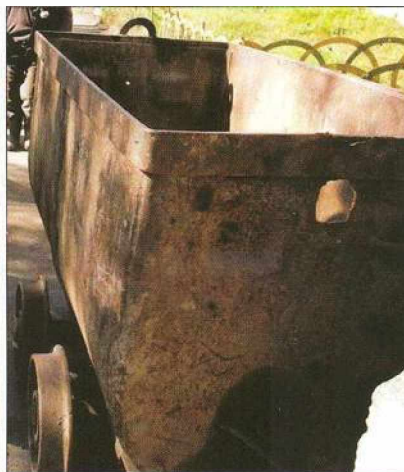
Abatajul 431 a fost deschis în data de 7 noiembrie, adică la o săptămână înaintea tragediei. Ancheta ulterioară a dovedit că locul nu era nici pe departe unul sigur pentru exploatarea de minereu, fiind instabil, cu acumulări mari de gaze. Pe de o parte metan, pe de alta dioxid de carbon rezultat din autoaprinderea cărbunelui. Circulația aerului a făcut posibilă alimentarea cu oxigen a zonei, ceea ce a favorizat exploziile. Situația critică a respectivului punct de lucru era cunoscută conducerii de la Petrila, iar

sâmbătă, 15 noiembrie, o echipă formată din 16 mineri, printre care se aflau și cinci mineri salvatori de la Stația Centrală de Salvare Minieră, au intrat în adâncurile de la Petrila cu scopul de a stinge focurile aprinse și de a evalua situația din subteran. Deflagrația i-a ucis pe loc pe opt dintre membrii echipei. Victimele primei explozii au fost: inginerul șef producție Brad Iosif, șeful sector 1 Holinger Doru, Stoian Vasile – minier sector 1, Mățan Adrian – ajutor minier, Șipoș Cristian – minier sector 1, Mateș Dan – sondor sector 6, Alexa Marcel Alin – sondor sector 6, Moș Silviu – minier șef schimb sector 1. Alți opt mineri au fost grav răniți. Șeful de brigadă Sorin Mihai Bilbă a murit în dimineața zilei de 25 noiembrie, după zece zile de chin, ca urmare a traumatismului cranio-cerebral suferit. Bilbă avea arsuri profunde pe 85 la sută din suprafața corpului, șansele lui de supraviețuire fiind minime.

Conform datelor rezultate din ancheta procurorilor, după ce au fost audiate peste 150 de persoane, inclusiv mineri supraviețuitori ai exploziei, se conturează ideea că șefii de la Exploatarea Minieră Petrila, cunoscând situația din mină, au încercat să țină sub control focurile din adânc. În consecință, în data de 10 noiembrie s-a făcut un „plan de atac” având un dublu scop – evaluarea, motiv pentru care în mină au coborât șefi, și stingerea incendiilor, misiunea revenind minerilor salvatori.

Răniții primei explozii au fost aduși la suprafață de minerii supraviețuitori. În stare de șoc aceștia nu au fost în stare decât să mulțumească lui Dumnezeu că au scăpat cu viață și să spună că în mină s-a dezlănțuit iadul!

Din spirit de solidaritate, manifestat până la sacrificiul suprem, s-a format imediat un grup de nouă mineri salvatori, care la trei ore de la prima explozie a coborât în mină. Au reușit să ajungă la locul unde

Afișe electorale îndoliate

Afișele electorale ale directorului Companiei Naționale a Huilei, Daniel Surulescu din municipiul Vulcan, au fost măzgălite cu vopsea neagră. Pe fiecare afiș a fost inscripționat semnul crucii, iar pe unele era scris „minerii nu te vor ierta”. Directorul CNH Petroșani, Daniel Surulescu, susținea că este vorba despre o răzbunare politică de care au profitat contracandidații săi. Cel de-al doilea director din CNH, Petre Drăgoescu, spunea că nu va renunța la cursa electorală deoarece ar fi un gest de lașitate.

Directorul general al Companiei Naționale a Huilei Petroșani, Daniel Surulescu, și cel responsabil cu securitatea minieră, Petru Drăgoescu, au fost candidați din partea PNL pentru colegiile din Valea Jiului și în momentul producerii exploziilor erau în concediu și în campanie electorală.

De ce s-a deschis abatajul 431?

Anchete cu final așteptat

zăceau fără suflare trupurile colegilor și șefilor lor, i-au tras din locul respectiv, și, înainte să apuce să-i aducă la suprafață, au fost loviți de o a doua explozie. Au murit, pe loc, salvatorii minieri Nicolae Puian, Daniel Brătilă, Attila Elekes și Trandafir Vișan. Patru dintre supraviețuitori au fost răniți dar starea lor s-a ameliorat rapid, toți fiind în afara oricărui pericol. Tragismul situației este că salvatorii celei de a doua echipe au adus la suprafață, deși și ei erau arși și răniți de explozie, pe cei patru colegi uciși.

Echipa a doua a încălcat toate regulile mineritului. Într-un loc în care a avut loc o deflagrație nu se intră vreme de cel puțin 24 de ore. Șeful echipei salvatorilor a fost însă forțat de mineri să-i coboare pe aceștia în subteran. Dovadă stă faptul că Nicolae Paștiu, prim-procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul Hunedoara, a afirmat că minierii salvatori au intrat în mină conștienți perfect de riscurile la care se supun. „Între mineri există o solidaritate cum în puține alte locuri se mai întâlnește. Minerii salvatori au intrat în mină pentru că trebuiau

să-și ajute colegii. Practic nimeni nu i-ar fi putut opri”, a afirmat Paștiu.

Din datele adunate de la buni cunoscători ai situației din Valea Jiului, și de la Petrila în special, de la anchetatori și, nu în ultimul rând, de la minierii de la Petrila, rezultă următoarea situație generală. Punctul de lucru unde au murit sâmbătă 12 mineri, în două explozii succesive, era unul recent deschis și pus în exploatare, deși nu erau întrunite toate normele de siguranță. Minerii și conducerea de la Petrila știau acest lucru. Minerii au acceptat să coboare în subteran, pentru că, dacă mina are randament, este menținută deschisă. În caz contrar, oricând s-ar putea pune problema închiderii acesteia, iar mina este singurul loc de muncă al acestora, și implicit singura sursă de venit. Pe de altă parte, minierii au fost împinși de la spate de conducerea minei Petrila care le promitea, în schimbul muncii în acel loc extrem de periculos, sporuri și prime. Ancheta procurorilor s-a centrat pe acest din urmă aspect.

Procurorul Nicolae Paștiu, prim-procuror de la Parchetul Hunedoara, a precizat: „Au fost audiate persoane din conducere, dar nu facem public numele lor, pentru că dosarul este unul de cercetare prealabilă, ca în oricare alt accident colectiv de muncă. Nu am audiat încă minierii răniți, dar avem date despre cum arăta situația în mină, sâmbătă, la momentul exploziei. Trebuie spus că în mină, sâmbătă, au intrat ingineri și șefi de tură, care să evalueze situația din respectivul punct de lucru, și nu mineri trimiși la exploatare de minereu”. Declarația procurorului Paștiu conduce la ideea că la nivelul factorilor de decizie ai minei Petrila se știa de existența unei situații critice, fapt recunoscut de aceștia în cursul audierilor.

Nici unul dintre accidentele soldate cu morți, din Valea Jiului, nu s-a finalizat, în ultimii 20 de ani, cu tragerea la răspundere a șefilor exploatărilor miniere. Acest amănunt este în sine un verdict pentru ancheta tragediei de la Petrila din 15 noiembrie.

text: Silvana Pătrășcanu

foto: Agerpres

Au fost identificați vinovații!

Procurorul Ioan Nicodim, fost miner, și unul dintre anchetatorii tragediei de la mina Petrila, afirma: „Este luată în calcul, în principal, eroarea umană. Sunt în discuție elementele infracțiunii de pericol, dintr-o lege specială, precum și cele de rezultat, referitoare la încălcări ale normelor de protecție a muncii incriminate în Codul penal.” Plecând de la afirmația procurorului Nicodim, rezultă faptul că există deja date suficiente pentru a contura, în temeiul Legii 319 din 2006, o serie de vinovații comune ale celor care au intrat în subteran, dar și ale celor din cadrul conducerii Exploatării Miniere Petrila. De notat este faptul că, în cazul celor mai grele acuzații, care s-ar putea formula, luând în calcul prevederile legii mai sus-amintite, cele mai mari pedepse, pe care la o adică le pot primi cei care vor fi găsiți vinovați, sunt de maximum trei ani închisoare.

Procurorul Nicolae Paștiu, prim-procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara, a afirmat: „Ancheta nu este gata, pentru că lipsesc expertizele celor de la Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Securitate Minieră și Protecție Antiexplozivă. Va mai dura. Nu ne este frică, nu vrem să mușamalizăm tragedia de la Petrila. În ceea ce privește acuzația de eroare umană, la care s-a referit procurorul Nicodim, aceasta trebuie înțeleasă într-un spectru mai larg. Nu ne referim doar la cei care au fost în mină!”

Surse din Parchet au afirmat că marea problemă întâmpinată de anchetatori în cursul audierilor au fost declarațiile contradictorii ale unor persoane, cu scopul clar de a conduce ancheta către alte concluzii, care să înlăture vinovăția umană și culpa celor din conducerea Exploatării Miniere Petrila. În paralel cu ancheta procurorilor a fost realizată o anchetă a Inspectoratului Teritorial de Muncă Hunedoara (ITM). La audieri au participat concomitent reprezentanți ai ITM Hunedoara și procurori, ambele părți constatând tentativa unor ingineri din cadrul EM Petrila de a deturna sensul anchetei. Referitor la aceasta, Ileana Bodea, șefa Serviciului de Sănătate și Securitate în Muncă Petroșani, a afirmat: „Au fost foarte multe declarații divergente. Practic, din cauza acestora a trebuit să refacem o serie de audieri. În ciuda acestor probleme, pot spune că există concluzii, și avem o serie de persoane pe care le putem considera responsabile de tragedia din 15 noiembrie, dar acestea nu vor fi numite și nici acuzate oficial, decât după concluziile Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Securitate Minieră și Protecție Antiexplozivă, raport care va veni la finele lui ianuarie. Până acum au fost audiate mai mult de 200 de persoane, inclusiv conducerea suspendată de la Petrila, lideri de sindicat și oficiali de la Compania Națională a Huilei Petroșani.”

Accidentul de la Petrila s-a produs la șapte zile de la deschiderea respectivului punct de lucru. Conform legii, în momentul deschiderii unui punct de lucru, conducerea minei este obligată să constituie ceea ce se numește „o comisie de punere în funcțiune”, din care să facă parte ingineri ai Departamentului de sănătate și securitate, care să semneze pentru faptul că locul respectiv de muncă este unul care să întrunească condițiile de siguranță pentru a se trece la exploatarea minereului. Decizia finală aparține directorului minei. Din comisia de la Petrila care a confirmat prin semnătură faptul că abatajul este sigur fac parte șase persoane. În baza raportului acestora, Aurelian Necula a semnat pentru deschiderea respectivului punct de lucru în data de 7 noiembrie. Exploziile, care au curmat viața a 13 ortaci, au avut loc în 15 noiembrie.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălatanu
mihail.galatanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR ȘEF - Liliana Petrus - liliana.petrus@revistafiacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro,
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

CĂLEȘII REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Belu, Dumitru (Fisi), Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudiu Golea Surmija, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Lăscu, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Mededeu, Horia Pătrășcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stanciu, Jean-Louis Sterian, Raluca Șelciuc,
Bezi Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zorțianu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dip@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dobija (SUA),
Eugen Fruză (Canada), Iara Haranacu (Paris), Andu Moculescu (Nova Zeelandă),
Anca Maloianu (Londra), Iuliza Palancuc (Paris), Laurențiu Stela (Olanda), Carinel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Iles Louw (Senegal), Hoon
Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Condat (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înregistrată la
Oficiul Registrului Comerțului din București
sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de Înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiilefiacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:
Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro,
DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:
Corina Anghel - corina.angel@publicatiilefiacara.ro,
ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistafiacara.ro
SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44
Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IRAN RON: RO648RMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO148RMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO028RMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu I. Dumitrescu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44): Laurențiu Marian Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Robert Pandelea
Administrativ: Constantin Bojica, Iulian Stanciu
Cilitorii din țară și din străinătate se pot abona
prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Cilitorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.**

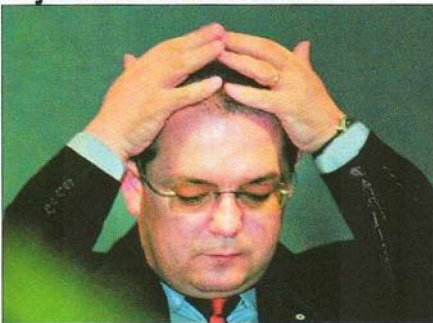
Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Noul Guvern față cu criza mondială

SENZAȚIONAL

Guvernatorul mitului Dracula

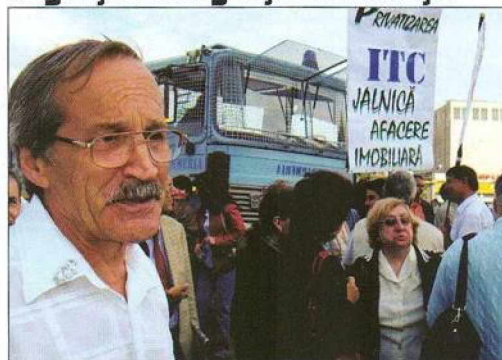
INEDIT

În numele câinelui

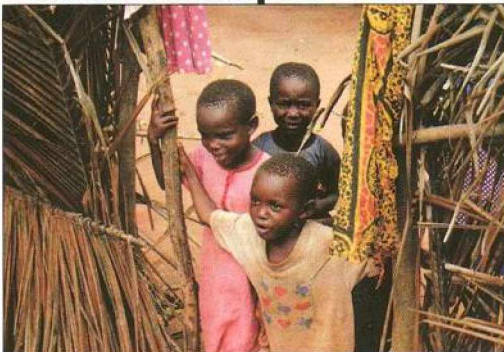
DOSAR

Migrația inteligenței românești

EXCLUSIVITATE

Voluntari români pentru Africa

India sub tirul teroriștilor

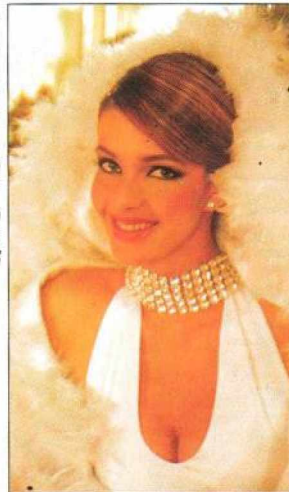
ALT FEL DE VEDETE

Damian & Brothers

VIP

**Bianca
Brad:
„Sprijin
mămicile
de
îngerii!”**

IN AN ABSOLUT WORLD

EVERY NIGHT IS A MASQUERADE

*Masquerade
invitation*

It's time to bring some glamour to the party. Dress up with the holiday gift pack from ABSOLUT, available at selected bars and retailers.

THE

ABSOLUT VODKA. PRODUCT OF SWEDEN. DISTILLED FROM GRAIN. ABSOLUT, ABSOLUT COUNTRY OF SWEDEN VODKA & LOGO, ABSOLUT BOTTLE DESIGN AND ALL OTHER ABSOLUT TRADEMARKS ARE TRADEMARKS OWNED BY V&S VIN & SPRIT AB (PUBL) ©2008 V&S VIN & SPRIT AB (PUBL) WWW.ABSOLUT.COM ENJOY WITH ABSOLUT RESPONSIBILITY

VINDECĂTORI CU HAR

Maria Radu:

„Bolile sunt spirituale, nu fizice“ 36

SHOW

Celebrarea statuetelor de aur 40

SOCIAL

Cu poliția și agenții secreți
după tinerii emo 43

FOOD & DRINK

Gurmand în stil nipon 44

SHOW/TEATRU/FILM

Emirul și nefumătorii 46

MEDIA

Dan C. Mihăilescu
despre gazetarii români 48

UNDE IEȘIM

La Boema, inegalabil și rafinat 52

TURISM

Magie pe părții 54

VIP

Mihai Trăistariu se vede „mare“ 62

BUCUREȘTII DE ALTĂDATĂ

Zavaiodoc, istovit de propria-i menire... 64

STIL DE VIAȚĂ

Cropp Town 66

BRAND TO BRAND

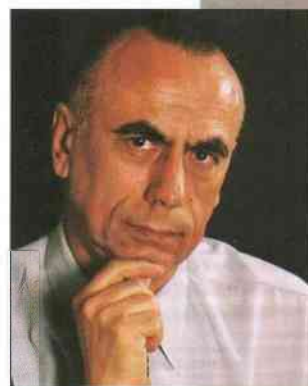
O lume Absolut ideală 76

Coperta 1:
Bianca Brad

Altceva

Potrivit unui studiu recent, 73% dintre români își doresc un conducător cu mână forte, care să nu-și bată capul cu Parlamentul și cu alegerile.

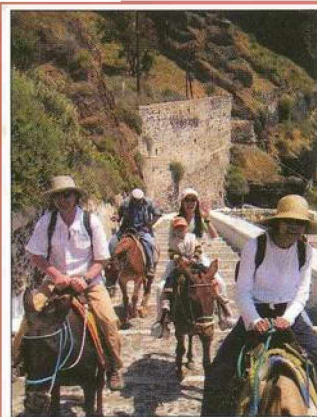
ÎNTREBĂRI

Atunci de ce a mai fost nevoie de vărsarea de sânge din decembrie 1989? De ce am mai dat jos un dictator și l-am împușcat după o judecată sumară? De ce am mai răsuflat ușurați la gândul că nu mai trebuie să închinăm zilnic osanale celui mai iubit fiu al poporului? De ce ne-am mai bucurat că am scăpat de cozile la alimente, de frigul din case, pe care acesta ni le impunea? De ce am sărbătorit faptul că, în sfârșit, putem spune în gura mare ceea ce gândim? La ce ne-a folosit ieșirea din imperiul fricii?

De ce mai facem parte din Uniunea Europeană, printre state pentru care democrația și libertatea sunt sacre? De ce am aderat la NATO, care garantează și apără astfel de valori? Nu cumva apartenența noastră la aceste organisme e doar de fațadă? Nu cumva doar dintr-o conjunctură internațională am ajuns implicați în proiecte care nu ne convin și pe care nu le pricepem? De ce nu renunțăm la ele? Doar pentru că ne place să călătorim fără viză aproape pe întreg continentul? Doar pentru că ni se îngăduie să ne stabilim și să muncim în locuri în care nu credeam că vom pune piciorul vreodată? Doar pentru că acolo câștigăm mai mult decât în țară?

Și de ce să mai organizăm alegeri care costă o groază de bani? De ce să mai avem un Parlament care înseamnă și el cheltuieli enorme? Numai pentru a face pe gustul a 27% dintre noi, care cred în continuare în visul celor uciși în urmă cu aproape douăzeci de ani? O majoritate să se supună minorității? De ce? Nu cumva criza economică de la noi este însoțită de o altă criză, mai gravă, care privește ceea ce ne propunem să facem cu viitorul nostru?

Serge Brion

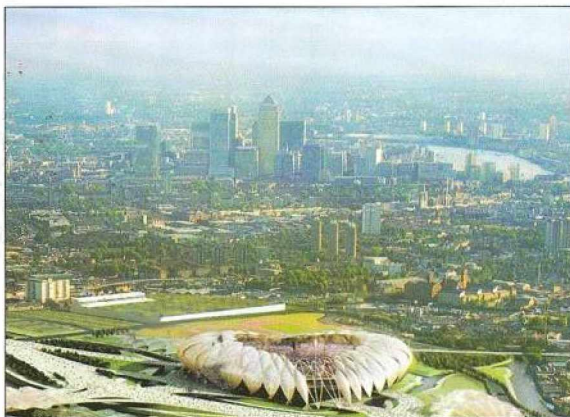

În numărul viitor:

- NUDURI ȘI IMAGINI „CLANDESTINE“ – o pledoarie pentru nudul românesc.
- UN INTERVIU CU EUSEBIU ȘTEFĂNESCU: în care se foiesc, deja, Nichita Stănescu, Fănuș Neagu, Gheorghe Pituț. Nici nu știm unde încap...
- AFACERI CU MORȚI
- ELENA UDREA
- ROMÂNII DIN SANTORINI
- GAZELE RUȘILOR ȘI ROMÂNIA

Un român

În 2012, Londra va găzdui Jocurile Olimpice. Responsabil cu siguranța construcțiilor, dar și a sănătății, în satul olimpic, este olteanul Paul Popescu, plecat acum 13 ani în Marea Britanie ca muncitor necalificat și fără să știe engleza, imediat după ce terminase liceul. A avansat pas cu pas pe șantierul pe care lucra și în paralel și-a luat licența, apoi și MBA, în specialitatea „sănătate și siguranță la locul de muncă”. De altfel, este membru al consiliului de conducere al Institutului Regal de profil și consultant în același domeniu al unei companii multinaționale. Fără comentarii.

Rană deschisă

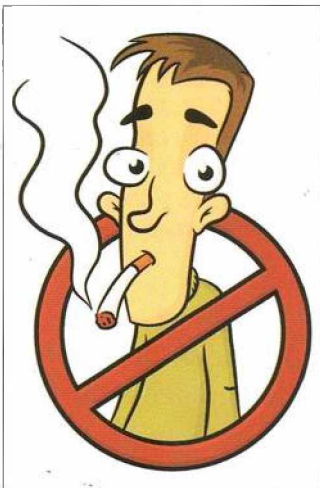
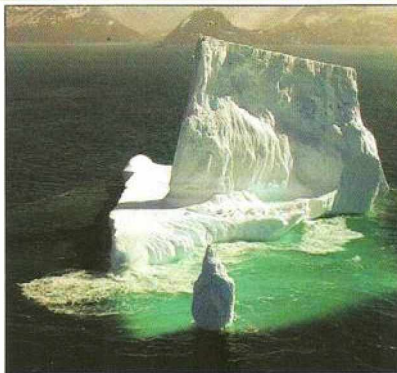
O fâșie de pământ de 45 km lungime, cu o lățime între 6 și 12 km. Suprafața: 360 km pătrați. Un milion și jumătate de locuitori, majoritatea refugiați sau descendenți ai unor refugiați. Printre ei, nu puțini străini, mai ales femei, ajunse aici prin căsătorie, inclusiv românce. Statutul juridic al ținutului e confuz: nu e nici stat suveran, nici teritoriu ocupat. Nimeni nu

poate spune ce procent din populație susține, eventual ajută, acțiunile mișcării Hamas, care își are aici bârlogul. Fapt e că Hamas lovește mereu Israelul, iar acesta s-a decis să contraatace în forță. Rezultatul: aproape 600 de morți, dintre care peste 200 de copii (la ora scrierii acestor rânduri).

Isteria globală

Mai mulți oameni de știință americani, care pun serios sub semnul întrebării teza conform căreia schimbările climatice se datorează acțiunilor necontrolate ale omului, au criticat un articol al agenției Associated Press despre încălzirea globală. Ei au afirmat că documentul este „o isterie irațională”, „greșit de-a dreptul” și „incredibil de părtinitor”. Se știe că destui cercetători susțin că: a. încălzirea globală nu e nici pe departe așa de gravă cum afirmă ceilalți; b. e un fenomen ciclic, alternând cu perioade de frig; c. cauzele sale sunt naturale, „contribuția” omului (prin poluare etc.) fiind nesemnificativă.

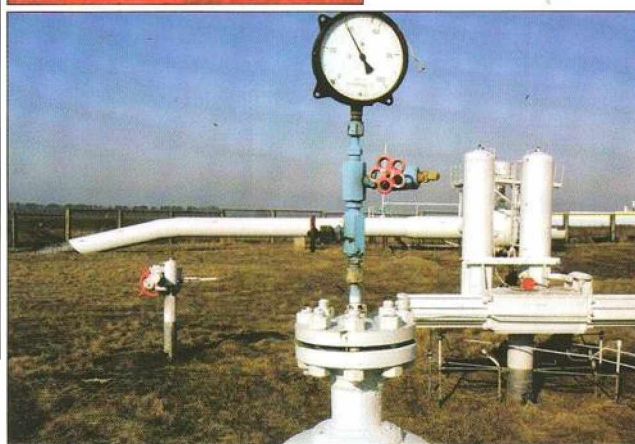

Fără smoking

De la 1 ianuarie, România a intrat în lumea bună: fumatul în public a fost scos în afara legii. Spațiile din locurile publice dedicate vicioșilor trebuie să fie delimitate (citește: acvariu, cușcă) și ventilate. În restaurante și baruri, locurile respective pot ocupa maximum 50 la sută din suprafața alocată clienților. Cârciumile cu o suprafață mai mică de 100 metri pătrați trebuie să aleagă: ori numai fumători, ori numai nefumători. Dar nu numai fumatul dăunează sănătății. Pe când o crâșmă pentru nebăutori?

Speranță

Medicina a făcut încă un pas important pentru combaterea virusului HIV. După numeroase teste pe maimuțe, cercetătorii britanici conduși de dr. Rama Amara au verificat că animalele infectate au supraviețuit pentru o perioadă de două ori mai lungă decât în mod obișnuit după administrarea unei singure doze cu anticorpi pentru imunizarea împotriva virusului. Există speranța ca, după aplicarea mai multor doze, virusul să fie eliminat cu totul. De notat că acest tratament a funcționat fără utilizarea concomitentă a medicamentelor antiretrovirale. Trebuie spus că, și în România, mulți dintre copiii care erau seropozitivi în 1989 au supraviețuit cu bine după ce au început tratamentul.

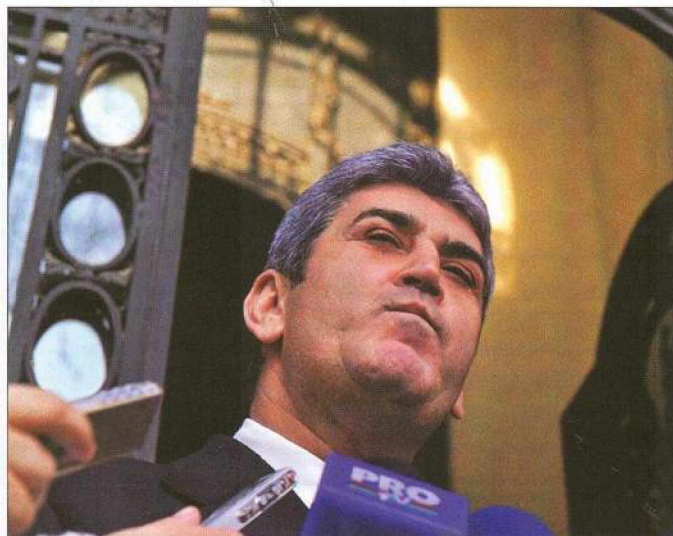
Putin gaz

Kievul datora Gazprom (care, amintim, e stat în stat, are și armată proprie) 500 milioane de euro. Când s-a săturat să aștepte, premierul Putin a cerut sistarea livrării de gaze către Ucraina. Dar tot pe acolo trece gazoductul spre mai toată Europa. Rușii au zis că ucrainenii au luat de la alții pentru ei, mai exact au furat. Kievul a zis că nu. S-a rezolvat: Moscova, care nu crede în lacrimi, a tăiat gazul de tot. Europa a tresărit, dar nu prea avea ce face. România, am primit asigurări, se va descurca. Alte state însă au intrat în situații dramatice, fără căldură și fără industrie bazată pe gaz. UE și-a amintit brusc de faptul că vroia să scape de dependența față de ruși. E cale lungă...

Consumați cu moderație.

NOUL GUVERN FAȚĂ

Guvern confuz, fără comunicare, format din două forțe politice care nu au nimic în comun, nu au interese comune, care, cel puțin acum, nu pare să funcționeze. Două plăci turnante care se gripează una în contact cu cealaltă, gata să se șunteze reciproc, susceptibile din caleafară. Gata să facă un rău în grădina celeilalte decât, mai degrabă, să pară a putea construi ceva împreună.

O iluzie optică

Între piticul-porno și piața creditelor înghețate

A fost o iluzie că putem fi guvernați coerent de acești oameni, care își văd interesul personal, afirmarea proprie, nici măcar pe cea a partidului pe care îl reprezintă. Fără șanse. Fără orizont. Fără funcționalitate. Bătându-se să capete birouri, să își aducă fotolii albe de piele, să își instaureze stăpânirea lor de huni ai finalului de tranziție.

Gata să înființeze ministere noi ca să poată face împărțeala, marea împărțeală. Incapabili să se așeze la nivelul doi sau trei al ministerelor. Orice funcționar de secretar de stat, orice departament, orice serviciu secret, devine obiect de târguială, de cramponare. Că de ce e „Vulpea” acolo, că de ce l-a numit Gabriel Oprea, că e o gogoasă otrăvită, că unii fac jocul altora, al ălorlalți, din ălălalț partid, care, la rândul lor, sunt prieteni cu ăștia, din cestălalț partid. Că de ce cabana de la Someșul Rece, că de ce Ioan Rus, că, iaca, vezi, grupul de la Cluj, că sfaturi de taină, că Gabriel Oprea, de la PSD, dar ce PSD e ăla, e

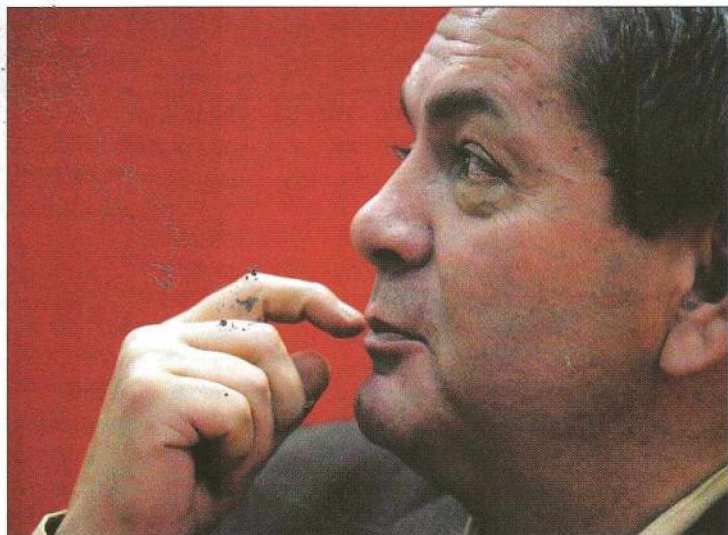
prieten cu Elena Udrea, această Zoe Petre și Rona Hartner la un loc, această Rasputin+Elena Lupescu=love. Că, oare, Boc știa? Că trebuie să îl demită pe cel care a comis, iar Ministerul Internelor e foarte important. Și toate astea nu pot dovedi decât nivelul inimaginabil al corupției la care am ajuns, în care nimeni dintre politicieni și din administrație nu poate scăpa nemaculat, nemalaxat. Toate acestea denotă, încă o dată, dacă mai era cazul, că nu există o clasă politică, ci o șleahță politică. Că interesele personale transgresează fără nici o problemă partidele, structura partidelor. Că oamenii, înainte de a negocia în formațiuni (politică) discută în nume personal, folosindu-se strict de influența personală, păreri personale. Că împărțirea pe partide apare mai mult generică, arbitrară – iar de aici până la nihilism total, până la anarhismul cel mai crunt, nu e decât un pas. Și toate astea după uninominal, după ce clasa

politică ar fi trebuit să se fi curățat. Și ți se face un dor de tehnocrați, de independenți, și, și ăia, mai mult cu numele... Nu ne conduc niște principii politice, ci o camarilă. Alianța-anus-contranaturii nu va duce decât la discreditarea ideii de politician și politicianism în general. Fiecare, atât PSD, cât și PD-L, va pregăti câte un „măr otrăvit” pentru cealaltă tabără, care nu e, decât, cealaltă clică. Cele două formațiuni nu vor fi solidare decât la împărțeli – și, poate, nici acolo.

Și iarăși transmisiunea directă din teren se întoarce pe plan intern, unde băncile se chinuie să dezghețe piața creditelor.

Pe piața presei, prosperă tabloidele. Primele care se închid sau au necazuri sunt publicațiile *quality*. Locul informației și analizei îl iau dezmațul & caragața națională, vivesc site-urile, și ele, de eleve porno, pitici porno, sexy-brăilence, striptizuri, dansuri din buric, așa cum șade bine unui *Titanic* în

CU CRIZA MONDIALĂ

mișcare. De zici că toată menajeria s-a mutat la români. Dacă ești străin și nu știi, ai impresia că poporul ăsta e format numai din pocitanii, monstruozi, ninfomane și satiri. Și satărul de la ora cinci.

Pe măsură ce apa crește, lumii îi arde tot mai mult să joace la cazinouri, să se uite numai la știrile sportive (decât să te holbezi, zilnic, la aceleași catastrofale predicții economice de bufniță, mai bine te zgâiești la fot-

baliatori & topmodeluri de topmodel).

Mai facem o repriză de delăsare absolută, după care ne întoarcem la bunele noastre vicii pentru bărfe, șmenuri, şușanele, cum sună o rubrică de succes.

Și, apoi, firește, ne întrebăm: pe-un asemenea „praf”, o să mai putem plăti ratele la bănci, mai ales dacă sunt în euro?

Euro s-a cățarat rău pe capul leului, dolarul lă fel, cele mai lugubre profeții duc euroiul la cinci lei. Și, în clipa imediat următoare, ne mai întrebăm și dacă 2009 ne va mai aduce vreun credit pe care să îl putem lua.

Băncile au, multe dintre ele, gheață la mal, pe la producătorii de automobile abia mai adie vânzările.

Și, pe o asemenea viitură a grotescului național, guvernul pare neputincios. Incapabil să ia vreo decizie. Boc pare un sacrificat al interesului național. Deruta stăpânește fiecare ungher al Palatului

Victoria. Iată, a trecut ceva mai bine de o lună – și nu am reușit să vedem măcar o singură măsură de forță, bine articulată, competentă, a guvernului care se zbate spasmodic, precum o broască disecată spinal.

Rusia & Ucraina: un dans al gazului, în doi

Între timp, pe scena externă, Rusia și Ucraina execută același dans veninos, țările Uniunii Europene nu vorbesc decât de resurse energetice proprii, negociază aprins, speculează, discută. Fiecare dintre cele două state aflate la est de România își pasează vina una asupra alteia. Și folosesc tot repertoriul: ba că se fură din conducte – și, probabil, se fură, ba că Rusia face un joc parșiv, și face. La celălalt capăt al conduitei stă numai frigul. Și Europa care îngheață încet, grad cu grad.

Pe frontul Orientului Apropiat s-a redeschis celălalt foc, rana deschisă a conflictului între două plăci etnice și religioase greu compatibile, unde e din ce în ce mai imposibilă găsirea unui vinovat, fie și el temporar, plauzibil: e ca păcatul originar.

Un conflict în care numărul morților nu mai contează, vânzările de armament s-au dezghețat, producătorii se reped să testeze țeava profitului.

În fiecare zi auzi riposte, proteste: și toate spun un singur lucru, că acolo pacea e o „misiune imposibilă”.

(Produsul politic) Boc și criza

Cine e produsul politic „Boc” și cum răspunde el la cuvântul de ordine „criză”? Chiar dacă ăia care cântau plugușoare cu „Boc, boc, boc!/la ușa noastră”, se gândeau la premierul Emil și nu neapărat (numai) la criză, ei bine, ei și toți aceia care pretindeau că Emil Boc nu se pricepe la administrație, au și nu au dreptate. Pentru că Boc a fost, și el, primarul unui mare oraș. La fel ca și Traian Băsescu, Jacques Chirac, o liotă întreagă, ilustră, de „primari-președinți”. La fel cum este și Sorin Oprescu, cel care, da, se pare că ar fi un produs electoral de lansat în cursa pentru președinție, alături de Traian Băsescu. În calitate de primar, Boc a avut pe mână bugete importante,

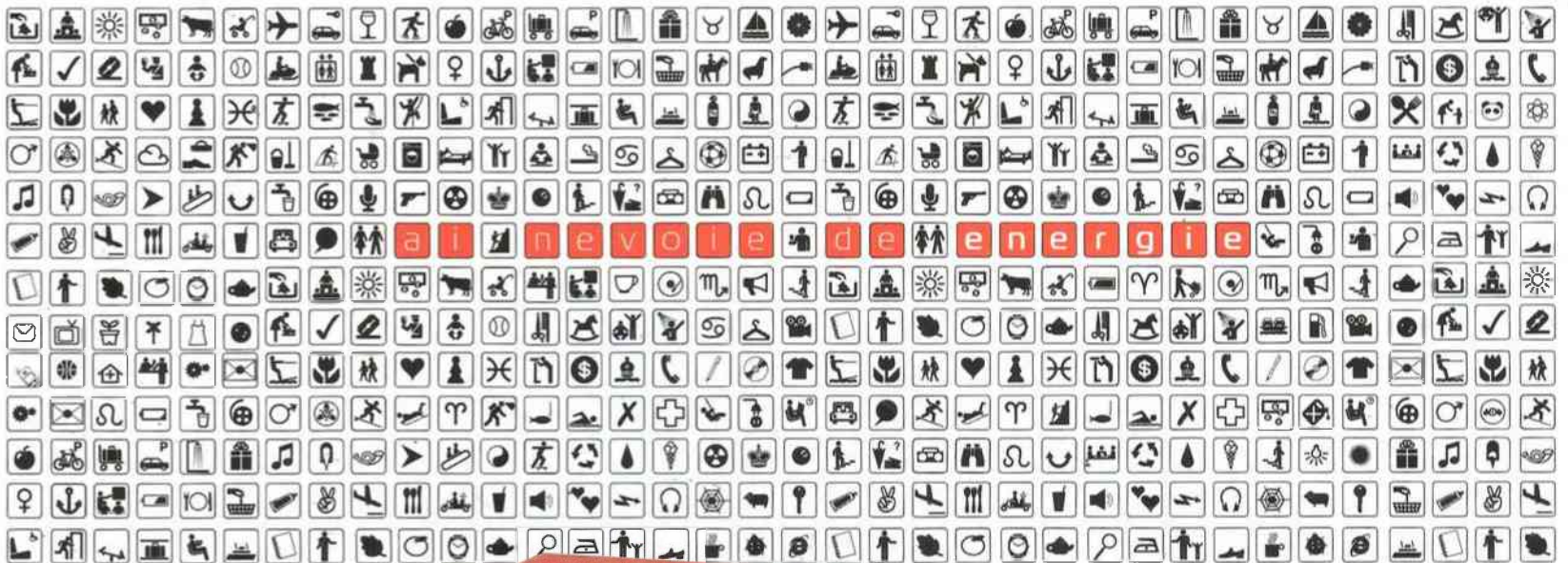
deoarece Clujul nu e chiar un oraș de lepădat. A avut parte de câteva exerciții bugetare complete. De altfel, în orașul său de baștină, are faima unui bun gospodar. Și, atunci, unde apare neîncrederea cvasi-prezentă în Emil Boc? Neîncrederea vine din cauza lipsei de decizie sau a unei decizii „dependente”

de Cotroceni. Ce trebuie să facă Emil Boc? Simplu, să dea dovadă că gândește cu capul și se enervează cu nervii (lui personal)? Că nu e o remorcă la Traian Băsescu. Și că nu joacă pe sârmă, ca orice fantoșă de serviciu a lui nea Trăienel. Că are idei proprii, că are inițiative și, de ce nu, că, la toamnă, la o adică, după o bună guvernare, se poate înscrie și el în cursa prezidențială, de ce nu? Aiurea, o să obiectați, apă de ploaie, puah, iaca na: Boc independentu! Ia-l de unde nu-i! Și, la urma urmei, de ce nu? Ce șanse mai are Boc? El și-a atins limitele. A fost, pe rând, șeful celui mai important partid politic din România, iar acum premier. Ce poate fi mai mult –

decât Președinția? În plus, din poziția de premier, ai, totuși, niște avantaje. Deloc neglijabile. De prestanță, informații, acces la servicii secrete, la bani, ministere etc. Și de ce nu s-ar suci, „în schemă”, și prietenul Boc? Dacă îi deschide cineva ochii? Dacă îi propune cineva o susținere pe măsură? Și, aici, mă gândesc la marii magnai ai României, și, deopotrivă, marii moguli ai presei. Dacă, mâine, Becali, cu banii săi, și Sârbu sau Voiculescu, cu imperiul media aferent, cad la o învoială – sau nu neapărat ăștia? Să recunoaștem cinstit: Boc nu e lipsit de șanse. Și așa se pare că, totuși, cel mai bine plasat contracandidat al lui Traian Băsescu nu va veni din interiorul PSD: fiindcă de acolo sunt puține șanse. Ba Oprescu, ba, poate, Boc... Oricum, chiar alegând să plece capul și să rămână în funcție, Emil Boc își atinge plafonul politic. Se plafo-nează definitiv. Dar, mai întâi, capitalul politic al lui Boc – sau, dimpotrivă, dezastreul său – nu poate veni decât din lupta cu criza. Dacă găsește antidot potrivit pentru criză – și nu atât antidot, cât paleative! – el își crește șansele longevității politice și imaginea. Misiune ingrată, dar nu lipsită de mare miză, nu- așa?

text: **Mihail Gălățanu**

foto: **Mediafax**

✓ multivitamine

✓ minerale

✓ extract de ginseng

Încântate de cunoștință.

Vinuri cu o personalitate puternică, cu o bogăție subtilă de arome și cu gusturi unice, Pinot Grisul, Dry Muscatul și Gewurztraminerul ne îndreptățesc să vorbim despre această nouă gamă Jidvei ca despre o inimitabilă colecție de artă.

JIDVEI

Respectă-ți plăcerile!

Guvernatorul mitului *Dracula*

Într-o zi, un grup de reporteri americani au venit în România să caute Castelul Dracula. Alexandru Misiuga le-a făcut o schiță și i-a trimis, nu la Dracula, dar în praznic la ruda lui cea mai apropiată. Totuși, a reținut: Bram Stoker. Și i-a prins bine după ce a devenit director la turism. E drept că pe „tovarăși” i-au cam luat prin surprindere denumirile din roman, că lorzii londonezi și-au găsit papucii sub scară după ce au gustat din Elixirul lui Dracula, că un turist elvețian era să dea ortul popii în cavoul contelui transilvănean. Dar după toate acestea, la 85 de ani, nu e puțin lucru să fii singurul Baron al Casei Dracula și membru al *Societății Dracula* din Londra, să ai un teanc de scrisori primite din toată lumea, o carte poștală cu o mângălitură a lui Gahan Wilson, un inel sub formă de Christopher Lee și vești de la *Warner Bros. Records*, *BBC* și *The Dracula Society*, London.

„Am venit să
filmăm Castelul
Dracula din
Borgo Pass“

„Contele
Dracula îmi
indicase Hotelul
Coroana
de Aur“

Lorzii
în salonul
Jonathan
Harker

Alexandru Misiuga sau „Baronul“, cum îi spun expeditorii, s-a născut în 18 februarie, 1924, în Bucovina de Nord, comuna Adâncata, județul Storojineț, Regatul României. Tatăl cojocar și mama casnică. A doua oară s-a născut când s-a prezentat la Comitetul de Partid din Bistrița, și i-au scris pe certificatul de naștere „URSS“. A treia oară s-a născut după destrămarea URSS-ului, când a zis că și-a uitat certificatul într-un sertar din Ucraina și i-au dat certificat de... Ucraina. „Deci m-am născut în trei țări cu acte în regulă“, spune el vesel. Este un personaj plin de galanterie și umor, prezentabil, purtând decorația cu Ordinul Muncii pe reverul hainei. Soția lui știe că 85 de ani nu sunt un motiv ca să nu fie geloasă, iar chelnerii știu că, fără o bere neagră, Baronul nici nu stă de vorbă. Dar după ce e servit, nici el nu-și mai amintește a câta oară rememorează ziua de 30 aprilie 1952, la Bistrița, când comandantul Batalionului 16 Vânători de Munte l-a adunat pe toți și le-a spus: „Stimați subofițeri, ofițeri, conform ordinului ministrului etc. etc., locotenentul major Alexandru Misiuga a fost trecut în rezervă. Mai bine îmi tăiam mâna dreaptă decât acest brav ofițer al armatei române să fi fost trecut în rezervă“. Și-a luat solda, și-a vopsit pantalonii militărești, și-a rupt epoleții și nasturii de aur, cascheta a aruncat-o și a început să-și caute o slujbă. Într-o seară, l-au vizitat doi „indivizi“: șeful Inspectoratului de Cultură și adjunctul. Îl cunoșteau de la Casa Armatei, că scria texte de brigadă. „Măi, Misiuga, măi, am auzit că te-o datăștia afară de la armată. Hai că te punem noi director la Casa Raională de Cultură“, au

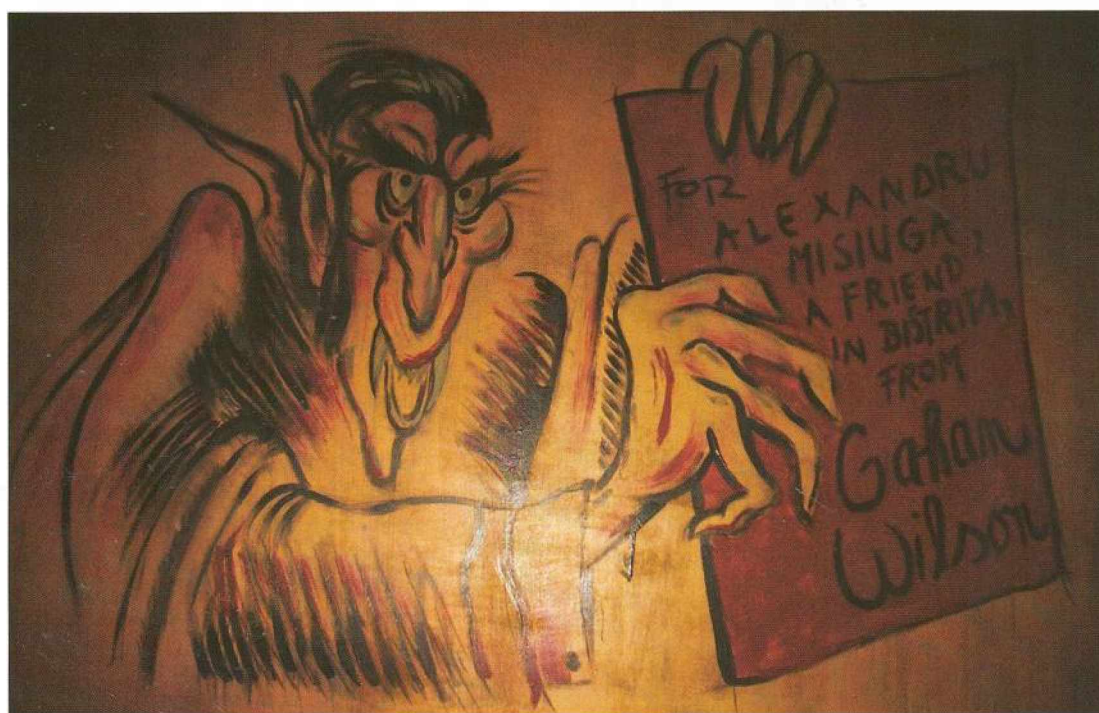
spus ei. În '68 a fost numit director la Casa Creației Populare a Județului Bistrița-Năsăud. Aici n-a făcut mare lucru, spune el, doar a fost „urecheat“ puțin la început pentru că nu plătea cotizația la partid, iar din pricina lui, Bistrița-Năsăud are în prezent mai multe activități și grupuri folclorice decât trei județe la un loc.

Într-o zi, s-a trezit la Casa Creației Populare cu un grup de reporteri americani. „M-am pomenit cu trei haidamaci, cu un șofer, cu aparatură... Și zic ei: «Am venit să filmăm castelul Dracula din Borgo Pass». Zic, ce vreți? «Păi hotelul, castel Dracula... nu știți, din romanul lui Bram Stocker?» A, da, da. Eu habar n-aveam de Stocker. Ei vorbeau, eu îmi notam. Zic, măi băieți, eu m-aș duce cu plăcere, dar am plinară la partid. Le fac o schiță: aici e Bistrița, mergeți drept înainte, aici e comuna Prundu Bârgăului, ajungeți la Piatra Fântânele, mergeți pe Drumul Romanilor și dați de un vârf de munte, se cheamă Răcițan. Iar acolo mai întrebați niște păstori și o să dați de ruinele Castelului Dracula“, povestește Misiuga. De fapt, „ruinele Castelului Dracula“ erau un fost amplasament de tun și niște dărăpănături, care, pe vremuri, marcau linia frontului. Iar pe Răcițan mergea el cu un prieten, Andrei Năuc, mâncau un caș, beau un jinars și se apucau de povești, cum că Răcițanul ar arde în flăcări de Sfântu Gheorghe și acolo s-ar afla comoara lui Vlad Țepeș. Legenda pot să o spună și azi oamenii de la Piatra Fântânele.

Dar povestea cu Bram Stocker și romanul *Dracula* i-au rămas în minte. S-a

dus la București la un prieten și i-a cerut romanul. „Mă, este, dar îi la index. Nu-i voie de citit, că lui Ceaușescu i-a mers porecla că-i Dracula“, i-a spus acesta. În sfârșit, cu două sticle de țuică și promisiunea că o să tacă din gură, a reușit să pună mâna pe roman. „Din prima pagină am înțeles tot: avocatul Jonathan Harker a călătorit de la Londra, a ajuns la Bistrița, unde a tras la *Coroana de Aur*, întâmpinat de o jupâniță, a mâncat, a băut două pahare de vin de Medias, a doua zi a luat poștalionul spre Borgo Pass, unde Contele Dracula îl aștepta în fața castelului dărăpănat cu o haită de câini, care de fapt erau lupi. Și de acolo începe povestea...“, povestește baronul dintr-o suflare. Atât i-a trebuit. Într-o bună zi, s-a pomenit chemat la partid. „Mă, ce dracu' oi fi făcut? Că primul secretar când te chema, nu te chema pentru felicitări. Intru, secretara veselă, nu mai era tristă ca atunci când a spus că nu plătesc cotizația“, își amintește baronul. Câteva vorbe, un pahar de coniac și s-a trezit, în 1968, director la Oficiul Județean de Turism. „Din 22 de milioane de români au ales 42 de berbeci care trebuia să știe măcar două limbi străine. Eu m-am născut în Bucovina, iar pe strada mea erau numai opt familii de români, restul erau ucraineni, polonezi, șvabi, evrei. De mic copil am învățat limbile astea, vorbeam acasă și germana, în liceu am făcut și franceza“, explică el. Pe atunci, Bistrița avea doar o agenție de turism și două hoteluri care erau frecventate de „șoferi și destrăbălate“, aveau WC-uri cu uși din scândură și nici o stea. Așa că Misiuga s-a gândit că ar fi nevoie de un hotel decent, pentru care a primit finanțare și totul a mers bine, până în momentul când a trebuit să fie botezat. „Eu eram pregătit din capul locului: *Coroana de Aur*. Se uită aștia: «Ce *Coroana de Aur*? Mă, în socialism vii tu cu coroana ta de aur? Du-te și caută niște propuneri serioase“, își amintește el. Totuși, denumirea l-a intrigat pe toți. Într-un minut, Misiuga le-a spus, pe scurt, povestea romanului *Dracula*. Le-a explicat că ar putea atrage turiști străini și că au nevoie de valută. Când au auzit de valută, au zis: «cine-i pentru *Coroana de Aur*?» Toată lumea a ridicat mâna. În 1974 s-a tăiat panglica și hotelul a fost deschis.

Când au aflat englezii că la Bistrița este *Coroana de Aur*, și-au anunțat vizita. Între timp, Alexandru Misiuga amenajase și salonul *Jonathan Harker*, după numele avocatului din romanul *Dracula*. „Era în 1975. Și mă pomenesc cu un grup de englezi la Bistrița. Bruce Wightman, băiat simpatic. Mă, zic, mie îmi trebuie ceva

O noapte în cavoul lui Dracula

„I am happy to tell you I will be with you again at the *Coroana de Aur*...”

deosebit aici”, povestește baronul. A dat comandă de o sticlă cu un cap de drac înăuntru. Turnat în cobalt, la 2.000 de grade. Iar în sticlă a pus Elixirul lui Dracula: țuică ardelenescă amestecată cu sirop roșu. „Când am pregătit masa, paharele erau deja pline. Doar că al meu era cu apă minerală și sirop. Și am zis, că așa e obiceiul, că așa făcea și Jonathan Harker, bea dintr-o dată. Și am zis că cine vrea, se poate repeta. Și ăștia «eu, eu!» Încă o dată! La ora 10:00, erau crită băieții mei”, își amintește Misiuga. După toată tărșenia asta, un londonez și-a găsit papucul sub scară, dar Alexandru Misiuga a fost numit membru al *Societății Dracula* din Londra și a început să primească regulat scrisori de la amicul său simpatic, Bruce Wightman, președintele societății.

Totuși, directorul OJT avea o nemulțumire: a făcut *Hotelul Coroana de Aur*, dar n-a ridicat *Castelul Dracula* în Pasul Bârgăului. S-a apucat să facă o machetă, după cum și-a închipuit el, citind romanul. A pus macheta într-o cutie de carton și s-a dus cu ea la București, la ministrul Turismului. „Unde vrei să faci mă, Misiuga, hotelul ăsta, mă? În pasul Bârgăului? Da' ai mai văzut tu nebun să facă hotel la 1.200 m? Crezi că eu nu știu unde-i Pasul Bârgăului? Îmi spui mie că ninge două luni pe an? Păi acolo ninge și viscolește aproape o jumătate de an și prin pasul Bârgăului nici dracu' nu trece”, i-a răspuns ministrul. Dar măcar a păstrat macheta. După trei luni, proiectul a fost aprobat și după șapte ani a fost și finalizat. Doar că s-a numit *Hotel Tihuța* și

nimeni nu știa că la subsol, „dracul” de Misiuga amenajase un cavou, cu sicriu, crani de om cumpărate de la un gropar pe un pachet de *Kent* și, în sfârșit, tot ce trebuie pentru confortul unui vampir. Ținea el minte din roman că Dracula dormea ziua în cavoul familiei. „Am instruit o fată ce și cum să facă: cine vrea să doarmă în cavou, 20 de dolari. N-am spus nimănui. A venit un grup de turiști din Elveția. Și o băbuță de vreo 66 de ani a zis că ea vrea să doarmă. A început fata aia poveștile, a aprins o lumânare. La un moment dat, s-a stins lumânarea, s-a deschis capacul de la sicriu și a ieșit dracul... un băiat de la bucătărie. Huoooo... baba a leșinat, ăștia s-au speriat, elvețienii au luat-o pe babă, treptele scârțâiau, au dus-o la recepție, au uns-o cu oțet...”, povestește amuzat baronul. A doua zi, toată lumea știa că la Tihuța era să moară un turist elvețian în subsolul hotelului. Cavoul a fost desființat imediat. Dar Misiuga le-a spus tuturor că el n-o să moară până ce hotelul nu va fi botezat „*Dracula*”. Și așa s-a și întâmplat, după 1989, când a fost refăcut și cavoul contelui. Alexandru Misiuga a fost numit Baron al Casei Dracula, după o serie de probe de menuet, tras cu arcul și mers pe bătă. A fondat *Societatea Dracula* din Transilvania și, în 2006, a dezvelit bustul lui Bram Stocker în fața castelului, în prezența ambasadorului Irlandei, țara de origine a romancierului.

Răsfoiesc cele patru dosare ale Baronului Casei Dracula, în care a păstrat cu grijă toate documentele cu referire la faimosul conte transilvănean: tăieturi din ziare românești sau străine, meniuri, trasee turistice etc. Dar cele mai valoroase sunt cartea poștală pe care Gahan Wilson, cel mai renumit caricaturist al Americii, a schițat portretul lui Dracula, și scrisorile primite din toată lumea, de la BBC, de la Warner Bros. Records, de la *Societatea Dracula* din Londra, de la turiști care își amintesc de jupânițele de la *Coroana de Aur*, de Elixirul lui Dracula și de frumusețile din Pasul Bârgăului. Lipsește doar o scrisoare expediată de un californian, adresată Contelui Dracula și scrisă cu sânge. A rămas la Academia Gheorghe Cristea. „Știi ce-mi pare rău? Că n-am găsit un regizor, deși există un Sergiu Nicolaescu, n-am găsit un actor, deși există un Florin Piersic, care ar fi putut juca alături de marele actor Christopher Lee, să facem și noi un film cu Dracula, turnat în Pasul Bârgăului, de care scrie Bram Stocker, deși n-a călcat el niciodată pe aici”, a încheiat Baronul Casei Dracula.

Text: Veronica Ganea

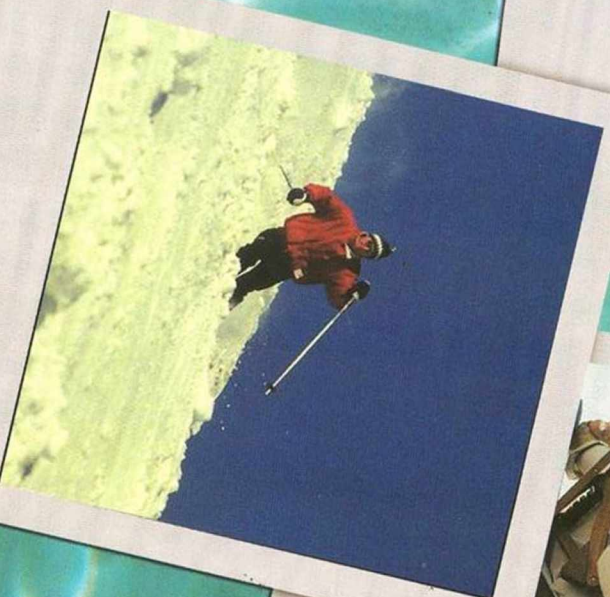
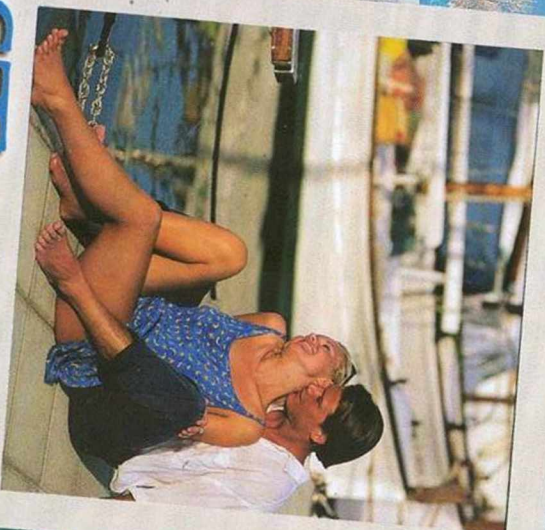
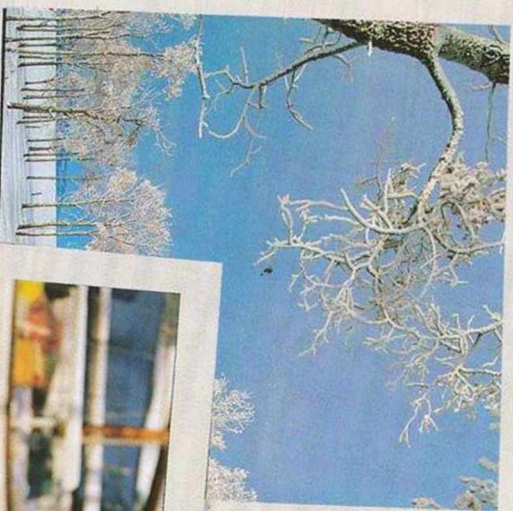
www.

beesttourisr

pentru vacantele ti

Tot ce vrei!!!

- exotice
- schi
- peste 20.000 de oferte
- bilete de avion

BEST
tourism

cel mai actualizat portal
de turism din Romania

Japonia în panică

În numele câinelui

Noiembrie 2008, Fostul ministru administrativ al Sănătății este ucis și Japonia întreagă dă în paranoia terorismului, amintindu-și de temuta sectă Aum. În aceeași lună, însă, japonezii își dau seama cât de ridicoli sunt. Ciuperca atomică a terorii este un balon de spumă. Nu Aum se afla de data aceasta la sursa isteriei naționale, ci... un patruped.

Finețe
japoneză

Bestia
șefă

Un câțel

În Japonia nu există cuvântul „hingher”, iar ecarisajul este numit „Oficiul pentru Apărarea Sănătății”. Japonia este un lider mondial, a doua putere economică a lumii, dar, în ciuda numelui său elegant, ecarisajul nipon este un loc în care oamenii-bestii ucid animale fără apărare în condiții de cruzime paroxistică. Am vizitat un astfel de loc și voi vorbi despre el puțin mai încolo, dar, mai întâi, pentru a vă trezi interesul, trebuie să vă spun povestea adevărată – totodată cea mai mediatizată și mai caldă știre din Japonia – a asasinării „bestiei șefe” (este, firește, un „cognomen” de presă!) în numele... câțelului Chiro.

În Japonia „bestia șefă” este – sau mai bine zis era – un om cât se poate de respectabil. Oficiul pentru Apărarea Sănătății ține evident de Ministerul Sănătății, iar șeful său suprem este ministrul administrativ al Sănătății. Acest post l-a deținut până de curând, când a ieșit la o binemeritată, pașnică și grasă pensie, Takehiko Yamaguchi. El nu se afla în post cu 34 de ani în urmă când câțelul Chiro a devenit victima hingherilor, dar a fost unul dintre cei zece acuzați de pe lista celor zece porunci de răzbunare pe care stăpânul lui Chiro și le-a autoimpus. Casa lui era pur și simplu cea mai apropiată de cea a justițiarului.

Cățelul Chiro era un maidanez și, ca atare, nu se știe cu exactitate ce vârstă avea. El cutreiera drumurile localității Yanai din prefectura Yamaguchi (coincidență de nume sau conexiune de tip psihopat făcută de asasin?), până când familia Koizumi l-a adoptat și i-a pus numele Chiro. Familia mai avusese un câine care murise la o vârstă înaintată și după care băiatul Takeshi plânsese în neștire. Takeshi

Koizumi este un băiat cam ciudat. Preocupat prea mult de propria sa viață interioară, nu-i prea acordă atenție lui Chiro. De exemplu, nu-l scoate la plimbare. Îl iubește însă ca pe ochii din cap. Ca și în cazul Aum, Poliția a dezinformat inițial presa susținând că tatăl lui Takeshi l-a predat pe câțel ecarisajului. Au revenit apoi asupra acestui amănunt, la sesizarea presei de către doamna Koizumi, mama asasinului. Cea mai probabilă versiune este cea conform căreia Chiro a scăpat de acasă și a fost cules imediat de către hingherii zeloși. Conform legii japoneze, hingherii dau dovadă de același zel și nerăbdare când își ucid victimele, la fix trei zile după ce au fost prinse sau chiar mai repede. Cel mai plauzibil este că familia nu a avut pur și simplu timp să-l recupereze pe Chiro. Aflând despre uciderea câinelui său la ecarisaj, băiatul a suferit atât de mult încât a jurat să se răzbune pe neamul hingheresc. În 1974, când Chiro a fost omorât, Takeshi Koizumi avea 12 ani. Nimeni nu l-a crezut pe adolescentul ciudat. Viața a mers înainte. Takeshi a

urmat între timp o universitate, și a lucrat până de curând pe cont propriu ca dealer de acțiuni pe internet. Afacerea sa era destul de prosperă, dar micul businessman ascunde în adâncul sufletului său o rană incredibil de profundă.

2008, sfârșit de toamnă. Au trecut 34 de ani de când Chiro nu mai este, dar amintirea sa a rămas vie într-un suflet de om. De-a lungul întregii sale vieți, Takeshi Koizumi și-a plănuțit răzbunarea împotriva a ceea ce urăște cu patimă: ecarisajul. În ziua de 17 noiembrie, el închiriază o mașină și se duce să sune la ușa casei din Saitama – aceeași prefectură din zona tokiotă în care locuiește și el – a lui Yamaguchi-san, fostul ministru administrativ al Sănătății.

– Poșta!

Domnul Yamaguchi îi deschide și urmează masacrul. Poliția nu a dezvăluit presei amănuntele scenei în cadrul căreia cuplul Yamaguchi a fost înjunghiat cu cuțitul. Takeshi este rapid. În ziua

Hingheri la Ziua Judecătii

Căini la Ziua Judecătii

următoare, el vizează casei familiei Yoshiwara, un alt demnitar de la Sănătate, din Tokio, însă n-o găsește acasă decât pe soție. Din acest punct poliția dezinformează consecvent presa în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Susține că ar fi înjunghiat-o pe soție așa, de câteva ori. Fapt este că nu a omorât-o. De atunci presa a intrat în panică: „Atac terorist! Crime stil Aum!”

Personal nu-mi dau seama ce terorist, fie el și Aum, înjunghie ușor și lasă în viață pe cineva și apoi se întoarce acasă. Aceasta se întâmplă pe data de 18. De pe 18 pe 22, conform versiunii Poliției și presei japoneze, nu se întâmplă nimic decât că presa vultuează. Conform acestei versiuni, Takeshi stă pur și simplu acasă, citește presa și uită de lista sa de zece. Pe data de 22, trimite un mail mai multor ziare japoneze în care spune că el, Takeshi Koizumi, nu este un terorist, ci a acționat pur și simplu în numele câinelui său. „Ei nu au omorât numai un câine, ci, în fiecare an continuă să omoreze sute de mii de animale fără vină. Dacă ucizi, vei fi ucis!”

Iată o enigmă demnă de Hercule Poirot. Personal mi se pare că acest story nu ține. O versiune mai plauzibilă ar fi de exemplu: soția lui Yoshiwara anunță imediat Poliția că a fost înjunghiată. Portretul robot al infractorului este făcut imediat. Poliția japoneză este, cred, cea mai competitivă din lume. Takeshi este prins în aceeași zi sau cel târziu pe data de 19. Repet, nu sunt acum un jurnalist, ci o romancieră în vacanță. Takeshi este probabil bătut și drogat la Poliție. Ei îl obligă practic să pună capăt isteriei teroriste și să trimită ziarelor confesiunea sa. Poliția nu a informat imediat presa asupra prinderii lui Takeshi pentru a se putea descurca cu el în liniște. Nu știu dacă versiunea mea rezistă mai mult în picioare decât cea a presei japoneze. Dacă sunt interesați de această crimă pasională comisă de un iubitor cam dezaxat de animale, invit lectorii revistei noastre la

feedback. Nu-mi dau prea bine seama dacă există în România un interes real pentru societatea japoneză. După părerea mea, ar fi util. Japonia este a doua putere economică a lumii, iar rolul ei politic pe plan mondial este în prezent într-o ascensiune vertiginosă. Cum stă această țară la capitolul drepturile omului este, în opinia mea, un aspect de interes major. Iar o crimă în numele unui câine este și ea un ciob de oglindă în care se reflectă cerul. Dacă lectorii revistei noastre sunt interesați astfel de evoluția anchetei în cazul Chiro, promit să-i țin la curent într-un mod mai profesionist decât până acum.

Nu știu cât a suferit fostul ministru administrativ al Sănătății la moartea sa prematură. Nu l-am văzut nici pe Chiro murind și asta n-a văzut nici măcar Takeshi. Sunt multe lucruri pe care, oricât de obiectivi și juști am vrea să fim, nu le vedem. De aceea, am să încerc să uit de mine însămi și să mă prefac... în câine. Cel care mă ajută constant în această întreprindere subtilă și complicată este câinele meu. El nu a fost întotdeauna câinele meu. Animalul în chestiune a fost inițial câinele tuturor, căci el hălăduia nestingherit de nimeni în localitatea din prefectura Gunma (învecinată prefecturii Saitama), în care întâmplător locuiesc și eu. L-am invitat într-o zi la masă și, de atunci, el și-a făcut un obicei din a trece pe la noi ca la bufet. S-a dezvoltat între noi o relație de amicitie reciprocă dincolo de cea oficială de client-ospătar. L-am denumit Pufi, în amintirea maidanezilor bucureșteni. Într-o bună zi, Pufi nu a mai venit însă la masă. Niți în ziua următoare. Eu nu am însă 12, ci iată, 40 de ani, o cifră pe care am considerat-o destul de stabilă și responsabilă pentru a-l pune pe soțul meu să dea repede telefon la ecarisaj. Nu, în cartierul nostru nici un câine cafeniu nu fusese capturat de curând. Disperasem, când telefonul sună. Era o altă persoană

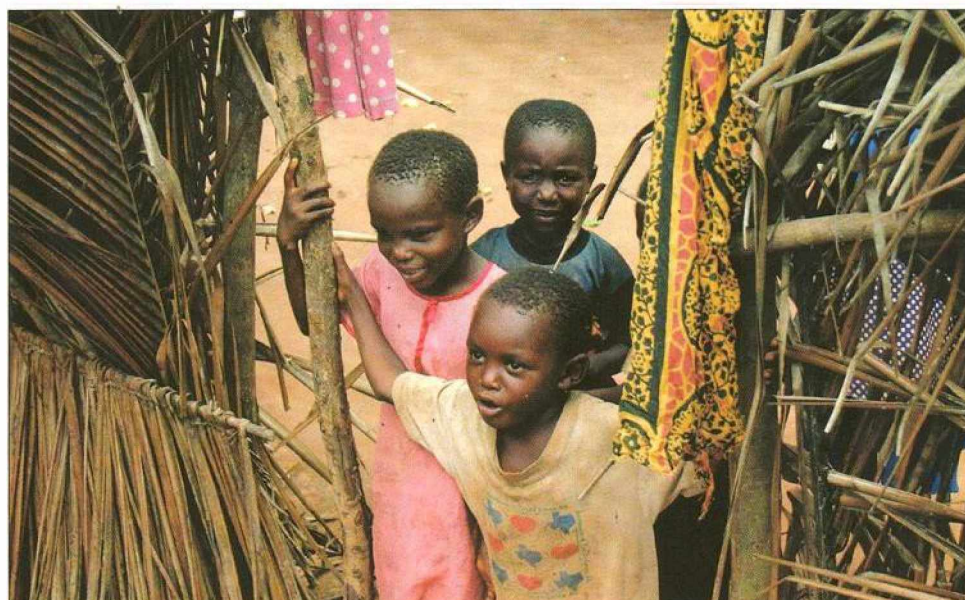
de la același ecarisaj, o doamnă hingher o idee cam prea bună pentru locul unde lucrează. Un câine cafeniu fusese adus la ecarisaj. Dacă aveam revendicări asupra lui, eram rugați să venim în aceeași zi cât mai repede posibil, căci, de nu, tot în aceeași zi, avea să fie prea târziu. Nu trecuseră așadar nici măcar cele atât de puține trei zile legale de când Pufi nu mai apăruse la masă. Ne-am grăbit către Oficiul pentru Apărarea Sănătății. Hingherul care-l prinsese pe Pufi ne-a avertizat că aveam de-a face cu un câine rău, neobișnuit cu oamenii. Am insistat să-l vedem. O cușcă a fost adusă în sala în care ne aflam. Era plină de urină și Pufi era înăuntru. Părea infinit mai bătrân decât fusese când venise pentru ultima oară la masă și tremura din toate încheieturile, dar el era fără îndoială clientul meu special. Nu am să vă plictisesc cu greutățile pe care le-am întâmpinat pentru a-l scoate de acolo, patima pe care au arătat-o lucrătorii pentru a ne deconșea să-l luăm acasă și hotărârea de care a trebuit să dăm dovadă. Astfel, lui Pufi am fost obligată să-i pun zgărdă chiar în cușca în care se afla. Deși cu stângăcie, am reușit în lătratul disperat al celorlalți câini care se auzea din încăperea alăturată. Pufi a devenit câinele nostru și soțul meu i-a ales un nume mai japonez: Shiba. Nu știu cât de fericit este acum Shiba. Fapt este că nu are să uite niciodată acel loc mizer și infernal și acei oameni la fel de infernali. Dacă Shiba ar fi să judece în procesul iminent al lui Takeshi, ce decizie credeți că ar lua? Ar fi câteodată mai înțelept să privim lumea prin ochii unui câine. Pentru japonezi este greu și absurd. După această afacere, nimeni în această țară dezvoltată nu și-a pus problema drepturilor animalelor și respectabilității Ministerului Sănătății de care ține mult apreciatul Oficiu pentru Apărarea Sănătății.

text: Claudia Galea Sumiya

VOLUNTARI ROMÂNI PENTRU AFRICA

Ricordo Inuky are doar trei ani. Trăiește în stațiunea Kongola, în nordul Namibiei. Ambii părinți s-au îmbolnăvit de malarie și au murit imediat după nașterea sa. Ricordo a rămas în grija celor trei frațiori care au doar câțiva ani în plus față de el. Una dintre bunici i-a primit în curtea minusculă din jurul colibe sale, curte care le oferă un timid adăpost de nisip. Dacă astăzi Ricordo și frații săi trăiesc, miracolul se datorează misionarilor și voluntarilor ajunși în această parte a Africii.

Cei ce doresc să susțină efortul stațiunii Kongola, pot să o facă prin contribuții de consumabile medicale (dr. Anghel Stelian – 0740.095.677), contribuții financiare (Beneficiar TU PRO – adresa beneficiarului: Kongola, Namibia. Nr. Cont: 8001249650. Banca: Windhoek, NAMIBIA, Sucursala: KATIMA MULILO, adresa Ngwezi Shopping Centre; Cod sucursală: 482 273. Cod Swift: BWLI-NANX,); sau prin implicarea directă într-un proiect misionar la fața locului (pastor Lucian Cristescu – 0740.266.211).

Muleila este o fetiță harnică, citește și vorbește engleza foarte bine. „Căsuța” în care trăiește are trei pereți prăbușiți pe trei părți. Tot ceea ce are este o pătură, o lumânare și hăinuțele pe care le poartă. Ochii, însă, îi strălucesc ca două stele, căci poartă în ei fericirea. Cineva îi poartă de grijă. În Africa există mii și mii de Ricordo și Muleila. Copii care, pentru un zâmbet și un colț de pâine, sunt în stare să-ți ofere tot sufletul. În fiecare an, conform statisticilor UNICEF, peste 26.000 de mii de copii mor înainte de a împlini cinci ani. În majoritatea cazurilor, cauzele morții lor ar putea fi prevenite. Congo, Ethiopia, Nigeria, Angola sau Namibia, toate aceste țări trăiesc una și aceeași tragedie.

Namibia se află pe țărmul occidental al Africii meridionale. Are o suprafață de trei ori mai mare decât România (peste 825.000 km²), însă populația sa nu depășește 1,5 milioane de locuitori (comparabilă cu

populația Bucureștiului). Namibia este a doua țară pe glob (după Mongolia), cu cea mai mică densitate a populației. Un sfert dintre locuitori se găsesc în capitala Windhoek. Orașele sunt la distanțe foarte mari unul de celălalt. Albi, deși reprezintă doar 6% din populația țării, dețin toate afacerile în orașe. Rata șomajului este extrem de ridicată, iar cei care muncesc în agricultură au salarii de mizerie – la prețuri ca și cele europene, salariul e între 30 și 100 de euro pe lună. Limba oficială este engleza. Se mai vorbește *africaans* (o olandeză hibridă), 14 limbi tribale și numeroase alte dialecte. La prima vedere, Namibia pare una dintre țările cele mai sigure din Africa: orașele sunt frumoase, liniștite... parcă nici nu s-ar fi auzit de criminalitate sau de delincvență. Mulți dintre locuitori au un loc de muncă și duc o viață îndestulată. În alte părți, însă, cu precădere în zonele rurale, situația e de-a dreptul dramatică. Familii

sărace trăiesc de pe o zi pe alta, adăpostiți, în cele mai fericite cazuri, în colibe simple. În cele mai tragice, direct pe nisip.

Voluntarii care au ales să își dedice câteva săptămâni pe an în folosul lui Ricordo și al Muleilei nu sunt bogătași occidentali sau VIP-uri în căutare de popularitate ieftină. Sunt români, imigranți în Italia și în Spania, oameni simpli care pe timpul verii nu-și construiesc case cu etaj în sat, pentru a avea unde se întoarce atunci când criza mondială îi va alunga de pe unde au pribegit. În vara anului 2008 un grup de astfel de români, stabiliți la Torino și la Milano, au luat drumul Africii, cu direcția Windhoek, capitala Namibiei. Plecau cu intenția de a construi cu brațele lor un viitor mai bun pentru Ricordo, Muleila și alții ca ei, orfani, bolnavi, murdari, pierduți în deșertul Kalahari și în nordul țării, la granița cu Zambia și Angola. Numele misiunii: *Zâmbet în Africa*. Susținătorii:

Misiunea

Orfanii

Adopțiile

Asistența sanitară

voluntarii permanenți, biserici din diaspora (Spania, Italia și Anglia), diverși sponsori.

Stațiunea misionară Kongola se află în nord-estul Namibiei, la 1.100 km de Windhoek. În anul 2006 doi voluntari au demarat proiectul de adoptare a copiilor abandonati *Smile in Africa*. La început erau 45 de copii. Au sosit pe rând și alți voluntari (echipe de 3 până la 11 persoane). Prin efortul românilor din Spania și Italia, astă vară a fost finalizată o clădire care oferă hrană și educație pentru aproximativ 100 de orfani. Se lucrează și la amenajarea unei grădini de zarzavaturi, urmând să ia ființă și o mică fermă de animale, o bucătărie și câteva săli de asistență medicală.

Personalul stațiunii este extrem de redus: doar 7 persoane care s-au mutat acolo cu trup și suflet și care doresc să rămână anonimi. Împreună cu voluntarii ocazionali, cei care ajung când și când în Africa, sunt în măsură să gestioneze nevoile populației din zonă. Este singurul punct pe o rază de 400 km care poate oferi asistență socială, prim ajutor, consiliere, instruire, asistență spirituală. În fiecare zi vin să mănânce la cantina stațiunii între 20 și 50 de suflete, care nu au de unde-și procura altfel hrana cotidiană. De regulă, de două ori pe săptămână, mașina misiunii transportă cazurile mai grave la clinica cea mai apropiată, aflată la o distanță de 400 km. Până de curând, voluntarii permanenți au locuit în corturi. Românii din Torino și Milano au ajutat la construirea noului centru, care are dormitoare pentru toți.

Nevoile urgente sunt: apă, hrană și educația copiilor. Au fost puse în funcțiune puțuri de apă, cu pompe alimentate de panouri solare. La orfelinat vin zilnic 100-150 de copii. Programul începe la orele 8 pentru grupurile care nu merg la școlile de stat. Sunt îngrijiiți, spălați, iau micul dejun, merg în clase unde se joacă și învață, iar la ora 1 iau prânzul. La orele 15 ajung și alți copii, care mănâncă și apoi studiază materiile principale: matematica, geografia,

limba engleză. După cină, fiecare se îndreaptă către grupurile de colibe împrăștiate pe întinderea de nisip.

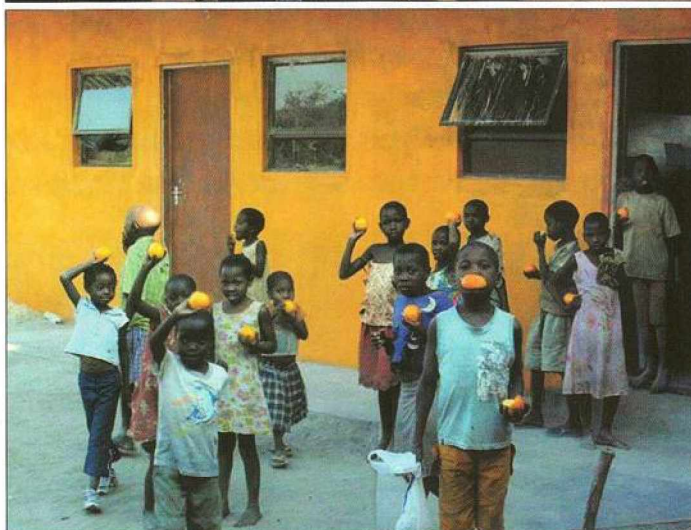
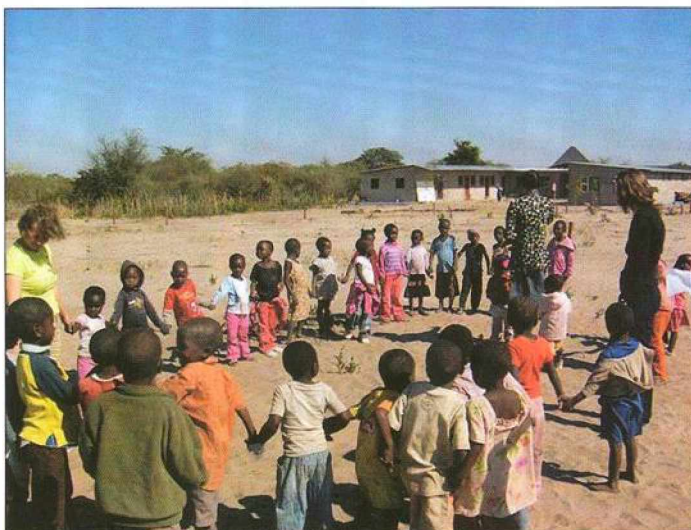
nume oficial, o familie sau o casă. Sunt copiii nimănui. Inamicii lor cei mai de temut sunt malaria și SIDA. Aceasta din urmă, mai ales, riscă să înghețeze întreaga Africă. Dacă nu se intervine, numărul orfanilor pe continentul african infectați cu virusul SIDA va crește de la 40, cât este astăzi, la 50 de milioane în decurs de numai trei ani. La granița dintre Zambia și Botswana, orfanii din cauza SIDA vor reprezenta 20% din populație. Statisticile internaționale vorbesc în această zonă despre un grad de infectare cu virusul SIDA de peste 40% din totalul populației.

Proiectul de adopție la distanță *Smile in Africa* (Zâmbet în Africa), supraveghează peste 300 de copii. Cei care adoptă un copil trimis lunar 35 de euro, prin care se acoperă nevoile de bază (mâncare, haine, rechizite școlare, plus educație). Circa 20 de copii abandonati au fost preluați. Restul copiilor sponsorizați sunt distribuiți pe o rază uriașă. Lună de lună, voluntarii parcurg peste 3.000 km distribuind pachete cu mâncare și haine.

Băstinașii trăiesc în colibe insalubre care nu dispun de nici un fel de instalații de primă necesitate. Beau apă care nu este potabilă și cel mai adesea se îmbolnăvesc din această cauză. Cunoștințele de bază de igienă sunt ignorate. Nu au cunoștințe elementare de igienă. Bolile cele mai răspândite sunt malaria, SIDA, TBC, gastroenterita. Voluntarii, chiar dacă nu au pregătire medicală de specialitate, sunt deseori puși în situația de a acorda și asistență medicală de bază.

Biserica (construită în 2006) a funcționat luni de zile ca și cabinet medical. Nu sunt rare cazurile în care dorm în biserică sau corturi cei care au nevoie de tratament. Săptămânal, în timp ce merg în oraș pentru aprovizionare, voluntarii duc la spital bolnavii mai grav.

Pierduți în deșert, fără lumină, fără posibilitatea de a studia, fără apă potabilă, cu extrem de puțină hrană, copiii nu reușesc niciodată să mănânce îndeajuns. E ușor de imaginat ce se întâmplă când rămân și fără părinți. Lăsați în voia soartei, nu au nici un viitor. Nu au un chip, un

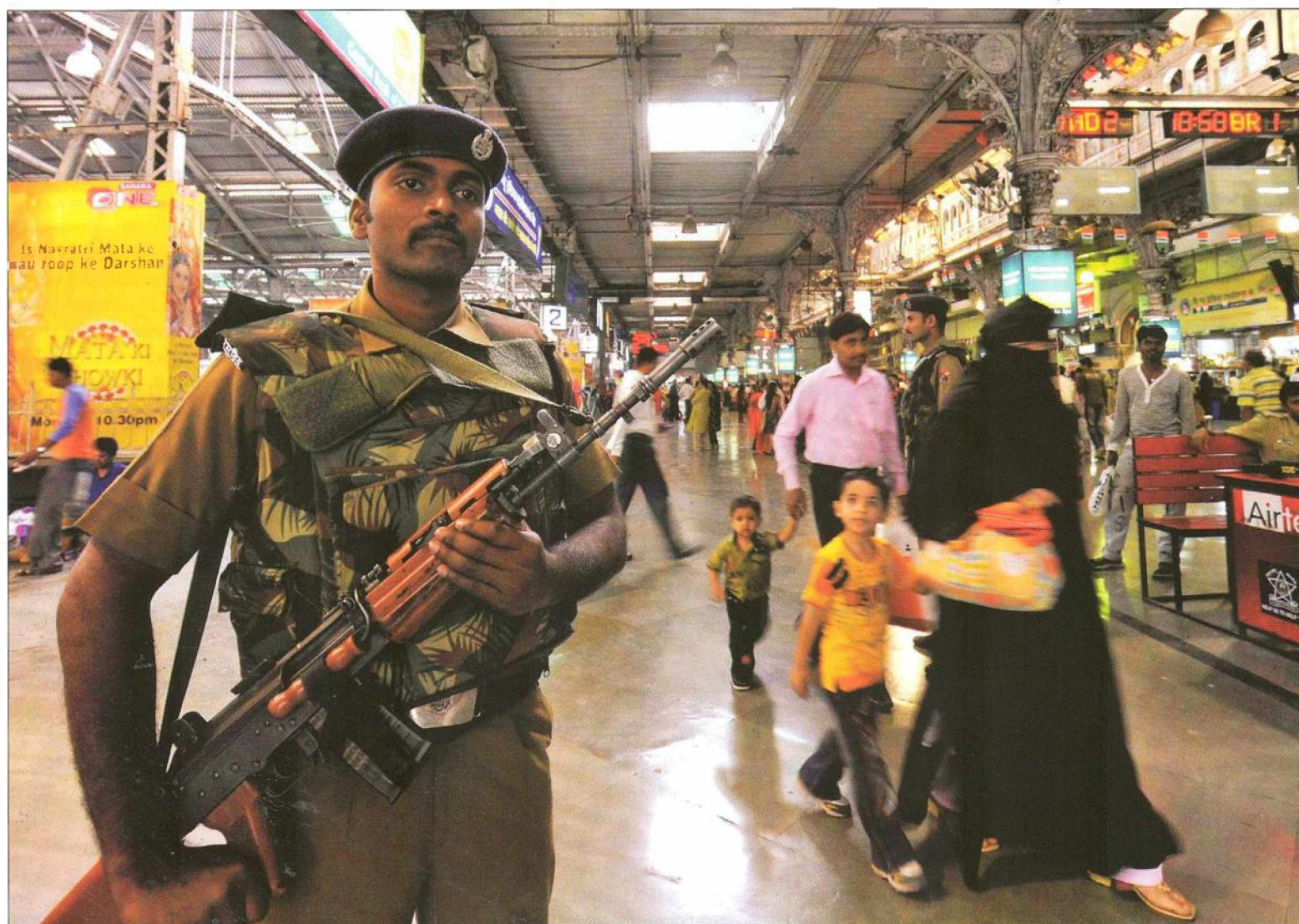
Pentru a deveni voluntar la Kongola, sunt necesare puține lucruri: candidatul trebuie să știe puțină engleză, să fie sănătos, să nu fie înspăimântat de un trai cazon și să fie capabil să muncească din greu. Costurile de întreținere pentru un voluntar sunt de 100 euro/lună, vor fi chiar mai mici când stațiunea se va putea auto-întreține prin grădină și fermă. Pentru voluntarii din România care vor să stea cel puțin un an și care n-au posibilitatea să-și plătească (parțial sau integral) biletul de avion, se încearcă găsirea unor sponsori care să-i ajute în această privință. Detaliile privind actele necesare pentru viză și compania de avion cu zbor direct se pot obține scriind pe adresele mail luciancristescu@clicknet.ro; emilian.niculescu@gmail.com.

text **Viorica Nechifor**

INDIA

sub tirul teroriștilor

Am aterizat în India la nici 24 de ore de la atacurile teroriste din Bombay. Nu puteai să nu te lași acaparat de exotismul și frumusețea locurilor, însă nu am încetat să trag cu un ochi la canalele tv și presa locală pentru a urmări firul evenimentelor. Spuneți-i defect profesional (eram în vacanță, totuși), sau ziceți-i spirit de autoapărare. Dacă un nebun se gândește să arunce cu o grenadă și în hotelul în care stăm, că are patru stele? Sau poate are alergie la europeni... Dacă e atac, măcar să știu și eu ceva.

Poliția indiană total nepregătită pentru atacuri teroriste

Lashkar-e-Toiba vinovată de atacuri

Martori din infern

Poliția din Bombay a înconjurat locul din preajma hotelului Taj Mahal, locul unde s-au dus lupte intense pentru eliberarea ostaticilor

Sosim pe aeroportul din Delhi în noaptea de 27/28 noiembrie 2008. Trecem prin obișnuitele controale. Nimic nu pare să amintească de atentatele din Bombay. Doar cei câțiva militari care patrulează cu arma în mână prin aeroport sunt un semn că s-a întâmplat ceva. De altfel, găsesc în presa indiană, ceva mai târziu, după ce ne instalăm la hotel, un avertisment cum că securitatea pe aeroporturile din India lasă de dorit chiar și după atentate. Pe de altă parte, autoritățile declară că, de fapt, securitatea pasagerilor este asigurată, dar asta nu înseamnă că după fiecare stălp trebuie să observi un militar. „Faptul că oamenii nu sunt capabili să «vadă» măsurile de siguranță care au fost luate înseamnă că facem totul cu discreție și profesionalism”, a explicat ziarului *Hindustan Times* Rohit Katiyar – purtător de cuvânt al CISF, organul răspunzător cu paza în aeroportul internațional Indira Ghandi din Delhi.

Ajungem în New Delhi. În India, în general, hotelurile sunt înconjurate de porți imense și garduri pe măsură. La hotelul la care suntem cazați sunt postați la poartă cinci militari, mă refer la cei care sunt la vedere. Prezența militarilor ne dă fiori, dar, parcă, și un soi de siguranță. Autosugestie? S-ar putea, având în vedere reticența jurnaliștilor indieni vizavi de modul cum a fost pregătită poliția din Bombay să facă față atacului terorist. „Peste 300 de polițiști aflați în perimetrul *Chhatrapati Shivaji Terminus* nu au fost în stare să oprească focul sălbatic a două AK-47 care au răpus 58 de oameni”, arătau ziaristii în cotidianul *Mail Today* din Delhi. Norocul meu e că am citit informația nu la sosirea mea în India, ci la plecarea din această țară, când deja se făcea un bilanț al evenimentelor nefericite din 26-27 noiembrie.

De altfel, presa indiană a adus în discuție o serie de greșeli și lipsuri ale autorităților indiene evidențiate de atacul din Bombay: India fusese avertizată de către serviciile secrete americane asupra unui atentat terorist sosit pe Marea Arabiei și nu s-a ținut cont de aceasta, paza de coastă indiană nu a fost pregătită să oprească la timp iminentul atac, poliția din Bombay s-a arătat total nepregătită, motiv pentru care nici nu i-a prins pe teroriști în timp ce goneau cu mașinile de la un obiectiv la altul prin oraș. „Singura dată când un polițist folosește armamentul din dotare este la primele antrenamente. Să îi ordoni unui asemenea om dintr-o

dată să împuște un terorist înseamnă să-i ceri prea mult”, a declarat un ofițer de poliție ziaristilor de la *Mail Today*. Cu o asemenea pregătire nu e de mirare de ce ministrul indian de Interne, Shivraj Patil, și consilierul pentru Securitate Națională, M.K. Narayana, au demisionat. Patil a afirmat că se simte obligat să își asume responsabilitatea morală, după atacurile din Bombay. *No comment!* Noroc cu cei din trupele de elită din Garda pentru Securitate Națională care i-au pus la pământ pe atacatori până la ultimul.

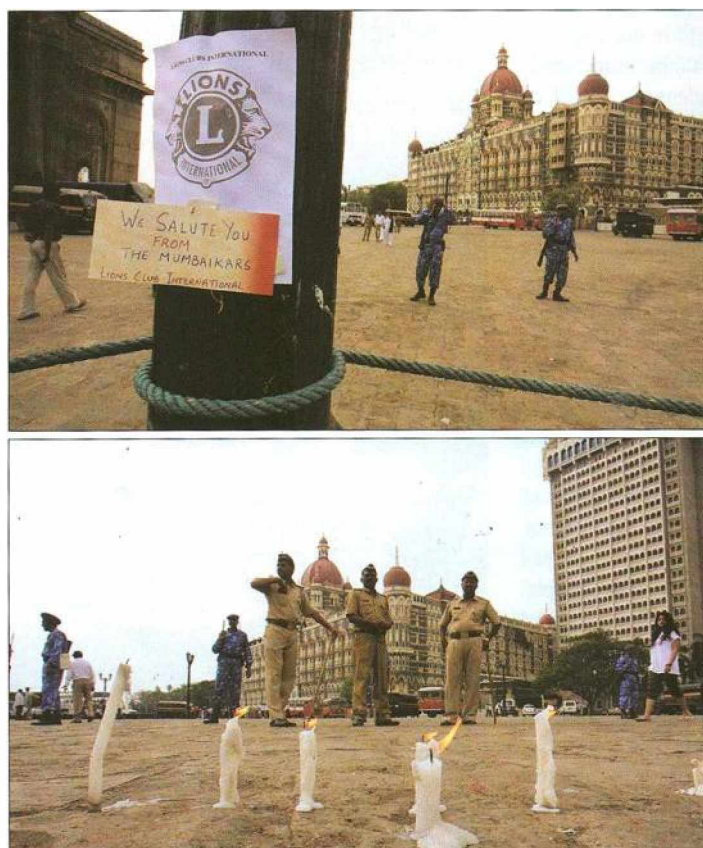
Canalele tv de știri din India ne bombardează în camerele de hotel cu informații despre teroarea abătută asupra capitalei economice a Indiei, Bombay. Atacul a șocat țara și lumea întreagă. Este urmărit fiecare

kistaneză. Qasab locuia în Faridkot din Chharpura Taluka, în Punjab-ul pakistanez. El a fost reținut după ce poliția a oprit o mașină *Skoda* furată în care alături de Qasab se mai afla un atacator – ucis de către polițiști – identificat ca Abu Dera Ismael Khan, 25 de ani, de asemenea, originar din Punjab-ul pakistanez. Qasab a declarat la interogatoriu că a fost antrenat alături de alți confrăți în două locații din Pakistan, fiind vorba despre două comandouri teroriste. Organizația care i-a racolat se numește *Lashkar-e-Toiba* (*Armata celor puri*) – una dintre cele mai mari și mai active organizații teroriste din Asia de Sud-Est inițiate de către Hafiz Muhammad Saeed și Zafar Iqbal. Tânărul terorist s-a antrenat cu unul dintre comandouri timp de trei luni în

mănuirea armelor și explozibililor. Celălalt comando s-a antrenat pentru câteva săptămâni într-un alt loc primind instrucție marină spre a-i folosi în deplasarea pe mare. La sosirea în Bombay comandourile s-au împărțit în cinci grupuri. Qasab a relatat că grupul atacatorilor a plecat pe data de 21 noiembrie dintr-o zonă izolată din apropiere de Karachi, iar armamentul și muniția au fost livrate la bordul unei nave pakistaneze pe care s-au imbarcat și ei în următoarea zi. A doua zi după imbarcare, nava a întâlnit vasul indian *Kuber*, pe care atacatorii l-au capturat, ucigând patru dintre cei cinci pescari aflați la bord. Pe cel de al cincilea l-au lăsat în viață atât timp cât le-a fost de folos teroriștilor să ajungă la cinci mile marine depărtare de Bombay. Qasab a mai spus că, alături de alți opt militanți, a efectuat o recunoaștere la Bombay cu câteva luni în urmă, ei prezentându-se drept

studenți din Malaysia și locuind într-o cameră închiriată în apropiere de complexul Nariman, una dintre țintele atacurilor. Ei au vizitat de câteva ori hotelurile de lux *Taj Mahal* și *Oberoi Trident*, unde au ascuns arme. În paralel cu prinderea lui Qasab, statul indian a făcut presiuni asupra Pakistanului să-i extrădeze pe toți inițiatorii marelui din Bombay, dar Pakistanul a refuzat cooperarea arătând că nu e sigur nici măcar dacă Qasab este pakistanez. Ziarul indian *Hindustan Times*, citând o anchetă *The Observer* în satul lui Qasab, a confirmat, însă, originea pakistaneză a lui Qasab.

În Delhi lumea e calmă, indienii își văd fiecare de ocupațiile lor zilnice. Ghidul local care ne-a însoțit în periplul nostru prin

moment al operațiunilor de salvare. La *Taj Mahal Hotel* rezistența acerbă a teroriștilor face dificilă operațiunea de salvare. În afara celor 200 de membri din cadrul unităților speciale ale Gărzii pentru Securitate Națională, au mai fost mobilizate în Bombay și unități speciale ale Marinei și Armatei. Presa și oficialii vorbesc despre circa 195 de morți (dintre care 30 de străini) și peste 300 de răniți. La Bombay oamenii au ieșit în stradă să demonstreze că teroriștii nu-i sperie și nu se vor lăsa înfricoșați de atacurile lor.

Poliția din Bombay a reușit să prindă viu pe unul dintre cei 15 autori ai atentatelor, în persoana lui Azam Ameer Qasab (un nume predestinat, *qasab* în limba urdu vorbită în Pakistan, dar și în India, înseamnă măcelar), în vârstă de 21 de ani, de naționalitate pa-

Musulmanii protestează la Bombay împotriva atentatelor

Întrebări rămase fără răspuns

Alte întrebări fără răspuns:

De ce s-au mișcat
teroriștii atât de ușor
dintr-un loc în altul
dând impresia că sunt
coordonati de către
cineva chiar din
Bombay? Au fost
ajutați de către cineva
din interiorul
hotelurilor atacate?

capitala Indiei ne-a asigurat că lumea e liniștită și privește cu detașare ceea ce s-a întâmplat în Bombay, așteptând ca și ultimul terorist implicat în aceste atentate să fie prins. Nu la fel de detașați sunt însă cei care au pierdut pe cineva drag în Bombay.

Ofensivele teroriștilor au început la cafeneaua *Leopold* – faimoasă printre turiști, în special datorită australianului Gregory David Roberts care a scris romanul *Shantaram*, bazat pe viața sa trăită în lumea interlopă din Bombay. Cafeneaua *Leopold* a fost primul obiectiv din lista celor 12 vizate: *Gara Victoria* și hotelul *Obero Trident*, au urmat *Taj Mahal Hotel*, apoi casa evreiască de rugăciune *Nariman House* din Colaba, *GT Hospital* și *Cașpa Hospital* precum și câteva locații de mai mică importanță precum *Juhu*, *Vile Parle*, *Santa Cruz* ș.a.m.d. Atentatorii s-au împărțit în două grupuri spre a-și atinge numeroasele ținte. La cafeneaua *Leopold*, de pildă, au murit zece oameni: patru străini și șase indieni. Farzad Jehani și fratele său Farhang se aflau în localul amintit urmărind la etaj un meci de crichet. Teroriștii au aruncat cu o grenadă în ușa cafenelei, care a explodat făcând un crater adânc. „Era sânge peste tot, oameni întinși pe podea între mese și scaune într-un gest disperat de a fugi din local. Am încercat să ajutăm cât mai mulți răniți, să-i băgăm într-un taxi și să-i trimitem la cel mai apropiat spital”, povestește Farzad Jehani în *The Himalayan Times*.

Siddharth, 26 de ani, și doi prieteni de-ai săi se îndreptau către *Obero Trident* spre a-și căuta un prieten care tocmai fusese scos din hotel după începerea ostilităților. „La un moment dat, pe drum ne-am întâlnit cu o mașină de poliție care ne-a somat să oprim. Când am oprit și am văzut cum unul dintre polițiști mă prinde de mână și mă trage afară din mașină am sesizat că cei doi nu erau polițiști adevărați”, a povestit Siddharth ziaristilor de la *The Indian Express*. Cei doi teroriști care i-au atacat și i-au luat mașina *Skoda Laura* erau chiar Azam Ameer Qasab și Abu Dera Ismael Khan, prinși de către poliția din Bombay mai târziu. „După ce am fost scoși afară din mașină, am luat-o la fugă spre a ne depărta cât mai mult de teroriști. Atunci, unul dintre aceștia a sesizat că erau la mine cheile de la mașină. A tras focuri de armă în aer, somându-mă să îi dau cheile. Am fost sigur că eu și prietenii mei vom fi omorâți. Am aruncat cheile lângă botul mașinii, dar unul dintre teroriști mi-a spus să vin să le

ridic. În timp ce le ridicam, mi-a pus pistolul la cap. Din fericire nu a tras ci mi-a spus să bag cheile în contact”, a mai povestit Siddharth. Mașina cu teroriști s-a îndreptat către *Casa Nariman* unde au ucis cinci oameni, printre care și un rabin și pe soția acestuia.

La *Taj*, patru grenade au zburat peste clădire surprinzându-i pe cei aflați acolo. Explozii și focuri sporadice au continuat să se audă acolo multe ore după aceea. „Mă îndrept către subsol să mă ascund. Nu mă mai sunați pe acest număr. Vă rog să urmăriți știrile pentru a afla mai multe informații”, acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Gutman Gosain spuse familiei sale și relatate în ziarul *The Indian Express*, de către tatăl său. Tânărul în vârstă de 25 de ani, angajat al hotelului *Taj*, a fost ucis în timpul asediului

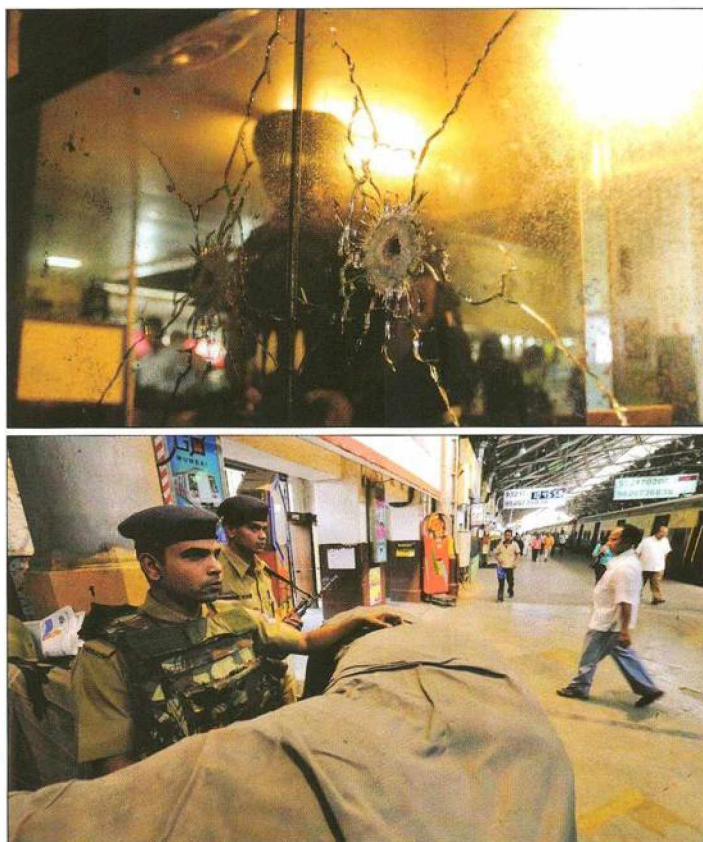
Times, Kamal Farooqui, președintele Comisiei pentru Minorități din Delhi. De asemenea, Tasleem Rehmani, președintele Consiliului Politic al Musulmanilor din India a declarat: „Am organizat și vom organiza sute de seminarii și conferințe protestând împotriva terorismului, arătând oamenilor că indienii musulmani nu sunt implicați în astfel de atrocități”. Într-adevăr, în trenul dintre Jhansi și Agra aveam să mă conving o dată în plus de buna înțelegere dintre comunitatea hindusă, sikh, creștină și cea islamică. Imran Ansari este un tânăr de 24 de ani, de religie musulmană, foarte prietenos. El lucrează în vânzări, a muncit în Marea Britanie, Dubai și Thailanda, iar atacurile din Bombay reprezintă „o crimă gravă care pătează Islamul și aruncă o lumină întunecată asupra unei comunități care nu are nimic a face cu terorismul”.

Am plecat din India cu imaginea unei țări frumoase, plină de comori arhitectonice, cu o tradiție și o cultură de invidiat. Nimic din atentatul de la Bombay nu mi-a alterat această imagine. În bună parte și datorită faptului că am privit evenimentul cumva „la rece”, ca un jurnalist. Dar atacul în sine nu a putut să nu-mi ridice unele întrebări: câți teroriști au fost de fapt la Bombay având în vedere că nouă au fost omorâți, al zecelea prins, dar pe *Kuber*, vasul capturat de ei, forțele navale indiene susțineau că au găsit echipamente pentru 15 oameni? Dacă au fost într-adevăr 15, atunci măcar cinci au scăpat. Unde au ajuns ei? A fost cineva chiar din poliția locală, mai ales că asupra atacatorilor s-au găsit cărți de credit indiene și cărți de identi-

tate din Gujarat? La Calcutta și în Delhi poliția a arestat doi falsificatori de cărți de credit și cărți de identitate care au procurat cartele SIM pentru telefoanele mobile ale teroriștilor. Tauseef Rehman, rezident în Calcutta, și Mukhtar Ahmed Sheikh din Srinagar au cumpărat circa 22 de cartele SIM, cartele care au ajuns la teroriști. Șeful *Forțelor Speciale STF*, Rajeev Kumar, a arătat că Sheikh era un trădător care a procurat cele 22 de cartele SIM cu ajutorul lui Rehman, în timp ce poliția din Kașmir susține că Sheikh era de fapt agentul lor sub acoperire infiltrat în *Lashkar-e-Toiba*. Cât de sigur poți fi într-un hotel din India când poliția are nevoie de multe ore de poligon?

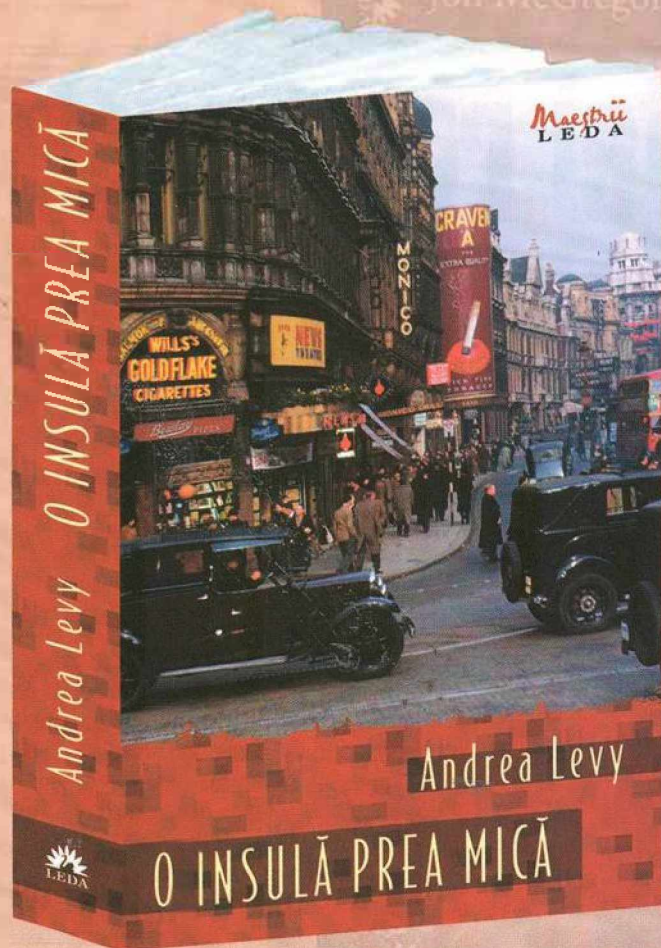
text: Alice-Claudia Gherman

foto: Agerpres

asupra hotelului. Este o altă mărturie din sutele de astfel de mărturii care arată cât de mult au fost afectate familiile de carnagiul din 27 noiembrie.

Pe 8 decembrie, chiar înainte de a părăsi eu India, sute de musulmani din Bombay au organizat un marș de protest împotriva atentatelor. Ei au mers într-un marș al tăcerii alături de liderii lor religioși condamnăm terorismul. „Acesta este un apel către toți musulmanii să-și ridice vocea împotriva terorismului și să arate lumii întregi că Islamul nu susține în nici un fel terorismul. Ne-am decis să explicăm diferitele aspecte ale religiei islamice și să dăm citate din Coran, făcând cunoscut lumii că islamul nu este o religie a violenței”, a declarat în *Hindustan*

Orange Prize for Fiction 2004, Orange of Oranges 2005,
cea mai apreciată carte din istoria premiului
Whitbread Book of the Year 2004
Commonwealth Writers' Prize 2005

Anul 1948. Londra își revine după război.
Dar pe Nevern Street, la nr. 21,
conflictul de-abia a început...

„O saga captivantă despre schimbarea la
față a Marii Britanii.”

(Mirror)

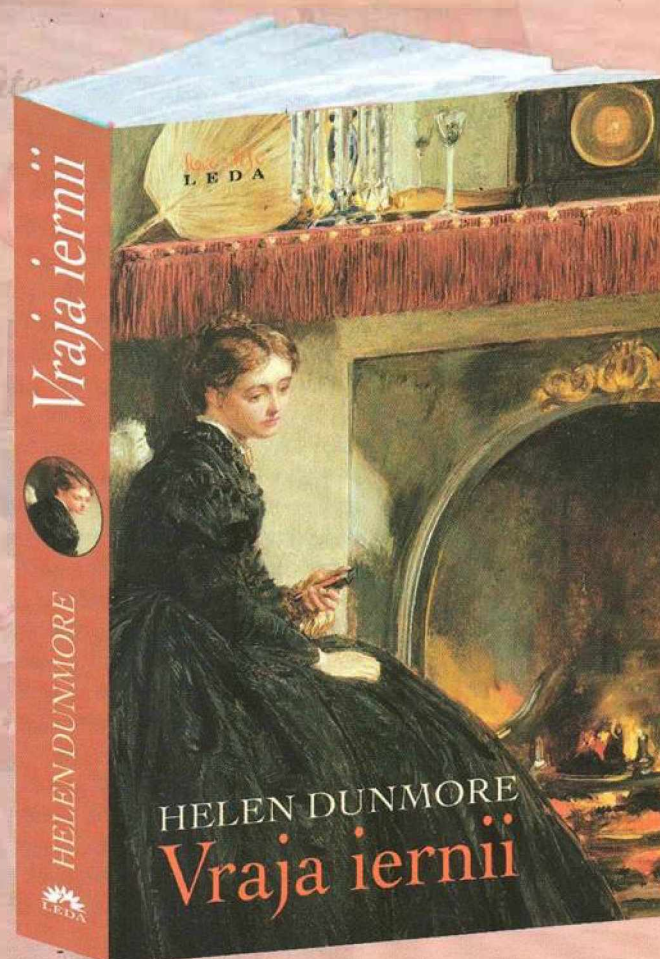
Traducere
din limba engleză de
Liviana Tane
624 pagini
Preț: 47,50 lei

LEDA ÎȚI RECOMANDĂ

Roman distins cu Orange Prize for Fiction
(ediția inaugurală)

O iubire imposibilă, o pasiune interzisă,
un roman tulburător, cu ecouri din
La răscruce de vânturi

Traducere
din limba engleză de
Laurențiu Dulman
400 pagini
Preț: 39,90 lei

GRUPUL EDITORIAL CORINT
www.edituracorint.ro • www.ledabooks.ro/blog

Migrația inteligenței românești

– de la umilință la recunoaștere mondială

De visele frumoase și curajoase ale anilor studenției se alege rapid praful și pulberea în momentul în care cei mai buni studenți hotărăsc să pună umărul la urnirea înainte a României. Intrând în domeniul cercetării științifice, tinerii cercetători dau piept cu salariile mizere, cu nepotismul, birocratia și lipsa de respect. După ani de încercări disperate de a lupta împotriva valului, majoritatea aleg Occidentul, echivalentul respectului, salariilor merituoase și recunoașterii publice. România trăiește azi bine-i meritata penurie de inteligență.

**O carte
esențială care
nu va produce
nici un efect**

Recent, o monografie semnată dr. Irinel Popescu și Aurel Pisoschi a fost lansată pe piață. Probabil mulți tineri dar și mai mulți profesori își pun speranțele în faptul că această carte va contribui decisiv la modificarea, pe ultima sută de metri înainte de fatala prăbușire, a activității universităților din România. De ce? Deoarece se știe prea bine că majoritatea nu sunt altceva decât niște mari producătoare de profituri, rezultatele lor, cuantificate în calitatea absolvenților licențiați, dar și a masteranzilor și doctoranzilor, fiind la pragul deplorabilității. Monografia aduce la cunoștința publicului criteriile după care ar trebui să aibă loc evaluarea instituțiilor de învățământ superior, la care, de altfel, UE obligă România, criterii valabile nu doar în Europa, ci peste tot în lumea civilizată. Principalul item este calitatea cercetării științifice, cuantificată, la rândul ei, în numărul articolelor publicate în reviste

indexate Thomson ISI, în numărul citărilor la aceste articole și în numărul brevetelor cu care ar fi firesc să se finalizeze cercetarea științifică. Numai că, având în vedere că majoritatea covârșitoare a universităților românești nu sunt capabile să îndeplinească aceste criterii, ținând cont și de faptul că o restructurare pozitivă ar

aduce atingere intereselor multor persoane implicate în proces, urmând ca ele să dispară sau să rămână fără colosalele sume care le sunt puse la dispoziție prin intermediul granturilor câștigate deseori fraudulos, este de așteptat ca monografia mai sus amintită să nu producă nici un fel de efect, astfel încât universitățile să-și continue mersul glorios spre nicăieri, apărute de indiferența ucigătoare a statului.

În principal, calea pe care se ajunge la cercetarea științifică este aceeași în mai toate domeniile: absolvirea cu calificative dintre cele mai mari a studiilor de licență, master și doctorale (sau măcar calitatea de doctorand), articole de specialitate publicate în reviste cotate. Thomson ISI – ceea ce ar certifica valoarea de noutate și importanță a acestora, prezentarea realizărilor științifice practice, prezentarea proiectelor de cercetare pe bază de grant la care solicitantul a luat parte. Prin urmare, este vorba despre o muncă susținută la cel mai înalt nivel pe o perioadă lungă de timp, așa cum este vorba despre mari investiții materiale necesare achiziționării măcar a literaturii de specialitate absolut necesare acestui parcurs. După evaluarea tuturor acestor cerințe, respectivul primește gradul profesional de cercetător științific și, desigur, speră cu convingere că viața lui profesională se va transforma în sensul firesc al speranțelor sale. Numai că în România lucrurile stau cu totul altfel, cu extrem de puține excepții. Ce găsește proaspătul investit la locul de muncă? În primul rând, coordonatori de proiecte științifice „expirați”, fără nici o valoare profesională, numiți pe cu totul alte criterii în afara valorii profesionale, mulți depășind vârsta pensionării; proiecte lipsite de valoare, având aprobate finanțări generoase, dar care nu vor

Cum devii
cercetător și
ce se întâmplă
după,
în România
sec. XXI

Singura
speranță —
emigrarea

duce niciodată la articole cotate ISI sau la brevete de invenție din simplul motiv că temele de cercetare sunt depășite sau neimportante; va înainta proiecte de propuneri de cercetare care, aproape invariabil, vor fi refuzate din lipsă de pile; evaluatori corupți, imposibilitatea câștigării de granturi, salarii mizere etc. etc. etc. Mai mult, „dinozaurii” nemuritori sunt plasați pe cele mai înalte funcții, sunt conducători de doctorate chiar dacă în 40 de ani de activitate nu au publicat nici măcar un singur articol ISI și chiar dacă propriul doctorat s-a dovedit a fi un plagiat după lucrări străine (și presa a adus în atenție zeci de astfel de cazuri), au salarii fabuloase și în nici un caz nu au de gând să iasă din schemă, pentru a lăsa locul celor tineri. De la munca uriașă depusă pentru a ajunge cercetător până la spulberarea oricărui vis calea este, în România, pentru tânărul profesionist, atât de scurtă! Nu-i mai rămâne decât să-și arunce privirile spre alte țări, unde cunoștințele sale și capacitatea de muncă să-i fie utilizate, recunoscute și respectate. Pentru că în țară nu a avut parte decât de muncă multă și de la fel de multă umilință.

Încă din timpul studiilor de licență, zeci de mii de tineri au părăsit România pentru o pregătire universitară superioară. Numai că nu s-a făcut nimic pentru a-i aduce înapoi în țară. În condițiile în care acești tineri reprezintă o pierdere majoră pentru țară, emigrarea este singura soluție devenită posibilă pentru ei. Dacă în 1989 lucrau în România peste 150.000 de cercetători, în 2002 statisticile oficiale înregistrau doar 38.433 de salariați. Conform Eurostat, procentul din forța de muncă reprezentat de cercetători era în

2001 de 0,39% în România, penultimul loc pe plan european, comparativ cu o medie de 1,39% în Uniunea Europeană și 0,84% în țările candidate la aderare (date cf. Asociației Ad ASTRA). Doar 15% din

ductiei științifice, în urma unor țări ca Polonia, Ungaria, Bulgaria, Trinidad Tobago, Uruguay. Uluiitor, dar adevărat! În aceste condiții, ce anume ar mai putea motiva un cercetător român să rămână

într-o țară unde nu își poate practica meseria? Absolut nimic, promisiunile guvernului nu mai sunt suficiente, cu atât mai mult cu cât există destule oferte ale centrelor de cercetare serioase din lume, capabile să înghită și să folosească în beneficiu propriu inteligența românească șomeră. Impresionantă părerea unui astfel de tânăr, care lucrează de ceva vreme în afara țării, la *Tinbergen Institute and Department of Economics*, Universitatea *Erasmus* din Rotterdam, **Sebastian Buhai**, exprimată într-un discurs ținut la o întâlnire de la Sinaia: „Cei mai buni profesori au condiții de cercetare atât de bune la ei acasă încât nimeni nu are intenția să plece, nimeni nu este atras permanent de o instituție rivală, din spațiul autohton sau cel internațional. Evident, aceasta nu se obține (nu se poate obține) neapărat prin licitația salarială, de multe ori este absurd să crezi că poți intra în competiție cu o universitate privată din *Ivy League*, SUA, în materie de remunerație, dar e vorba, până la urmă, din punctul de vedere al cercetătorului matur, de statutul profesional în institutul tău, e vorba de a avea la dispoziție cele mai performante laboratoare, de a obține finanțare pentru orice idee bună, de a fi răsplătit pentru activitate extraordinară prin premii extraordinare și, nu în ultimul rând, de a vedea

păstrat un standard extrem de înalt în angajarea noilor membri ai colectivului de cercetare, de la doctoranzi până la alți profesori.”

Ce-ar mai fi de spus? Deocamdată, nimic!

text: Ioana Scoruș

personalul științific publica, în 2002, în reviste indexate iar în timp ce vârsta medie a cercetătorilor în străinătate este de 35 de ani, la noi aceasta este uniform eșalonată între 35 și 60 de ani. Mai mult, conform statisticilor ISI, România ocupa, în 2003, locul 48 în topul pro-

DAMIAN & BROTHERS

Altfel de vedete

Două sute de mii de euro și trei săptămâni în care nu a dormit deloc.

Bașca dureri de cap și ficați, agitație, nervi la greu, răbdare și tutun. Așa arată, în mare, *nota de plată* a music-hall-ului *Deschide-ți inima*. Achitată, evident, de inițiatorul proiectului. Un țigan, că așa ne-a rugat să scriem. Da' ce mândrețe de om, am adăuga noi. Genial, au spus-o James Brown, Joe Cocker, Andrea Bocelli, Cyndi Lauper și alte nume sonore care au cântat alături de el. Este vorba, evident, despre Damian Drăghici. Omul-orchestră. Vizionar, zic unii, prin arta lui. Singurul care *călătorește* natural, aproape în joacă, fără efort, între muzica electronică și jazz, rock și trance, clasic și hip-hop. În lumea muzicală este poreclit *Viteza luminii*. I se trage de la o tehnică specială, inventată de el, ca să depășească granițele naiului. Cântă de trei ori mai repede decât un naiist obișnuit.

Marii profesori ai jazz-ului n-au prea avut ce să-l învețe

Damian Drăghici s-a născut în București, într-o familie a cărei singură avere, de generații, a fost muzica. Așa că a început și el să cânte, la diverse instrumente, aproape înainte de-a învăța să vorbească. La 15 ani era considerat copil-minune, cânta și înregistra, deja, cu *Orchestra Simfonică Radio*. Apoi a fugit din țară, nu-i prea plăcea comunismul. A cântat ce-a cântat pe străzi și în cluburi, până a obținut un contract de înregistrare cu *Sony*. Și, mai ceva ca în poveste, a devenit prinț peste noapte. Celebru, deja, în Europa, i s-a oferit o bursă la Colegiul muzical *Berklee*, din Boston. Cei patru ani de studiu i-a absolvit într-un singur an, *Magna cum laude*, evident. Mai mult, marii profesori ai jazz-ului au constatat că nu prea au ce să-l mai învețe. Așa că l-au lăsat într-ale lui. Turnee în toată lumea, 17 albume, un premiu *Grammy*. Și toate astea fără să-i treacă dorul de locurile natale. Unde revine, cu drag, pentru diverse proiecte și concerte. Împreună cu trupa sa, *Damian&Brothers*, a deschis și „porțile” proiectului național de multiculturalitate și multilingvism *Artă contra drog 2009*. Printr-un show de zile mari, pasional și șocant, în același timp. *Deschide-ți inima* – o istorie a țiganilor povestită prin muzică și dans.

Am văzut și țigani fericiți...

Sub *bagheta* lui Damian Drăghici, peste 460 de artiști, din toată lumea, au *invadat* scena Sălii Palatului, din București. Spre a ne da o *temă de casă* pentru anul 2009: „Aș vrea să ne gândim, fie și doar o clipă, cum ar fi țiganii dacă și lumea în care trăiesc ar fi mai bună”, ne-a sugerat Damian. „Știu ce se crede, care e percepția, văd și eu tot felul de știri de la ora cinci. Dar hai să lăsăm prejudecățile, măcar vreme de un spectacol, și să vedem și cum a trăit țiganul, cum a fost huiduit și alergat prin secole, și, mai ales, cum a supraviețuit el prin muzică și dans. E și asta o artă, nu?”

Da, ceea ce s-a petrecut pe scenă, timp de aproape trei ore, a fost artă. Un music-hall în care se povestește toată istoria țiganilor. Cu artiști chiar din locurile respective, îmbrăcați de Doina Levintza, show-ul ne-a purtat prin India, țările arabe, Rusia, Franța, Spania. Sigur că am ajuns și în România. Și, preț de câteva minute, țiganii mi-au fost tare dragi. Când dansează și cântă, cu bucurie, din toți rărunchii, sunt ai dracului de frumoși! Damiane, frate, fă-le ceva să... rămână așa!

Text: Liliana Petruș

Foto: Octavian Tibăr, Mediafax și Agerpres

Când la emisiunea 6, *Vine Presa* - B1 TV, când la *Oameni de seamă* - Antena 2, aci la *O dată în viață*, *Jurnalul de seară*, Gala UNICEF sau *Dănuț SRL* - TVR 1, aci la *E dimineață, națiune* - Național TV, Bianca Brad este o apariție frumoasă, plăcută și în același timp discretă. Actriță, cântăreață, prezentatoare tv, Bianca este îndrăgită de publicul român, iar drama prin care a trecut în 2007, când a pierdut-o pe micuța Emma chiar înainte de a se naște, a apropiat-o și mai mult de sufletele multor români. Pierderea micuței Emma a determinat-o pe Bianca Brad să militeze în favoarea mamelor cărora le-au murit bebelușii înainte de a vedea lumina zilei. Ea a inițiat în acest scop campania *Mame pentru îngeri* și a creat organizația *EMMA* pentru a sprijini moral femeile care au trecut printr-o asemenea traumă.

Bianca Brad:

„Sprijin mămicile de îngeri!”

♥ Întrucât am citit cam tot ceea ce era pe site-ul dv., aş vrea ca în afară de acele date să ne vorbiţi un pic despre proiectele pentru anul 2009 în muzică, film sau televiziune.

– Pe plan muzical: de Crăciun, împreună cu *Bis Music*, am lansat albumul *Clipe de poveste*, o combinaţie originală, de poezioare şi cântecele de iarnă pentru cei mici, şi, pentru că are mare succes, am hotărât să mai facem încă un CD cu muzică pentru copii, proiect la care vom începe să lucrăm cât de curând. În plan actoresc: în curând, va fi difuzat, în cadrul serialului *Doctori de mame*, difuzat pe *Acasă TV*, episodul 16, în care interpretez rolul unei femei însărcinate, un rol care mi-a fost, în acelaşi timp, foarte uşor, dar şi foarte greu să-l joc, răscolindu-mi amintiri foarte dureroase... De asemenea, mi s-au propus câteva proiecte de televiziune, însă neconvingătoare. Pe plan personal/umanitar: am foarte mult de lucru cu Organizaţia *EMMA*, pe care am înfiinţat-o în primăvara anului trecut şi care, fiind la început, necesită un volum foarte mare de muncă, energie, timp şi bani, pentru a fi pusă pe picioare. Merită cu prisosinţă, fiind prima şi singura organizaţie din România care vine în sprijinul celor care au pierdut un copil, necesitatea existenţei ei devenind, într-un timp extrem de scurt, foarte evidentă! Îmi doresc să devină foarte cunoscută, pentru că, prin intermediul organizaţiei, vreau să elaborez un plan prin care să poată fi prevenite astfel de cazuri şi pentru că este absolut esenţial ca aceia care trec printr-o asemenea dramă, să primească suportul emoţional de care au nevoie. Despre toate obiectivele *EMMA* şi despre cum pot fi ajutaţi părinţii de îngeri, se poate afla de pe site-ul:

www.organizatiaemma.ro.

– Privind la 2008, ce aţi trece la capitolul realizări şi ce anume la capitolul „obiective neatrinse, eşecuri”?

– Cu certitudine, cea mai mare realizare a fost înfiinţarea Organizaţiei *EMMA* şi, în mod special, realizarea sitului şi a forumului acesteia, care oferă informaţii menite să ajute la înţelegerea şi acceptarea unei asemenea pierderi, respectiv posibilitatea *Mamelor de îngeri* de a-şi exterioriza durerea, fără teamă de a fi judecate sau privite ciudat şi de a primi sprijinul emoţional şi alinarea de care au atâta nevoie! Dovada acestor beneficii stă în mărturiile mamelor care au scris despre asta pe site-ul organizaţiei. Cât despre nerealizări, am constatat o dată în plus că în România încă nu există cultura voluntariatului şi a donaţiei, fără de care o organizaţie non-profit, cum este *EMMA*, nu poate supravieţui. Cred însă că acest lucru se va schimba, dovadă că până acum s-au mobilizat câteva mămicile, care voluntariază pentru *EMMA*, şi am primit sprijinul unor oameni care au înţeles necesităţile organizaţiei şi doresc să mulţumesc, prin intermediul acestui interviu, tuturor celor care se implică în tot ceea ce înseamnă *EMMA*! Sunt conştientă că este un proces de lungă durată, dar cred foarte mult în această cauză şi, fiind vorba de natalitatea României, cred că ar trebui să devină o prioritate pentru statul român. Vreau să cred că, în 2009, voi obţine sprijinul Ministerului Sănătăţii, al Ministerului Învăţământului şi al Patriarhiei Române, pentru a reuşi acest lucru. Pe de altă parte, fiind o cauză profund umanitară, sunt convinsă că voi fi sprijinită de Dumnezeu în demersurile mele, ceea ce am simţit deja, în tot ceea ce am făcut până acum.

– În cursul carierei am văzut că, pentru zona televiziunii cel puţin, aţi avut doar colaborări, nu proiecte ceva mai stabile, de ce?

– Pe lângă faptul că mi-au lipsit tupeul şi vanitatea exacerbată, necesare evoluţiei şi menţinerii permanente în *showbiz*, nu am vrut să fiu angajată vreunui post anume, dorind să am independenţă, ceea ce a avut avantaje, dar şi dezavantaje. Am avut mereu libertatea de a face ce am dorit şi când am dorit, totuşi neavând susţinerea financiară şi promovarea asigurată de un trust media, nu am avut şi nu am vizibilitatea sau continuitatea pe care le au cei care sunt angajaţii unui post de televiziune. Cu toate astea, am remarcat faptul că, deşi nu apar cu regularitate la televizor, lumea nu m-a uitat şi că, în loc să-i plictisesc, le e dor de mine, spunându-mi de multe ori că e păcat că nu apar mai des!

– Ce înseamnă filmul şi lumea care o presupune el pentru dv.?

– O posibilitate de a mă redescoperi şi de a-mi descoperi resurse nebănuite, dar şi o transpunere, o dedublare, o evadare, o provocare... şi, în cele din urmă, deşi presupune multă muncă... este de fapt o joacă pentru copilul din mine. O joacă, de altfel constructivă, din care mereu am ceva de învăţat şi prin intermediul căreia pot să-i învăţ şi pe alţii.

– Aş dori să ne povestiţi o întâmplare haioasă pe care aţi trăit-o în cursul anului trecut. Sau, dacă nu, o întâmplare care v-a marcat cumva anul 2008, v-a impresionat etc.

– Am avut parte de tot felul de întâmplări haioase... dar nu în 2008, care a fost presărat bogat cu întâmplări care m-au impresionat foarte

mult și întâlniri cu persoane deosebite. Însă cel mai mul, m-a marcat conferința din Phoenix, Arizona, organizată de Fundația MISS, la care am participat în luna septembrie. A fost o desfășurare impresionantă de forțe și sper să-mi dea Dumnezeu putere și să reușesc să organizez și eu, în România, ceva asemănător, în cadrul Organizației EMMA.

– Viața v-a pus în fața unor încercări grele, dar ați avut și șansa de a gusta din bucuriile ei. Care este lecția pe care ați învățat-o de la viață?

– Trebuie să ai încredere în Dumnezeu, în faptul că El știe ce este mai bun pentru tine și ce nu. Nu sunt bisericoasă, cu atât mai puțin habotnică, dar încercarea cea mai grea la care am fost (su)pusă mi-a schimbat în bine, relația cu Dumnezeu! Toată viața avem lecții de învățat mai mici sau mai mari, important este să înveți să citești semnele trimise de Cel de Sus și să te lași călăuzit(ă) de El.

– Ce vă motivează să mergeți înainte?

– Iubirea pentru băiețelul meu de pe Pământ – Luca – și pentru fetița mea din Ceruri – Emma – și gândul că, prin ceea ce fac acum, moartea fetiței mele a căpătat un sens! Încă de la prima mea declarație în public am primit un semn că este bine ceea ce fac, de la o mămică de înger care mi-a spus cu lacrimi în ochi că era în pragul sinuciderii, chiar înainte de mărturisirile mele. Regăsindu-se însă în povestea mea, a reușit să depășească acel moment de cruntă deznădejde, pe care de altfel l-am trăit și eu și aproape toate *Mamele de îngeri*. Printre miile de mesaje primite, care mi-au confirmat că sunt pe drumul cel bun, este și unul trimis de către o mamă care mi-a mulțumit, spunând că datorită informațiilor de pe site, băiețelul ei trăiește! Toate astea îmi dau o putere și un curaj care mă surprind, deși, tot analizându-mi alegerile pe care le-am făcut în viață, am realizat că întotdeauna am fost preocupată să înțeleg care este rostul meu și că mi-am dorit să realizez ceva pentru cei din jur. Abia acum, cred că mi-am găsit drumul...

– Vă rog să ne vorbiți puțin despre cum s-a încheiat relația dv. cu dl Aurel Frățilă? Ce v-a atras la domnia sa?

– Offff, așa nu-mi place să vorbesc despre relațiile mele personale... Pe Aurel l-am cunoscut la o sală de fitness, pe care o frecventam amândoi de ceva vreme. Relația s-a înfiripat la mult timp după ce ne-am tot intersectat pe acolo, nici unul dintre noi nefiind genul care să facă avansuri. M-a atras tocmai seriozitatea lui și mai ales faptul că este un om care își asumă responsabilitățile, o calitate din ce în ce mai greu de găsit...

– Ați fost căsătorită cu ceva timp în urmă, dar acel mariaj s-a încheiat, ați avea curajul să vă căsătoriți din nou, cu ce ochi priviți căsătoria acum?

– Trecând amândoi printr-un divorț și știind că un certificat de căsătorie nu reprezintă nici o garanție pentru o căsnicie fericită, nu am acordat prioritate acestei rânduirii, deși suntem împreună de șase ani și avem un copil. Poate doar din punct de vedere religios să avem un motiv, să mergem la un moment dat în fața altarului!

Intrarea în lumea modei i-o datorează fratelui ei Marian, care era student la seral și lucra ca manechin, iar mai târziu a câștigat concursul Miss România în 1990. A renunțat la ASE pentru a intra la IATC devenind astfel actriță, a prezentat *Cerbul de Aur* în 1992 și 1994. A jucat în filme precum: *Modigliani* 2003, *Bal Bomba* 2003, *Partitura Vie* 2001, *Darkness Comes* 1998, *Straight Shooter* 1997, *Pasajul* 1991, *Un băiat, o fată și un trabant* 1991 etc. A fost distribuită în seriale tv precum *Detectiv fără voce* 2001–2002 și *Căsătorie imposibilă* 2000 la TVR 1, *Ein Fall für zwei* și *Lutz und Hardy* 1997 la ZDF sau *Zwei alte Hasen* 1996 la Pro 7, în Germania.

– Care sunt ingredientele unei relații trainice între un bărbat și o femeie, în opinia dv.?

– Pentru mine, căsătoria înseamnă iubire, dăruire, respect, încredere, devotament, altruism, loialitate, responsabilitate, puterea de sacrificiu, puterea de a ierta, toleranță, umor, prietenie, stabilitate. Apoi mai sunt chimia dintre ei, comunicarea și capacitatea de a te reîndrăgosti mereu și mereu de partenerul de viață și de a-l face să simtă acest lucru.

– Povestii-ne un pic despre micuțul Luca.

– Luca este un copil frumos, inteligent, are simțul umorului, un *Zămbet de soare* (unul dintre primele filme în care a jucat Bianca – n.r.) și o charismă deosebită. Toate astea, pe fondul unei personalități foarte puternice, fac din el un copil foarte reușit. Știu că sună a laudă, dar au spus și

alții același lucru despre el! Îi plac cărțile și muzica și are și ureche și voce muzicală, ceea ce mă bucură foarte mult, muzica și cărțile fiind cei mai buni prieteni ai omului!

– Privind la viața dv., aveți ceva anume care să regretați că l-ați făcut sau că nu l-ați făcut?

– Am aflat un pic cam târziu că tot ceea ce faci, dar mai ales ceea ce nu faci, ți se întoarce împotriva și, ca tot omul, am și eu regretele mele, pe care mi le-am asumat. Dar cel mai mare regret, cu care voi trăi în fiecare zi pentru tot restul vieții, este faptul că nu m-am putut bucura de fetița mea, Emma Nicole. Chiar dacă societatea mă forțează să mă comport ca și cum nu s-a întâmplat nimic, ea este omniprezentă în gândurile mele și mereu voi râde și voi plânge în același timp.

– Sunteți una dintre actrițele cele mai discrete din showbiz-ul românesc, vă considerați un VIP? Care sunt calitățile unui VIP adevărat?

– Am observat că toți cei din showbiz-ul românesc sunt numiți fie VIP, fie vedete și, să fiu sinceră, mie încă nu mi-e clar pe ce criterii se atribuie această denumire!?! Din câte știu eu, VIP înseamnă o persoană foarte importantă, și în acest caz pot spune că sunt **Vădit Importantă Pentru** băiețelul meu și pentru familia mea. Altfel, mă consider o persoană publică, populară, cu o imagine bună... și cu calități neexploatate de producătorii și regizorii noștri. Cât despre termenul de vedetă, consider că este atribuit mult prea ușor și greșit, fiind de altfel nepotrivit în contextul social din România! Calitățile unui VIP sunt: **Valoare, Inteligență, Personalitate** marcantă, integritate, prestanță. Calitățile unei vedete (showbiz): charismă, talent real, lipici la public, personalitate, să fie intangibilă, dar populară și să aibă un impresar foarte bun.

– Ați locuit o vreme în Germania, dar până la urmă tot în România ați ales să vă stabiliți și să vă creșteți copilul. Ce înseamnă România pentru dv.?

– Deși mi se întâmplă de multe ori să regret faptul că m-am întors în țară, am rămas aici și, după ce am pierdut-o pe Emma și am înființat Organizația EMMA, am ajuns să cred că poate de asta m-am întors și că asta a fost menirea fetiței mele: să mă determine să creez această organizație.

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: Dinu Lazăr

HUMANITAS fiction

GUILLERMO MARTÍNEZ

Moartea lentă a Luciane B.

Roman tradus în peste 20 de țări.

„O meditație asupra hazardului, a răzbunării, a puterii literaturii, a întâmplării și a cauzalității, dar și a incredibilei forțe a sentimentelor umane, fie că vorbim despre dragoste sau ură.”

The Independent

FUMIKO ENCHI

Ani de așteptare

Roman distins cu Premiul Noma (1957)

Povestea hipnotizantă a unei femei, dar și o saga de familie plină de secrete întunecate, o carte despre roluri și scenarii sociale, incest și feminitate.

„O operă majoră a literaturii japoneze postbelice, profundă și emoționantă.”

World Literature Today

JOSEPH ROTH

Spovedania unui ucigaș

Legenda sfântului bețiv

Joseph Roth țese în *Spovedania unui ucigaș* deopotrivă intriga unui roman polițist și fina analiză psihologică a unui asasin.

„*Legenda sfântului bețiv* este o adevărată capodoperă, care fascinează cititorul și îl provoacă să o recitească iar și iar.”

The Evening Standard

RONAN BENNETT

Ultima mutare a regelui

Un thriller despre amurgul țărilor, capcanele minții omenești și o partidă de șah pe viață și pe moarte.

„Un roman fascinant, străbătut de firul roșu al comploturilor și vibrând de amenințarea surdă a istoriei. Proza lui Bennett este simplă, puternică și, la momentul potrivit, poetică.”

The Times

„O poveste fascinantă despre alianțe politice schimbătoare, joc dublu și fanatism.”

The Independent

BORIS AKUNIN

Moartea lui Ahile

SERIA ERAST FANDORIN

„La fel de rusesc și de internațional precum caviarul și votca.”

Anne Perry

1882. Faimosul agent special Fandorin se întoarce acasă, după șase ani petrecuți la Tokio. Dar la Moscova îl așteaptă o surpriză tragică: vechiul său prieten, generalul Mihail Sobolev, erou al războiului din 1877–1878, „Ahile al Rusiei”, a murit subit într-o cameră de hotel. Versiunea oficială: atac de inimă. Versiunea camarazilor defunctului: asasinat prin otrăvire. La ordinul cui și de ce? Firul anchetei îl conduce pe Fandorin tot mai sus, la cancelaria guvernatorului Moscovei, apoi tot mai jos, în mahalalele sordide unde viața unui om valorează doar câteva copeici. Iar vânătorul devine vânat, fiindcă pe urmele detectivului se strecoară enigmaticul asasin Ahimas, care nu a dat greș niciodată...

www.humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

LiterNet.ro

Maria Radu:

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

„Bolile sunt s

Când intri în cabinetul Mariei Radu, peisajul, în sine, pare un prim pas spre vindecare. Icoane, cărți de specialitate, cristale, canapele confortabile, plante exotice, în culori aprinse, de o frumusețe nepământească. Gazda, însă, nu se bucură de aceeași priveliște. Pentru că ea privește altfel, pur și simplu. Și mai ales altceva. E, așa, un fel de deformare profesională. Când am intrat eu pe ușă, de pildă, nu a văzut o femeie înfolită, că era ger, și cu părul vâlvoi, că mai bătea și vântul. A văzut doar o aură. Cu toate hibeale ei. Apoi un schelet, cu organele interne și circulația sanguină agățate de el. Și alte belele, evident. Pe la inimă, stomac, rinichi... Nimic mai adevărat, că așa mi s-a arătat și la analizele medicale. Doar că ăia de la laborator nu mi-au spus ce era mai important: „Ești un om tare bun, să știi!”, îmi șoptește doamna Maria. Ce să zic, sărut mâna de apreciere. Dacă e pe bune, interesant ar fi să-mi și folosească la ceva!

spirituale, nu fizice

**În copilărie
a mâncat
petrol
pe pâine**

**Mâna stângă
trage energia
din Cosmos**

Maria Radu s-a născut în Groznii, o zonă recunoscută pentru conflicte, magnetism și petrol. A fost un copil bolnăvicios și cu poftă cel puțin ciudate. Mânca petrol, de pildă: „Așa simțeam eu nevoia, nu știu de ce, îl mâncam pe pâine, îl beam, mă dădeam cu el pe corp... Abia mai târziu am aflat despre proprietățile lui terapeutice”.

Harul vindecării l-a primit prin multă suferință, respectiv trei accidente grave și tot atâtea morți clinice. De fiecare dată când revenea la viață era învelită într-o lumină stranie, caldă, mângâietoare. În timpul ultimei morți clinice, a visat un hol imens, cu zeci de uși. Bătea la fiecare, cu un fel de disperare de sfârșit de lume. Și nu i se deschidea nici una. Obosise de atâtea încercări când, în sfârșit, i-a deschis cineva. A intrat, dar nu era o cameră obișnuită, ci un fel de odaie de lumină. Aceeași din morțile anterioare: „Am simțit că-mi ard palmele, că trebuie să le țin în apă rece. Dar îmi era bine, am spus că vreau să rămân acolo. O voce de bărbat mi-a răspuns că nu se poate, că trebuie să mă întorc, am dator să ajut cât mai mulți oameni. Apoi am revenit la viață și am devenit conștientă de puterile mele tămăduitoare. Practic, atunci mi s-a activat *al treilea ochi*. Sigur că nu m-am apucat să tratez imediat, eram tânără, aveam vreo 18 ani. Mi s-a părut mai înțelept să studiez, înainte, să am și cunoștințe medicale foarte

solide. Am învățat la Facultatea de medicină netradițională, din Chișinău, și la renumita școală a Djunei Davitașvili, din Moscova. Primii pacienți i-am avut de-abia la 36 de ani, când am simțit eu că sunt coaptă pentru misiunea asta. În urmă cu 18 ani am venit în România, la Bistrița, pe un contract de o lună. Mi-au plăcut locurile, oamenii, e o energie bună aici, sunt multe biserici, mulți credincioși. Așa că n-am mai plecat, m-am mutat în București și încerc să ajut cât mai multă lume.”

Adrian este inginer constructor, șef de serviciu, răspundere multă, stres cât cuprinde. Așa că s-a pomenit, la doar 40 și

ceva de ani, cu ditamai adunătura de boli: hernie, nisip la rinichi, lumbago, tensiune. Basca dureri de cap și de spate insuportabile, dublate de o stare de sfârșeală permanentă. După a doua ședință de bioenergie cu Maria Radu, s-a simțit, deja, mult mai bine. Dar continuă tratamentul, pentru că nimeni nu poate lua, cu mâna, într-o zi, răul adunat în om ani în șir. Acum stă întins pe un pat de masaj, dezbrăcat și învelit cu un prosop, în timp ce mâinile terapeutului se învârt în jurul lui. Apoi îi masează diverse părți ale corpului. Când ajung la ceafă, pacientul scrâșnește de durere, își mușcă degetele. Dar suportă cu eroism, nu zice nimic, poate din bărbăție,

Cristale tămăduitoare

**Clarvăzătoarea
Maria Radu susține**
că anul 2009 este
unul cu probleme
grave, fiindcă e
dominat de luna
neagră. Ea a apărut
în noaptea de
17 spre 18 ianuarie
și are puteri aproape
malefice. Ne ia
sufletul, ne slăbește
credința, ne expune
la conflicte,
suferință și chiar
catastrofe naturale.

Ca să poată da energie și să repare diverse goluri sau spărturi energetice, Maria Dinu se pregătește după un ritual anume. În fiecare dimineață aprinde lumânări, spune șapte rugăciuni și se energizează cu ajutorul celor cinci cristale tămăduitoare: „Când mă scol, iau în mână aceste cristale, care alcătuiesc o piramidă energetică. Ele îmi curăță *al treilea ochi* și mă ajută să am puterea necesară pentru o zi de tratament. Altfel, dacă eu am goluri energetice, nu pot da. Știți ce s-a întâmplat cu marele vindecător Serghei Lazarev! E bolnav de cancer, pentru că s-a golit energetic, a tot dat, până i-au secăt izvoarele. Revenind la cristale, dacă sunt bine alese, adică dacă sunt compatibile cu ființa omului respectiv, ele pot fi un leac universal. Dacă înțepăm ușor, cu vârful cristalului potrivit, repet, în diverse puncte, ne putem vindeca de aproape orice. Deasupra buzei de sus, de pildă, este centrul de salvare pentru orice durere fizică. În palmă, de asemenea, e un fel de hartă a întregului organism: vârful degetului mic – pentru inimă; vârful inelarului – pentru stomac; în interiorul palmei – pentru intestinul gros și subțire; la baza degetului mare – pentru prostată sau uter ș.a.m.d.”

Vede viitorul pe ecranul minții

poate din politețe. Că doar n-o să-și întrerupă binefăcătoarea, în timp ce ne povestește: „Sigur că e durere mare, are în ceafă niște ciocuri care trebuie desfăcute. Uitați-vă, zece mișcări în dreapta, zece în stânga. După aceea îmi frec palmele, ca și când aş sparge pietre, și arunc răul. E important, apoi, să țin mâna stângă sus, pentru că ea energizează, *trage* energia din Cosmos. Dar fondul sonor vă place? E parte din terapie, toate ședințele mele se desfășoară pe muzică religioasă și clasică: Mozart, Schubert, Ceaikovski, Vivaldi. Contează și asta, cum să nu? Când omul e liniștit, are așa-numitul corp astral cu el. Când e agitat, stresat, copleșit de probleme, acesta îl părăsește. Și ce mai poate rămâne dintr-un om fără suflet? Doar diverse manifestări ale răului, evident. Eu le tot spun pacienților că bolile sunt spirituale, nu fizice. Ele vin din lipsa de credință, din starea

de neîmplinire sufletească, dintr-un fel de gol interior, care macină, sau din karmă”.

Maria Dinu tratează o gamă foarte largă de afecțiuni, de la diabet și cardiopatie ischemică, până la chisturi, fibroame și cancere în fază incipientă. Dacă boala canceroasă este avansată, respectiv dacă s-a întins în organism, nu mai este nimic de făcut. Nici pe purtătorii virusului HIV nu-i poate ajuta, „pentru că asta e o boală karmică, ține de destin”. Și mai este o mică-mare problemă: cu unii pacienți nu rezonază, pur și simplu, nu comunică, nu simte în ei credința și încrederea pe care se construiește, de regulă, acel *pod energetic* vindecător. În astfel de situații, întrerupe tratamentul, ca să nu piardă vremea și să nu-i ia omului degeaba niște bani. Apropo de bani, o evaluare a stării de sănătate, cu diagnostic clar, costă 70 de lei, iar o ședință

de masaj și bioenergie – 60 de lei. Pentru copii și pensionari, prețurile sunt înjumătățite. Tratatul durează de la două săptămâni la câteva luni, sau chiar ani, funcție de cât de gravă este boala și de cât de puternică este dorința pacientului de-a se vindeca. Pe lângă masaj și infuziile de energie, vindecătoarea noastră recomandă o dietă personalizată și tot felul de ceaiuri. În plus, mulți pacienți sunt sfătuiți să țină o cură cu *Mumio – Rășina Munților*, un produs naturist tibetan, care face miracole în zona imunității.

Maria Dinu este recunoscută și pentru harul său în materie de clarviziune. Dacă privește un om, ba chiar și o fotografie, pe ecranul minții îi apar diverse secvențe din viitorul acelei persoane. Boli, probleme profesionale sau familiale, situații limită, accidente. Dacă unii pacienți acceptă sfaturile provenite din aceste viziuni, alții au rezerve și își văd mai departe de planurile lor. Chiar dacă, astfel, se duc sigur și, uneori, prea devreme, spre moarte. Clarvăzătoarea noastră regretă și acum, de pildă, că nu și-a putut convinge o pacientă să renunțe la un anume zbor cu avionul: „Era o femeie frumoasă, tânără, își dorea foarte mult un copil. Când a rămas însărcinată, strălucea de atâta bucurie. A venit la mine și mi-a spus că de-abia așteaptă să-i dea vestea soțului ei, care era plecat în străinătate, la muncă. Nu i-a spus prin telefon, și-a luat bilet de avion, ca să fie surpriza și mai mare. Când a pronunțat cuvântul *avion*, mi-au apărut imagini ale lui, cu o aripă în flăcări. Apoi o explozie și mult fum. Am rugat-o să nu mai plece, dar nici nu a vrut să audă. I-am și explicat de ce, dar tot n-am convins-o. Părea de neclintit, probabil că asta a fost destinul ei. A murit peste câteva zile, în accidentul aviatic de la Balotești”.

Text: **Liliana Petruș**

Foto: **Octavian Tibăr**

Construia o vilă, dar a ieșit un cărucior

În cabinetul Mariei Radu s-au tratat și VIP-uri autohtone, cum ar fi naistul George Zamfir sau cântăreața Mirabela Dauer. Chiar și câțiva politicieni, dar în regim de confidențialitate. Cei care doresc o programare, pentru diagnostic și (sau) tratament, pot suna la numărul 021 – 7712647.

Pentru că afacerile îi mergeau strună, Mircea s-a gândit că ar fi vremea să construiască o vilă, pentru familia lui, într-o zonă rezidențială a Capitalei. Zis și făcut, s-a pus pe treabă. Așa că timpul liber și-l petrecea pe șantier, ca să-i supravegheze pe constructori și să finiseze unele detalii, chiar cu mâna lui. Numai că într-o zi s-a întâmplat nenorocirea. A căzut de pe scară, de la etajul doi, în cap, pe ciment. A fost internat la Spitalul *Obregia*, în stare de comă profundă. După câteva operații la creier și coloană, medicii nu-i dădeau șanse de supraviețuire. Soția, însă, a apelat la Maria Radu. Și diagnosticul ei a fost sceptic, era aproape mort, corpul astral îl părăsise. Dar, totuși, a încercat. Un an și jumătate l-a tratat, în spital, cu acordul doctorilor de acolo, prin bioenergie și masaj. Încet, dar sigur, pacientul se îndepărta de moarte. Nu numai că și-a revenit din comă, dar vorbește normal, mănâncă singur, își coordonează afacerile, cu aceeași eficiență. Dintr-un scaun cu roțile, ce-i drept, și cu o tijă în coloană. Ceea ce nu-l împiedică să se bucure, din tot sufletul, de fiecare clipă a existenței lui actuale. Și-a vândut vila, mașinile, nu-i mai trebuie astfel de *accesorii*. Acum pune preț doar pe *amănuntele semnificative*. Cum ar fi viața însăși!

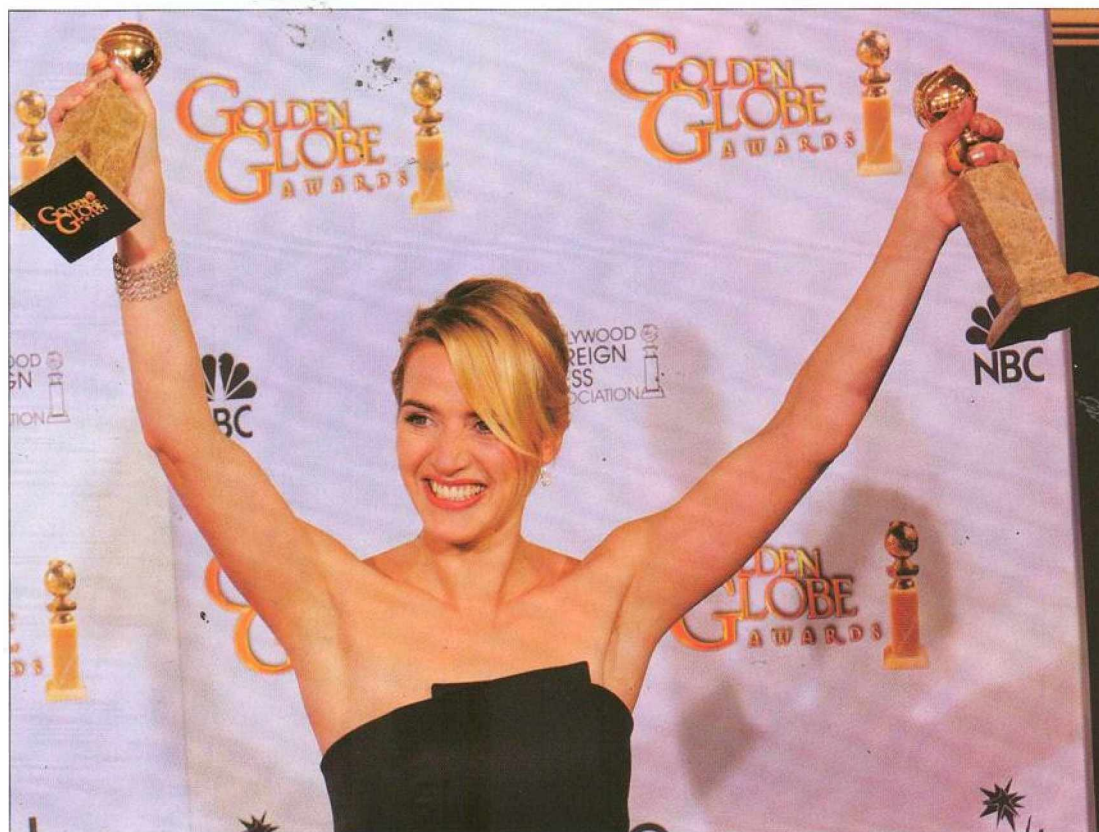
De 7 ani în top.
Respect, Nașul!

Luni - joi ora 20.00.

bi

aceeași lume. altă perspectivă

Golden Globe Award: Celebrarea statuetelor de aur

Kate Winslet
și premiile câștigate

Decernarea premiilor Globul de Aur (*Golden Globe Award*) a ajuns anul acesta la cea de-a 66-a ediție. An special, deoarece Asociația Presei Străine de la Hollywood (HFPA) se poate mândri că a bifat în palmares niște excepții de la regulă. Filmul *Slumdog Millionaire* al regizorului englez Danny Boyle a obținut patru dintre premiile categoriilor la care fusese nominalizat, iar actrița Kate Winslet, cunoscută cineaștilor pentru rolul

interpretat în anul 1997 în *Titanic*, a împușcat doi iepuri dintr-o dată: premiul pentru cea mai bună interpretare într-un rol secundar, cu filmul *The Reader*, în regia lui Stephen Daldry, și premiul pentru cea mai bună interpretare într-un rol principal, în filmul regizat de Sam Mendes, *Revolutionary Road*.

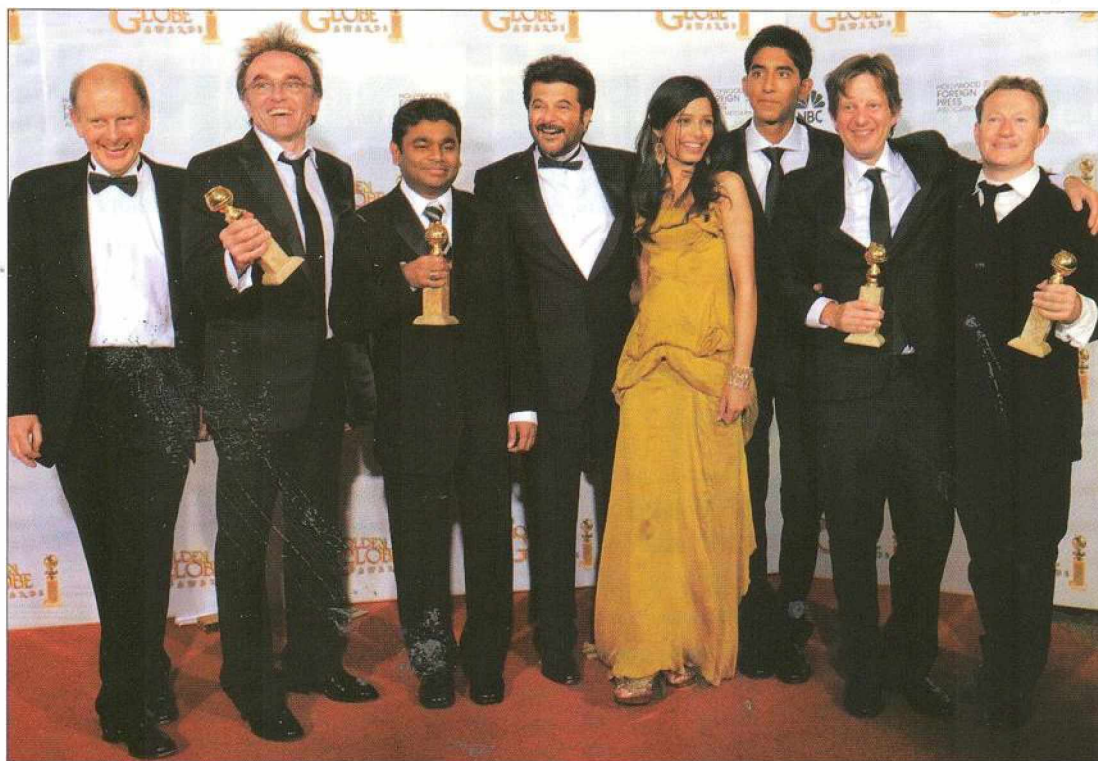
Film românesc la Hollywood

Istoria premiilor Globul de Aur își are originea în îndepărtatul an 1944 și reprezintă o recunoaștere oficială acordată filmelor și seriilor de televiziune, la diferite categorii competiționale. Trofee s-au acordat începând cu anul 1944, în fiecare an, de către Asociația Presei Străine de la Hollywood. Locațiile cele mai des folosite pentru aceste evenimente au fost celebrele *Beverly Hills Hotel*,

Hollywood Knickerbocker Club și *Hollywood Roosevelt Hotel*. Anul 1952 a fost primul an în care s-a recunoscut importanța industriei divertismentului, și premiul i-a fost înmănat lui Cecil B. DeMille, nume care s-a și păstrat apoi pentru această categorie. Odată cu dezvoltarea televiziunii și cinematografului, a produselor și conceptelor de divertisment, s-au introdus și inventat noi premii, dar

s-au și retras altele. În anul 2007 s-a inaugurat categoria *Cel mai bun film de animație*, iar în anul 1977, categoria *Cel mai bun film documentar* a fost retrasă.

În 2007, filmul lui Cristian Mungiu, *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile* se califica în cursa pentru premiile Globul de Aur la categoria *Cel mai bun film străin*. Intrarea în cetatea filmului nu i-a fost înlesnită, iar

**Echipa filmului
Slumdog Millionaire
Paul Smith, Danny
Boyle, A.R. Rahman,
Anil Kapoor, Freida
Pinto, Dev Patel,
Christian Colson
Simon Beaufoy**

**Un 2009
bătut în aur**

**Surprize
și învinși**

**Umorul
lui Woody Allen**

concurrentul său mai vechi, regizorul Julian Schnabel, a obținut trofeul pentru filmul *Scafandru și fluturele* (*The Diving Bell and the Butterfly*). Anul acesta, filmul lui Nae Caranfil s-a oprit din cursă înainte ca ea să înceapă. Problema legată de găsirea unui distribuitor al filmului *Restul e tăcere* în Statele Unite poate fi unul dintre factorii care au determinat ca filmul să rămână doar în stadiul de propunere, alături de alte 53 de pelicule, la categoria *Cel mai bun film străin*. Anul acesta, premiul la categoria *Cel mai bun film străin* i-a revenit peliculei *Waltz With Bashir* (Israel), în regia lui Ari Folman, un film primit foarte bine de critici, încă de la Festivalul de la Cannes.

Anul 2009 este prolific pentru cinematografie, iar spectacolul de celebrare a celei de-a 66-a ediții a Globurilor de Aur a fost pe măsură. Dacă gala din 2008 de

decernare a Globurilor de Aur s-a redus la o conferință de presă, anul acesta ea a putut fi urmărită live în 150 de țări din întreaga lume și a avut drept amfitrioni peste 50 de staruri. Numele grele care au urcat pe scenă pentru a înmăna premiile au fost Sean Combs, Susan Sarandon, Johnny Depp, David Duchovny, Megan Fox, Eva Longoria, Sting, Mark Wahlberg sau celebrul star indian de la Bollywood, Shah Rukh Khan. Coproducția India-America-Marea Britanie, *Slumdog Millionaire*, a celebrului regizor britanic Danny Boyle, a obținut toate premiile din cadrul categoriilor la care fusese nominalizată: *Cel mai bun film*, *dramă*, *Cel mai bun regizor*, *Cel mai bun scenariu*, *Cea mai bună coloană sonoră*. Regizorul Danny Boyle este cunoscut mai ales datorită peliculei care a marcat generațiile de tineri de la sfârșitul anilor '90, *Trainspotting*. Anul acesta a reușit ca, dintr-un film cu buget redus, să creeze un film mare. La categoria premiilor acordate filmelor și serialelor de televiziune, povestea fostului președinte al SUA, John Adams, care bătătoarea începuturile democrației americane, a obținut patru Globuri de Aur la categoriile *Miniserial sau film*, *Cea mai bună actriță*, *miniserial sau film* – Laura Linney, *Cel mai bun actor*, *miniserial sau film* – Paul Giamatti, *Cel mai bun actor într-un rol secundar*, *serial*, *miniserial sau film* – Tom Wilkinson.

Categoria *Cel mai bun actor într-o dramă* a stârnit o serie de controverse dar și de aplauze. Actorul Mickey Rourke nu intrase pe lista favoriților publicului sau criticilor de specialitate, pentru pres-

tația din filmul *The Wrestler*. Alături de el, Sean Penn nominalizat pentru prestația din filmul biografic *Milk* sau Brad Pitt, pentru *The Curious Case of Benjamin Button*, Leonardo Di Caprio, nominalizat pentru rolul din *Revolutionary Road*, și Frank Langella, pentru *Frost/Nixon*, păreau că au mai multe șanse. Acest film i-a adus totodată un premiu și compozitorului coloanei sonore, Bruce Springsteen, la categoria *Cel mai bun cântec*. Marele dispărut, Heath Ledger, a obținut post-mortem premiul la categoria *Cel mai bun actor într-un rol secundar* pentru filmul *The Dark Knight*, care a dominat box-office-ul în 2008. Premiul acordat actorului dispărut prematur a fost ridicat de către regizorul Christopher Nolan, care a precizat că evenimentul nefast reprezintă „un imens gol în cinematografia modernă”. *Premiul Cecil B. DeMille* a fost acordat anul acesta regizorului în vârstă de 64 de ani, Steven Spielberg, deținătorul a trei Oscaruri și desemnat producătorul de film cu cel mai bun succes financiar al tuturor timpurilor.

Película unuia dintre regizorii care au stârnit antipatii de-a lungul anilor datorită scandalurilor din viața privată, dar și datorită umorului greu de digerat pentru fanii comediei, a revenit în forță de data aceasta, obținând premiul la categoria *Cel mai bun film*, *musical sau comedie*, cu filmul *Vicky Cristina Barcelona*. Woody Allen aruncă un bărbat între două femei frumoase, piperează cadrul cu soare și o mare iberică și aduce în rolurile principale două actrițe de succes, Rebecca Hall și Scarlett Johansson. Rezultatul? Trofeul, care se alătură altor zeci de premii din cariera sa. Un rol excepțional l-a făcut actorul irlandez Colin Farrell, care pare că știe să schimbe și să aleagă registre diferite în decursul aceluiași an și să interpreteze excelent toate rolurile. El obține acum primul său Glob de Aur pentru prestația din filmul *In Bruges*, în regia lui Martin McDonagh, la categoria *Cel mai bun actor*, *musical sau comedie*.

Odată cu cea de-a 66-a ediție a Globurilor de Aur, România a transmis pentru prima dată live ceremonia de decernare a premiilor. O ediție de lux, care recompensează prin opulență și va loare momentele dificile de anul trecut.

Următorul eveniment din lumea cinematografică își va deschide porțile în seara de 22 februarie, la Hollywood, unde Academia de Film Americană va celebra a 81-a ediție de *Oscar*.

Text: **Andra Rotaru**

Foto: **Agerpres**

Cu poliția și agenții secreți după tinerii *emo*

În anii '70 sau '80, elevii, adolescenții și tinerii, amatori de muzică blues, folk, rock, jazz sau pop erau vânați peste tot. În școli, părul elevilor era măsurat cu șublerul. Profesorii trebuiau să facă niște controale dure, iar băieții prinși cu părul legat la spate sau dat cu sirop de zahăr pentru a li se lipi de cap erau duși cu forța la frizer. Umiliți. Fetele purtau părul scurt sau împletit în cozi, plus pamblică obligatorie. Uniforma bleumarin, ciorapi de bumbac mercerizat care lăsau genunchi dizgrațioși, pantofi băiețești fără toc. Pentru orice abatere erai sancționat dur. Puteai rămâne repetent și erai adus în vizorul organizației de partid sau UTC pentru sfidarea normelor socialiste și pentru atitudine dușmănoasă față de regim. Copiii nu știau altceva și majoritatea ne subordonam de frică.

Tinerii mai nonconformiști o păteau urât de tot. Pentru că purtau plete. Pentru că umblau cu chitara după ei. Pentru că purtau *blue jeans*. Pentru că vorbeau în engleză codificat, prin coduri „periculoase”, derivate din textele cântăreților lor preferați, majoritatea din lumea liberă. Pentru că mergeau la Ambasada Americană sau la Ambasada Franceză sau la cea Engleză pentru a vedea concerte, filme de artă, piese de teatru, conferințe cu

**Wish You
Were Here.
Fără Gulag.**

**Stop! Noi
suntem Emo
și nu suntem
ca voi!**

**Au existat
în România**

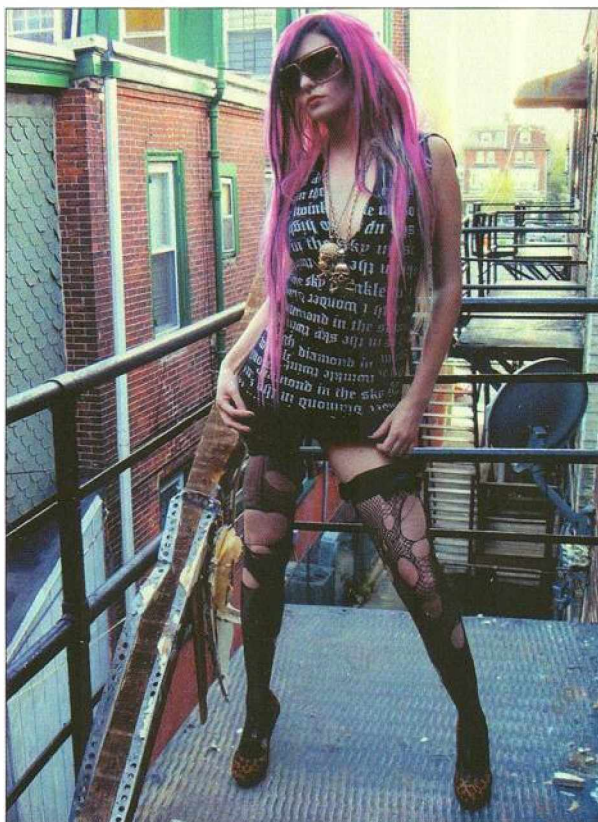
**un Andrei Dan Aldea
cu Sphinx sau un
Phoenix, care au
făcut avangardă
muzicală de tip occi-
dental, însă cu mari
sacrificii, folosind în
repertoriul lor
câteva teme popu-
lare românești pe
care le-au adaptat
muzicii rock sau
progressive rock.**

**Naționalismul
ceaușist ucidea
orice tentativă de
modernizare a cul-
turii românești,
inclusiv prin culturile
urbane pro-occiden-
tale și experimental-
alternative ale tine-
rilor. În viziunea
acestui dictator
dement, România
trebuia să fie pe veci
un ghetou-gulag, al
dictaturii exclusive a
proletariatului,
construit prin
asasinarea elitelor
reale ale satului și
ale inteligenței.**

diverse personalități culturale. Muzica ce le plăcea lor era considerată instrument al diavolului capitalist care va distruge copiii „patriei noastre dragi”. Iar în patria noastră dragă nu era admis decât cântecul patriotic, fanfara, *Cântarea României*, hora, doina, bătuta cu țâpuituri, geamparalele, bătuta la tălpi și săritura de pe fix. Dictatorul dorea să facă un om nou cu începere din pruncie fragedă și de aceea milițienii alergau după pletosi pe stradă, prin școli, prin facultăți, le făceau dosar penal și îi tundeau cu forța. Moțu Pittși era unul dintre vânății preferați de organele de ordine. El a rămas fidel până la moarte stilului mi-se-rupist, nonconformismului vestimentar și atitudinal, fiind și unul dintre cei mai buni cunoscători ai muzicii experimentale din România, și care, mai mult, încă din vremea dictaturii, ținea emisiunile de muzică modernă de la radio.

Ce se asculta pe vremea aia? Mult folk, de exemplu: a fost celebru festivalul de la Woodstock, din august 1969, care a fost o mostră de eveniment al erei hippie, eră a *counter-culture* ce a dominat lumea prin impact în anii '60-'70, cu mesajul politic antirăzboi explicit (Vietnam) dar și antirăzboiul rece, deși mesajul era și antibolșevic. El s-a datorat celebrilor Michael Young, Michael Lang, John Roberts, Joel Rosenman, Artie Kornfeld. Joan Baez, Angela Davis. Trupa *Rolling Stones* era vedetă. Joni Mitchell. Crosby, Stills, Nash & Young. Începuseră și: *Beatles*, *Creedence Clearwater Revival*, *Pink Floyd*, *Genesis*, *Yes*, *Deep Purple*, *Emerson Lake & Palmer*, *Supertramp*, *Led Zeppelin*, Miles Davis, Chek Coreea, *Mahavishnu Orchestra* cu John McLaughlin, *Van der Graaf Generator* și Peter Hammill, *Queen*, Al Di Meola, and so on... La violența politică extremă a războiului rece și a lumii capitaliste prin partea sa criticabilă, tinerii au răspuns printr-o artă mai violentă, la rândul ei, prin soluții culturale de șoc – cum a fost sexul exacerbat (*make love not war*) – care aveau menirea să-i trezească pe liderii lumii din orbirea și dezinteresul lor real față de soarta omenirii (a fost un șoc enorm Holocaustul, dar a fost un șoc și

bomba atomică, au șocat de asemenea războaiele de prevenire, deși ulterior au șocat enorm și revelațiile îndelung camuflate despre abuzurile comise de Moscova în Est în lumea Gulagului)...

Reiterând obiceiurile acelei lumi pe care o crezusem dispărută pentru totdeauna, astăzi Poliția și SRI anunță, prin înființarea detașamentului de la Timișoara, că au o nouă ocupație: curen-

tul *Emo*. S-a terminat cu dușmanii României, s-a terminat cu hoții din Parlament și Ministerul de Justiție, s-a terminat cu corupția din țară pe care magistrații o albesc mereu, s-a terminat cu grăvii bolnavi care ne-au condus și care ne conduc (să mai enumerăm mulțimea de demnitari paranoici care se dezlanțuie în ședințele televizate, sperind lumea bună, femeile, copiii și bătrânii și fiind plătiți din banul public? Să mai amintim că țara aceasta, Parlamentul și Justiția românească sunt conduse de mulți alcoolici veritabili, care sunt oameni cu depresii grave și care posedă periodic o crasă lipsă de discernământ? Să mai amintim cât de cretini și oligofreni sunt mulți șefi de astăzi, care conduc economia la dezastru?).

Prin lansarea de dosare de urmărire contra *Emo Culture* se încalcă grav Constituția României, prin stigmatizarea unor grupuri de tineri care nu comit alt păcat decât acela că ascultă muzica ce aparține culturii lor, se îmbracă în negru și se machiază în culori stridente. Ei vor să atragă atenția asupra ceva. E nevoie de psihologi și de profesori, nu de poliție și spioni. Mai multe personalități au protestat în aceste zile împotriva abuzurilor comise față de acești tineri. În fond, față de nesimțirea politicienilor, față de abuzurile și prostia agresivă care ne asaltează din toate părțile și mai ales dinspre media și partidele aflate în călduri electorale, acești tineri sunt niște îngeri fără apărare care nu fac decât să tragă un semnal de alarmă. Ei par să spună: „Stop! Ați distrus idealurile unei societăți normale, ați deturnat pacea socială către ură, prostie și război civil! Noi suntem emo, ca să vă băgați voi mințile în cap, suntem emo și nu suntem ca voi!” Mi se pare că acești copii chiar au dreptate. La fel aveam și noi dreptate în anii '80, să ne revoltăm prin *The Wall* cu *Pink Floyd* împotriva unei lumi absurde, care nouă ne-a și distrus viețile, după cum s-a văzut...

Emo încă mai au o șansă. Să luptăm alături de ei pentru această șansă. Mai întâi, însă, jos labele de pe copii, dragi autorități române. Infractorii sunt în altă parte. Adesea, sunteți chiar voi!

Text: **Angela Furtună**

GURMAND în stil nipon

Mă aflam la masă și eram în transă: mama îmi pregătise felul meu favorit – cartofi prăjiți cu multă sare. Aveam vreo 6-7 ani și știam cu precizie că pentru a mânca cei mai buni *French Fries* din lume, trebuia să te afli fix aici, anume la Paris, și eu eram fericită. Atunci a apărut tata și avea așa o față încât m-am gândit că ambasada aia la care lucra fusese aruncată în aer. Tata însă se dovedi și mai șocat decât în urma unei explozii:

– Am fost la un restaurant japonez cu amicul meu american. N-am văzut în viața mea sălbăticie și cruzime mai mare! Vreau niște cartofi prăjiți!

Restaurantul la care fusese tata era unul de lux și, atât pentru el, cât și pentru american, acela era primul restaurant japonez – și ultimul – în care călcase vreodată. Comandasera ceva la întâmplare și, în timp ce așteptau, chelnerul adusese la masa vecină o maimuță macac vie. Îi retezase capul și turnase creierii în farfuria japonezului infometat. Brrr... înclinațiile culinare ale viitorului personaj Hannibal erau de-a dreptul inocente. Tata și americanul se ridicaseră de la masă și ieșiseră în fugă din acel elegant restaurant parizian.

Aveam să aflu mai târziu că bucătăria comună japoneză nu este nici pe departe atât de feroce precum la acel restaurant de lux, iar japonezii de rând nu au nicidecum gusturi la fel de „rafinat” ca acel japonez probabil foarte bogat. Japonezii de rând mănâncă zilnic o mâncare destul de săracioasă, cu puțină carne, mult pește ieftin și multe legume. Mâncarea japoneză este de departe și cu siguranță cea mai sănătoasă de pe glob. Japonezii trăiesc în medie până la vârsta record de 83 de ani, ceea ce reprezintă topul mondial. Aceasta se datorează în parte sistemului medical. Deși medicina americană este cea mai avansată din lume (lipsa asigurării medicale de stat duce la o investiție majoră a populației în sistemul medical, aspect pozitiv în sensul dezvoltării medicinei, dar negativ în sensul că, dacă ești mai sărac, ai încurcat-o), sistemul medical japonez este probabil cel mai eficient din lume, în sensul că asigurările de sănătate parțiale de stat permit accesul întregii populații, contra unui cost

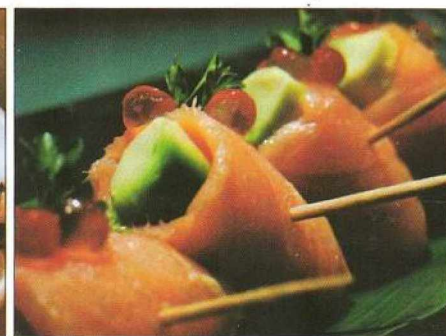
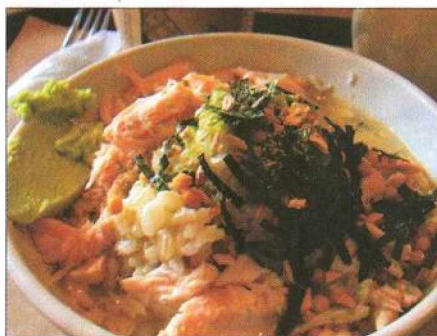

moderat, la un tratament de calitate, mediocru totuși în comparație cu cel american, exorbitant de scump. Dar nu sistemul medical este vedeta din punctul de vedere al longevității nipone, ci obiceiurile culinare sănătoase. Care este secretul?

Întâmplător, cei care au împlinit vârstele de 70 și 80 de ani sunt japonezii care au trecut prin perioada unei lipse drastice de hrană din timpul și după cel de-al Doilea Război Mondial. Deși orezul este baza mâncării japoneze tradiționale, în

aceea perioadă, din lipsa aceluia, grâul era mult mai des folosit. Nu se făcea pâine din el, ci era fiert întocmai ca orezul. Cartofii și frunzele comestibile erau de asemenea la mare preț. Carnea, mai puțin peștele, era practic inexistentă. Nu știu dacă prelungirea acestei perioade de penurie ar fi fost de bun augur din punctul de vedere al calităților sănătoase ale mâncării. Ulterior orezul a redevenit hrana de bază, dar, pe lângă el, nu cine știe ce. Un mic dejun tipic japonez este astfel *ochazuke*. Este vorba

**Record
la capitolul
sănătate**

Mai nou

Hot, hot, hot

despre un bol de orez, peste care se toarnă ceai verde, adăugându-se alge marine. Atât. Proprietățile ceaiului verde, precum calitățile sale antioxidante (ajută la slăbire) sunt arhicunoscute și n-am să insist asupra lor. Menționez totuși că specialiștii japonezi au descoperit că șapte cești de ceai verde pe zi împiedică practic sută la sută formarea cancerului. În sfârșit, ceaiul verde are rolul de a te ține treaz ca și cafeaua. Și, în sfârșit, trebuie să știi și o veste proastă: ceaiul verde japonez este diferit de cel chinezesc, care se găsește pe piața românească și care, în urma consumului fără măsură, ar putea provoca, după spusele specialiștilor belgieni, cancerul. Revenind la *ochazuke*, algele din compoziția sa, consumate pe scară largă de japonezi în diferite preparate, reprezintă fără îndoială secretul datorită căruia japonezii nu albesc și nu chelesc decât foarte rar și foarte târziu. Bogăția lor în iod este o altă calitate benefică a acestor, de altfel foarte gustoase, alge marine.

N-aș putea spune că *natto*, un alt preparat japonez foarte des consumat, de obicei la micul dejun, este la fel de gustos. Dintre toți străinii care mișună prin Japonia am cunoscut unul singur care poate mânca și căruia chiar îi place acest preparat. Acel sârb putea astfel să profite ca un japonez de calitățile acestei mâncăruri, o sursă bogată de albumină. Albumina este materialul din care se hrănește corpul uman = oasele, mușchii sunt constituite pe bază de albumină (noi, europenii, o luăm de obicei din carne) – și, *last but not least*, spre deosebire de carne, *natto* nu are pic de colesterol. Din ce este făcut însă acest preparat miraculos? Asta e partea mai proastă, căci este vorba de boabe de soia fermentate, ceva ca o fasole stricăță. Mirosul este pe măsură, așa că poftă bună!

De multe ori, la toate cele trei mese zilnice, japonezii mănâncă *misoshiru* – supă *miso*. Baza acesteia este fasolea și grâul, conținutul de albumină fiind aproape la fel de ridicat ca la *natto*. În *miso* se pun de multe ori alge.

Dar sursa ideală de albumină este *tofu*, al cărui ingredient de bază este tot fasolea, de asemenea colesterol zero. O veste proastă și de data aceasta. *Tofu* de pe piața românească, de tip chinezesc, este o mult mai slabă și mai puțin gustoasă sursă de albumină decât cel japonez.

Peștele pacific proaspăt este de asemenea deseori prezent la mesele nipone. Uneori el este crud, precum în preparatele *sushi* și *sashimi*, consumate totuși rareori deoarece sunt scumpe. Așadar, peștele este de cele mai multe ori prăjit. Un obicei culinar greu de urmat căci pentru a fi cu adevărat sănătos, peștele trebuie să fie oceanic și proaspăt.

Preparatele de tip occidental sunt tot mai des consumate în Japonia. Pâinea și untul, de exemplu, erau o raritate înainte de război și consumarea lor era considerată un snobism. *Bata (butter) kusai* – putoare de unt – desemna acel gen de snob care se dădea în vânt după valorile occidentale considerate de marea majoritate ceva de genul unei nuci găunoase. Pâinea, untul, laptele, carnea de vită și de porc sunt tot mai des consumate de tinerii japonezi și se pare că, de când le consumă, japonezii piperniciți au crescut în înălțime și în greutate. Cred personal că mâncarea ideală pentru un copil este cea occidentală gen o friptană sănătoasă, pe când pentru un adult, mâncarea orientală este mult mai bună, iar cea japoneză este de departe ideală. Carnea japoneză de vită este foarte gustoasă – vitele în Japonia sunt hrănite, pe lângă furaje, cu bere și de aceea carnea este foarte fragedă. Vita japoneză era favorita lui Ceaușescu (printre alții). Iar, dacă vrei un hamburger cu adevărat gustos, nu te duci la *McDonald's*, ci la *Moș Burger*.

Moș Burger este de departe cel mai gustos fast food care există pe Terra. Înființat în 1972 de Satoshi Sakurada, *Moș Burger* este în prezent un lanț de fast-food prezent exclusiv în Asia, unde poți servi

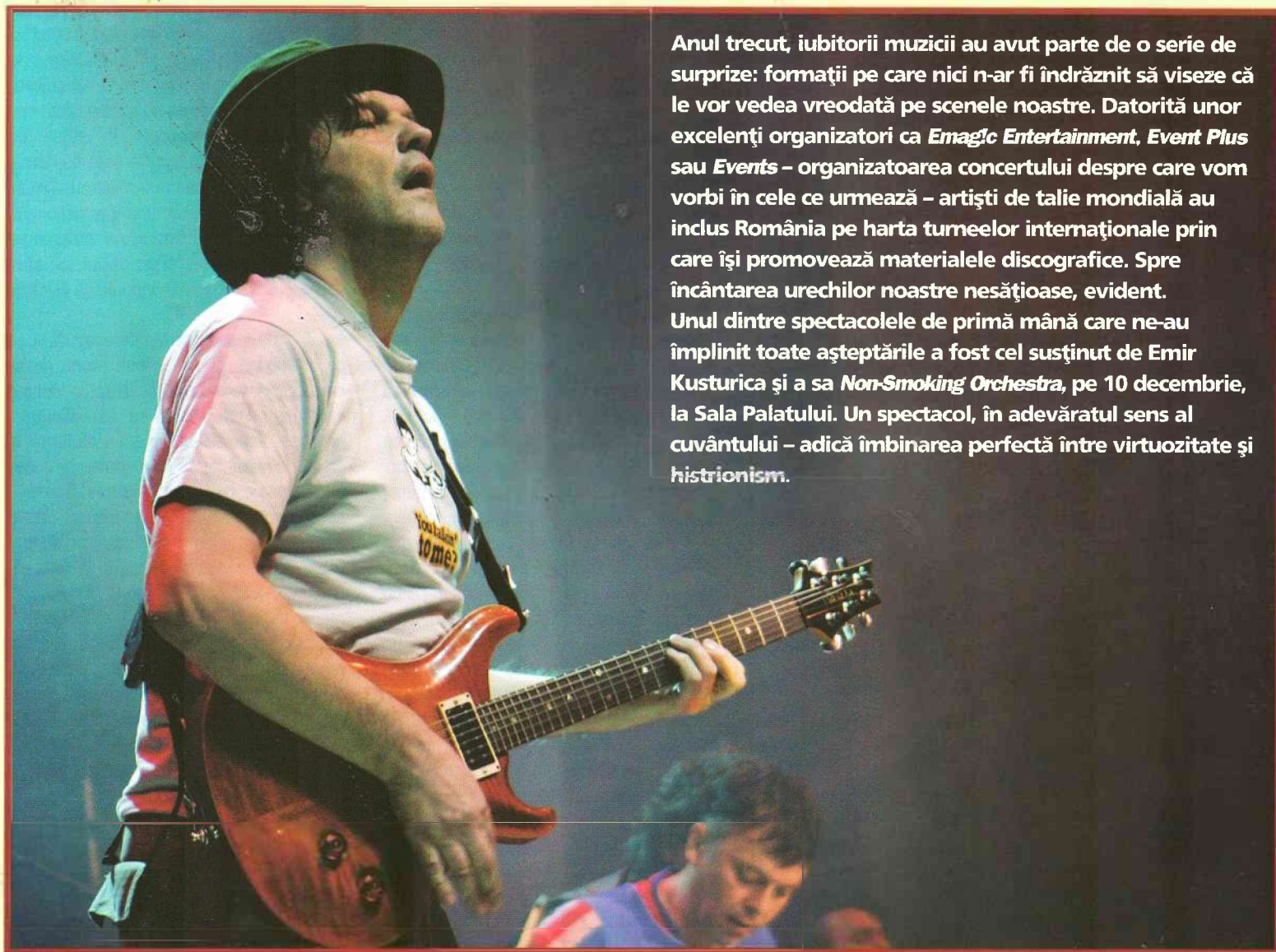
cele mai bune hamburger-uri și hot-dog-uri posibile. La fel de miraculos de gustoasă este mâncarea italiană servită de către lanțul de restaurante japonez *Capriciosa*. *Pizza Calzone* este infinit mai bună decât în Italia, dar – *disgrazia!* – spaghetti-le sunt spaghetti și nu sunt nicidecum *al dente*. În fine, iaurtul japonez, numit *Bulgaria*, este extrem de gustos, ca și untul *Meiji* cu un conținut scăzut de colesterol, pe care această firmă renumită a avut ideea excepțională să-l bage într-un tub. Nici nu mai trebuie să te chiniești să-l iei cu cuțitul, ci îl storci direct pe pâine. Pâinea, de asemenea, este de cea mai bună calitate în Japonia, deși trebuie să știi s-o cauți; cea din supermarketuri este în stilul fad american. Pe scurt, Japonia este nu numai țara unde găsești cea mai sănătoasă mâncare de pe glob, dar și una internațională. Poți mânca ce-ți pofteste inima, mai gustos decât la tine acasă, și de obicei toți ocidentalii care locuiesc în Japonia se îngrașă.

Japonezii sunt foarte interesați de ceea ce mănâncă și de aceea sunt multe emisiuni la televiziune și la radio despre calitățile benefice sau nu ale diferitelor produse. Japonezii au un spirit de turmă și cred în general tot ce li se spune, mai ales dacă acela care o spune este un *sensei* – specialist. Într-o emisiune televizată, unul a afirmat că un regim bazat pe banane este extrem de sănătos și ajută la slăbire. Rezultatul a fost că la un moment dat nu au mai existat banane pe piață, cererea depășind cu mult oferta. Dacă ești un producător de banane, află așadar că Japonia este țara ideală ca să-ți plasezi marfa. În fine, folia bananei a fost în anul 2008 la fel de mediatizată ca demisia primului-ministru. Inclusiv revista *Time* a acordat un spațiu important acestei probleme. Așa că, cine știe, probabil pe viitor, sănătoasa mâncare niponă va fi înlocuită cu banane sau cine știe ce altceva. Ar fi de ajuns un mic articol plasat subtil în presa niponă pentru ca anul 2009 să devină Anul Mămăligii. Eu personal prefer și acum cartofii prăjiți cu multă sare; viața e limitată, iar eu nu pun mare preț pe Marx și nici pe dieteticieni.

text: **Claudia Golea Sumiya**

Emirul și nefumătorii: o experiență greu de uitat

Anul trecut, iubitorii muzicii au avut parte de o serie de surprize: formații pe care nici n-ar fi îndrăznit să viseze că le vor vedea vreodată pe scenele noastre. Datorită unor excelenți organizatori ca *Emagic Entertainment*, *Event Plus* sau *Events* – organizatoarea concertului despre care vom vorbi în cele ce urmează – artiști de talie mondială au inclus România pe harta turneelor internaționale prin care își promovează materialele discografice. Spre încântarea urechilor noastre nesățioase, evident. Unul dintre spectacolele de primă mână care ne-au împlinit toate așteptările a fost cel susținut de Emir Kusturica și a sa *Non-Smoking Orchestra*, pe 10 decembrie, la Sala Palatului. Un spectacol, în adevăratul sens al cuvântului – adică îmbinarea perfectă între virtuozitate și histrionism.

Țigani, OZN-uri și DJ Vasile

După cum știm cu toții, Emir Kusturica este un foarte original și extrem de valoros regizor de film. Lucru pe care îl pot garanta toți cei care au văzut filmele sale *Vremea Țiganilor*, *Underground* sau *Arizona Dream* – și am enumerat în mod deliberat trei filme foarte diferite, care îi pun în valoare diverse laturi ale personalității artistice, pentru că mă indignează eticheta „cine, țiganu’ ăla?” pe care i-o aplică receptorii mai superficiali. Dar, ceea ce are Emir Kusturica în plus față de colegii săi de generație – ba chiar

de branșă – e inventivitatea cu care știe să își promoveze produsul artistic. E o idee destul de logică să iei coloanele sonore ale filmelor pe care le-ai regizat și să pleci cu ele în turneu, așa cum ai face în cazul oricărui album muzical. E normal, nu-i așa? Păcat că nu s-a gândit nimeni la asta, până acum!

Ca orice bărbat cu experiență, Kusturica știe că, într-un act de comuniune cu ascultătorul, cum sunt concertele domniei-sale, o importanță capitală

o are preludiul. Cum atâți publicul, cum îl stârnești, cum îi deschizi apetitul, cum îl faci, uneori, să preia inițiativa. Pentru un concert care promitea muzică balcanică și umor cu nemiluita, o minunată alegere de *opening act* s-a dovedit a fi *Zdub și Zdob*, cea mai explozivă opțiune a pieței muzicale din România.

Într-adevăr, formația lui Roman Jagupov a creat o atmosferă de autentică petrecere balcanică. Aveau toate ingredientele necesare: versuri pline de acel umor tipic moldovenesc, greu de

definit, condimentate cu remarci sugubețe, de genul: „Eu azi nu am un smoching, am un maiou sportif”, ritmuri vii, antrenante, și încă ceva. Ceva extrem de important. În industria noastră muzicală caracterizată de platitudine și o mare „plictiseală la locul de muncă”, moldovenii noștri se remarcă prin dăruire, energie și multă, multă pasiune. Efectul asupra publicului a fost vizibil: în cel mult zece minute, mulți țopăiau pe scaune de parcă ar fi fost pe călușei; iar după alte zece minute, se încinsese un dans înfocat, deși spațiile dintre rândurile de scaune erau destul de înguste...

Mai adaug satisfacția mea personală: după ce am auzit de atâtea ori pe înregistrări „Zi-i, băi, Valerică!”, înainte de solo-urile de trompetă, acum am avut ocazia să îl văd pe Valerică în persoană. Este!

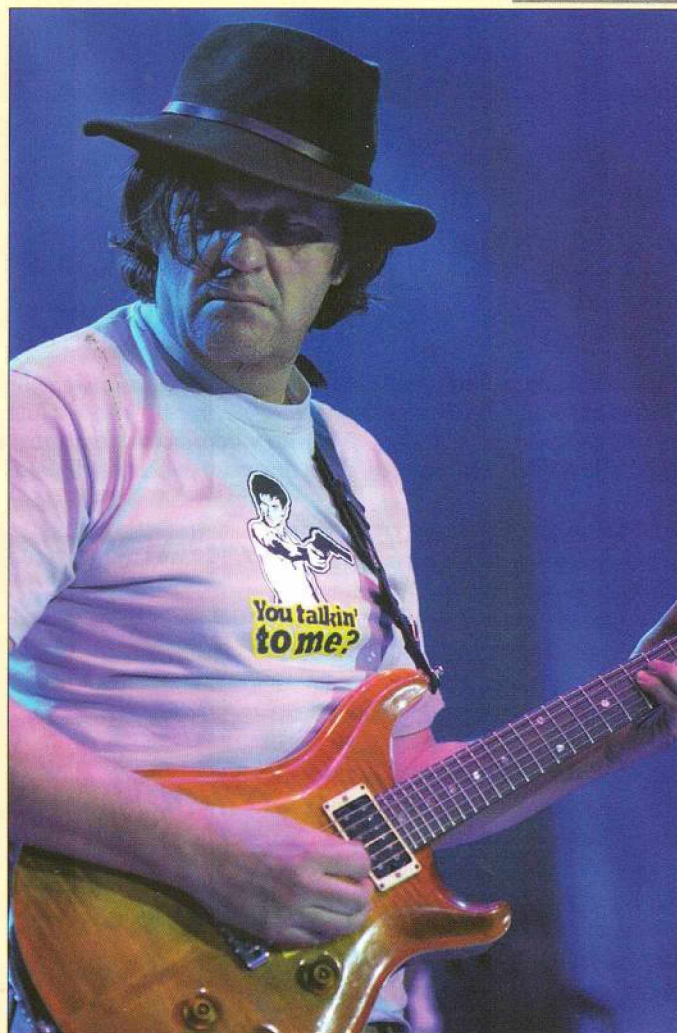
Pauza e un amănunt important în construcția acestui spectacol, pentru că e menită să creeze tensiuni: după un concert atât de desăvârșit, ca acela al Zdubilor, te întrebi ce anume îți mai poate oferi Kusturica, încât să depășească prestația lor. Ar fi fost umilitor pentru capul de afiș al serii să fie sub formația de deschidere. Și totuși, în clipa aceea, eu, spectatorul, primisem de la Zdubi tot ce îmi trebuia, ba chiar mai mult de atât: muzică, energie, forță, umor. Ce putea Kusturica să facă, pentru a-i domina?

Răspunsul la această întrebare se ascunde în însăși profesia de regizor a

lui Emir Kusturica. E incredibil câte poate face un adevărat regizor – adică un creator de joc scenic – din instrumentarul aparent limitat al unui concert. Câte chestii amuzante poate inventa, câte situații scenice aberant-ludice. Toate, desigur, puse în valoare de niște instrumentiști absolut excepționali, și de un solist uluitor de mobil, atât din punct de vedere fizic, cât și pe plan vocal, și mai ales, dotat cu multă mobilitate interioară. Nenad Jankovic, pe numele lui, Batman, după costum, sau „Adrian Mutu”, după cum s-a prezentat, stârnind hohote de râs. Și, desigur, jocul s-a concentrat pe o implicare cât mai mare a spectatorilor – care au fost neobișnuit de deschiși și cooperanți.

De exemplu, una dintre melodiile romantice ale echipei a fost prefațată de un „casting”: „Regizorul meu preferat caută Julietă”, a strigat Nenad, arătând spre Kusturica – care era o prezență extrem de discretă, în contrast cu costumul scriitor de Batman și energia coplesitoare a vocalistului. După ce au ales o Julietă de București, toți membrii grupului au ingenuncheat în fața ei și i-au oferit o serenadă de un romantism irezistibil. Meritul Julietei a fost că le-a zâmbit frumos, apoi a plecat în culise să-l caute pe Roman, solistul Zdubilor. O întorsătură de situație care s-a potrivit mănășă cu următoarea melodie: „Was Romeo Really a Jerk?”

Pentru a evita momentele – statice și plictisitoare pentru unii – ale solo-urilor de virtuozi, Kusturica a „regizat” solo-ul de trombon ca pe o luptă între

Pauza

Un delir perfect controlat

forța muzicii și „vitejia” lui Nenad „Batman”. Evident că, în cele din urmă, Batman a căzut la pământ, învins. Și evident că a „murit” într-un mod care să aducă alte râsete și aplauze din partea sălii.

Desigur, toate momentele de improvizatie erau construite ca puncte de declanșare ale unei melodii – creând o originală combinație de happening, comedie și muzică excelentă, dozate în așa fel, încât să surprindă în permanență. Pe măsură ce concertul devenea din ce în ce mai dezlănțuit, provocările la virtuozi creșteau. Solo-urile în genul celui menționat mai sus au devenit din ce în ce mai complexe, culminând cu un arcuș gigantic, ținut de două voluntare din popor – și folosit într-un mod cu totul neconvențional de muzicienii sârbi, care și-au ridicat instrumentele deasupra capului și le-au frecat de acel arcuș, izbutind să interpreteze impecabil o melodie săltărească, numai bună pentru dans. Și, desigur, concertul nu ar fi fost complet dacă orchestra nu și-ar fi contrazis numele pe scenă, pufăind șăgalnic din țigări. Și fără acel *Bubamara* fenomenal cu care au încheiat spectacolul. Un *Bubamara* pe care toți spectatorii l-au cântat în cor, ba chiar l-au dansat pe scenă, alături de Nenad.

text **Lorena Lupu**

foto **Mediafax**

CREIERE CARE NE COAF

Dan C. Mihăilescu

despre gazetarii români:

„Avem o criză teribilă de *bruneafloxism*”

Dan C. Mihăilescu este *Omul care aduce cartea* în casele românilor din 2000 încoace. Prezentarea unei cărți pe zi a beneficiat încă de la început de un interes susținut din partea telespectatorilor. Într-un interviu luat mai demult, Dan C. Mihăilescu mărturisea despre emisiunea de la *PRO TV* că „Am făcut-o ca pe un joc, cu o singură idee în minte: să fac literatura accesibilă”. Într-adevăr, emisiunea sa a prins la un public extrem de variat: de la mecanici de la *Mitrex* la gunoieri, de la doctori și avocați la deținuții din penitenciare, după cum ne-a mărturisit domnia sa în interviul de mai jos.

▼ **Sunteți om de litere, cum credeți că trebuie să reacționeze cultura în fața provocărilor lansate de criza economică?**

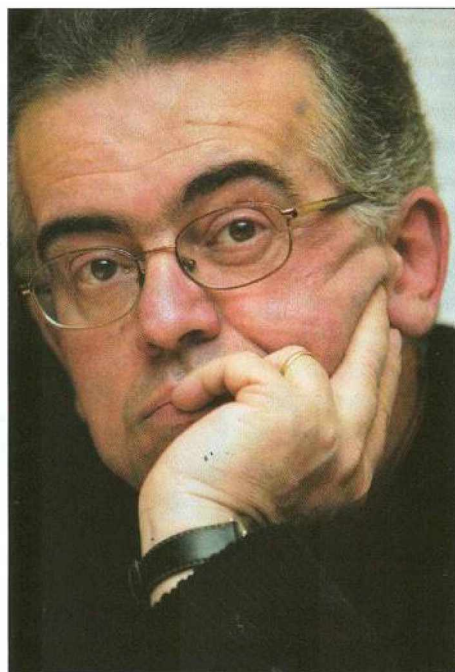
– Prin solidarizare. Prin ceea ce altădată se numea *spirit de corp*. De regulă, în „aprovecinina” noastră, confrății se bucură de eșuarea celorlalți. După invidie, bărfă acră, cârteli, sforării și faultări pe nevăzute, criza vine direct cu securea. Iar când cad capete, bine ascunsă noastră mentalitate medievală jubilează văzând execuțiile din piața publică. Atunci când m-am lamentat în fața unor colegi de breaslă că, uite, dispare *Ziarul de duminică*, am auzit numaidecât „hă-hă, să fii tu sănătos câte-or să mai dispară!” Ei, câtă vreme ne vor bucura efectele crizei pe spinarea colegilor de breaslă, vom fi condamnați cu toții.

– **Ce face Omul care aduce cartea în aceste vremuri de restriște financiară? Ce proiecte – editoriale, publicistice – aveți pentru 2009?**

– În vremuri amare, înțelepciunea îți spune să te retragi în vizuină. Să te conservi. Paseist necondiționat cum sunt, m-am întors în veacul al XIX-lea și scriu (pentru *Humanitas*) despre corespondența lui Eminescu. *Omul din scrisori* este un proiect mai larg, în care îi voi include pe Caragiale și Cioran, pe Eliade și Slavici, pe Odobescu și I. D. Sîrbu, pe Kogălniceanu, Duiliu Zamfirescu, Noica și încă alții. Sper să-mi lansez cartea la *Bookfest*. Iar pentru *Gaudeamus* am de gând să-mi reeditez *Întrebările poeziei*, o carte din 1989, uitată sau deloc știută acum.

– **Va mai fi românul în 2009 receptiv la îndemnul de a cumpăra cărți? Cum îl veți convinge?**

– Nu sunt resemnat. Se cumpără în continuare multă carte. De Crăciun, la *Cărturești* era călcare-n picioare. Cartea a redevenit cadou pentru

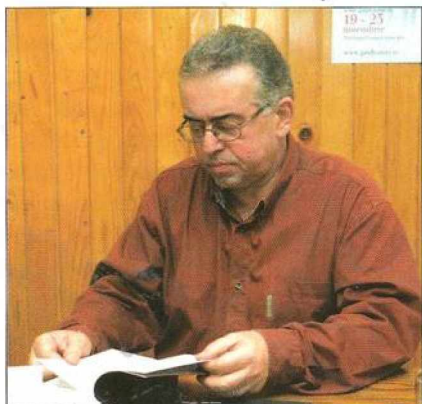

Cine ar merita acum Premiul Nobel în literatură română în opinia lui Dan C. Mihăilescu? „Păi, după ce l-ar lua Amos Oz și Haruki Murakami, de ce să nu-l visăm acolo pe Mircea Cărtărescu?”

altminteri sclavii micului ecran, de când cu valul *Harry Potter* s-au refamiliarizat cu suportul de hârtie și au ajuns să doarmă cu cartea sub pernă, ca noi pe vremuri. Junimea a înțeles că are nevoie de carte ca să ajungă cât mai sus în carieră, de unde determinarea și o serie surprinzătoare de motivații.

– **Chiar: care sunt criteriile de selecție pe baza cărora alegeți să prezentați o carte?**

– În ordine: educativul, informativul, esteticul. Întâi de toate istoria, religia, filozofia, sociologia, politologia, apoi dicționarele, enciclopediile, istoria ideilor, mentalitățile, și abia la urmă plăcerea romanului. Sigur, multă lume îmi cere inversarea priorităților, adică plăcerea gratuită mai presus de învățare, memorare, înțelepciune. Încă rezist, încă mi se pare că avem enorm de recuperat spiritual, în vreme ce plăceri ne găsim oricum. Ce-i drept, în timp am coborât oleacă ștacheta înspre „buna frivolitate”, cum îi zic eu. Acum șapte ani îmi plăceau patru din cele cinci cărți prezentate săptămânal. Acum raportul a ajuns de unu la cinci...

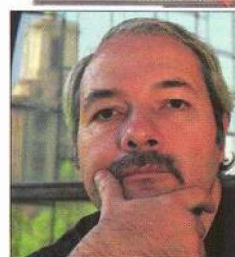
doctori și chiar între *teenagers*. Mai nou, PR-ul unei mari firme internaționale m-a convocat să aleg cărți pentru răsplătirea unor angajați de vârf, în cadrul unui *teambuilding*. Cartea a ajuns, între altele, modă, necesitate colocvială, blazon individual, monedă de schimb, subiect de *fitze*. Copiii,

– **Ce ecouri ați primit din piață? Care este impactul prezentărilor pe care le faceți?**

– Tot povestesc în dreapta și-n stânga ecourile astea. O să mi se ducă buhul că nu fac decât să culeg alintări. În tot cazul, nu pentru mine mă bucur, fiindcă am îmbătrânit îndeajuns ca să nu cad în păcatul trufiei. Emisiunea, am citit mai demult în *Cotidianul*, are în medie o audiență de 1,7, ceea ce, mi-au zis specialiștii în rating, va să zică vreo 400.000 de perechi de ochi zilnic. Dar eu spun de ce văd în fiecare zi, în metrou, pe stradă, aici sau la Sibiu, Cluj, Bacău, Brașov, Sf. Gheorghe-Deltă etc., unde am bucuria să dialoghez cu actori, medici, avocați, preoți și gunoieri (nu glumesc, am nume și adrese!), cu vânzători de prosoape, pepeni și caș (la Bălea Lac), cu paznici de spital, liceeni, cupluri de adolescenți acneiști, țigani tatuati pe brațe ori cu vioara sub braț, vânzătoare de zmeură din Bușteni, chelneri și taximetriști care-mi spun că „vă văd numai la unu noaptea, în reluare”, mecanici de la metrou ori de la cabina telefonicului din Sinaia – și câți alții! Asta, ca să nu mai spun de dialogurile din librării, sau de corespondența cu deținuții de la penitenciarele din Pitești și de pe șoseaua Alexandriei (nu știu cine i-a „condamnat” să-mi vadă emisiunea!) cărora le-am și trimis pachete cu cărți și rechizite.

– **Criticile sunt utile întotdeauna. Dacă ar trebui să-i criticați pe ziaristii români actuali, ce ați avea să le reproșați?**

– Dincolo de gradul acut de incultură, aroganță și mercantilism – mania politicului grețos, vulgar și sterilizant, în dauna obseiei sociale. Avem o criză teribilă de „bruneafloxism”: gazetarul stă toată ziua cu ochii și urechile prin culisele Parlamentului și Guvernului, fără habar de starea spitalelor, a școlilor, manualelor, cantinelor, maternităților, grădinițelor și caselor de pensii, a muzeelor, arhivelor, bibliotecilor municipale și comunale ș.a.m.d. Exact zonele esențiale, vitale, strategice – învățământul și sănătatea – sunt tratate din perspectiva meniului mediatic precum aperitivele nesemnificative, sau ca un desert dispensabil. Cât

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

despre agramatism pe micul ecran, am scris zeci de mii de semne în *Idei în dialog*.

– **Ce definește un bun ziarist?**

– Cultul stăruirii, cum se spunea odată. Pasiunea umanului, spiritul civic, foamea de adevăruri, cultul informației exacte, fervoarea documentației amănunțite. Stăm cumplit la capitolul reporteri de investigație: mi-e teamă că, în afară de câțiva jalnici semănători de scandaluri, nu avem nici un nume credibil. În televiziuni, parcă e mai bine. Mă gândesc la echipa știrilor PRO TV care a făcut anul trecut campania cu defrișările bestiale, sau cu copiii căpșunarilor, ori la echipele de la TVR 2. Sunt echipe bune de documentare și în TVR, însă rezultatele muncii lor se difuzează fie noaptea, fie la orele prânzului, fie în emisiuni de nișă, fără nici o mediatizare în presa scrisă (și mai ales în cea de specialitate). În general, marele păcat al omului de presă de la noi e că se uită 90% în sus, la colcăiala politicianistă, iar când catadicește să arunce o privire către forfota vulgului o face mai mult din plăcerea masochistă de-a exalta o dată mai mult rușinea de-a fi român.

– **Numiți zece cărți românești ale anului 2008. Un Top 10, indiferent de genuri, se poate?**

– Până acum, în afară de *România literară*, am avut unul de cinci în *Evenimentul zilei*, unde am pus *Memoriile* lui Valeriu Anania, *Confesiunile unui cafegiu* (Gheorghe Florescu), *Istoria critică a literaturii române*, de Nicolae Manolescu, și două romane: *Zilele regelui*, de Filip Florian, și *Maestro*, de Stelian Tănase. Dumneavoastră fiind mai generosi cu spațiul, îmi îngădui, deci, să adaug romanul Doinei Ruști *Fantoma din moară*, *Dicționarul universal de filme* al lui Tudor Caranfil, manifestul politico-moral al lui Mircea Platon și Ovidiu Hurdzeu, *A treia forță: România profundă*, *Cel mai bun roman al tuturor timpurilor*, de Daniel Bănulescu și *Vitali*, romanul lui Adrian Sângerzan.

– **Este Istoria critică a literaturii române de Nicolae Manolescu o carte exactă sau are inexactități? De ce da, de ce nu? Câteva exemple, vă rog.**

– Norocul meu este că la ora apariției acestui interviu va fi apărut primul număr pe 2009 al revistei *Idei în dialog*, unde rubrica mea *Viață literară* este dedicată tocmai *Istoriei* cu pricina. Ca orice monument de acest gen, cartea are turlele, etajele, meterezele ei, dar și subterane întunecoase. Are, firește, multe inexactități, destule fisuri și mari nedreptăți, însă ansamblul captivează prin forța verdictelor. Dacă ne mărginim la goluri – neînțelegere la Eminescu, Creangă, Slavici, amendarea exagerată a optzecismului sau a lui Noica (față de bunăvoința nemeritată în ceea ce îi privește pe corifeii doctrinari ai stalinismului românesc), *parti-pris* la Eugen Barbu și ochi excesiv la Marin Preda sau I. D. Sîrbu, faptul că Horia Gârbea beneficiază de mai mult spațiu decât Cezar Petrescu, Ionel Teodoreanu și Gib Mihăescu la un loc, sau că-l avem pe Liviu Georgescu și nu-l avem pe Mircea Vulcănescu, Sorin Mărculescu, Alice Botez și atâția alții. Cred, însă, că, după primele valuri de stupoare și negare, cartea se va așeza binișor în raftul bibliotecii. Totul e să terminăm cu fixația asta patologică de-a ne imagina că o astfel de lucrare trebuie neapărat să *înlocuiască*, să *extermină* adică. *Istoria* lui G. Călinescu...

text: **Alice-Claudia Gherman**

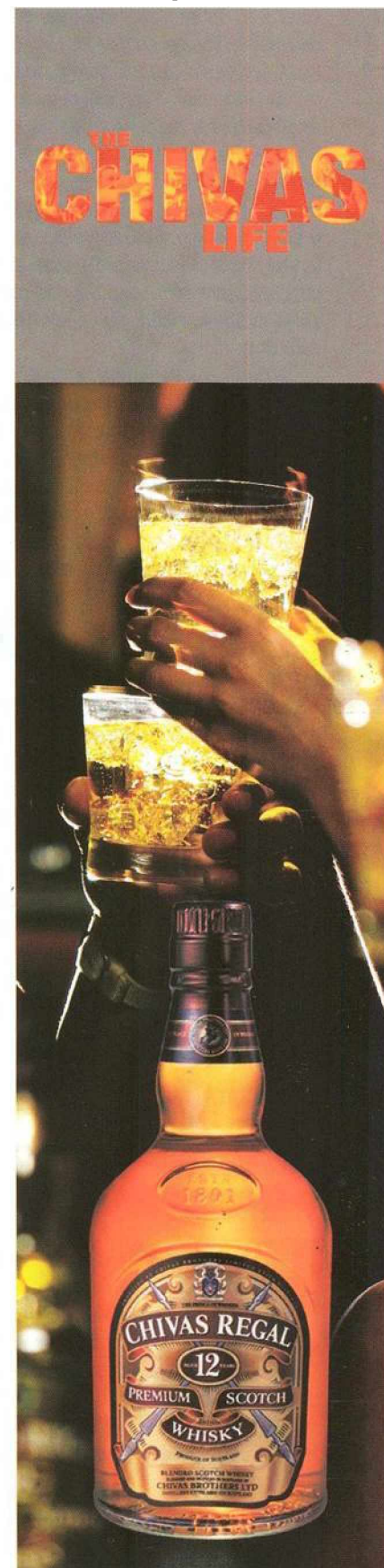
foto: **Agerpres**

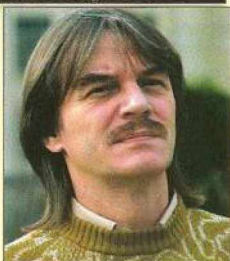
Vremea evaluărilor

E moda istoriilor. Da, a antologiilor. A cărtoaielor gen „opus”. Ne-am plâns, vreme de aproape douăzeci de ani, că nu se mai citește, că e o inflație de debuturi, că nici măcar criticii, oameni serioși și „așezați”, nu-și mai fac treaba... Ba, iaca, uite că și-o fac. A fost o vreme în care lucrurile au „curs” fără o contabilizare valorică. Acum, iată, nu mai e așa. Ultimii doi ani, mai cu seamă, au fost fertili pentru auditul literaturii. Sigur, istoriile stănesc isterii, dar, uneori, asta e regula jocului. Perioada evaluărilor a început cu o istorie a literaturii române contemporane a lui Alex. Ștefănescu și a sfârșit, în ultimele luni ale anului trecut, cu lansarea celei semnată de Nicolae Manolescu, intitulată *De la origini până în prezent*. Între timp, au mai apărut cărți de referință, *Antologia Universitas* (coordonată de criticul Mircea Martin), dar și, cu siguranță una dintre cele mai bune, o panoramă critică a poeziei românești din secolul XX, scrisă de Marin Mincu.

Pornind de la aceste exemple, ar fi de așteptat audituri în diverse alte domenii. Ar fi, bunăoară, interesant, să vedem ce a făcut fiecare partid politic „în ultimii douăzeci de ani” (sau, fie, zece-cinci-sprezece). De la ce alianțe politice a „prestat” fiecare la ce a însemnat el pentru România. E vremea, deci, a analizelor. De înfăptuiri, dar și de program, de proiect. Iarăși, ar fi de știut dacă a procedat, bine PNL ieșind de la guvernare și trecând în opoziție. Și dacă PD-L nu se va eroda atât de strașnic încât, atunci când Traian Băsescu va ieși din scenă ca președinte (vom avea, oare, un Putin de România?!), partidul său de suflet nu va lua apă și nu se va duce la fund, precum o variantă mai nouă a *Titanicului*. E drept, noi, românii, nu prea ne omorâm să privim în viitor, mai ales în cel mai depărtat.

Deocamdată, criza seceră la noi cu o coasă mare, oameni, funcții, lefuri, proiecte, locuri de muncă, deși ea s-a declanșat numai în parte, restul fiind, mai degrabă, perdeaua de fum a friicii noastre de ziua de mâine, pe nisipurile mișcătoare ale istoriei. Fie ea personală, politică – sau literară. În fața istoriei, pe vreme de criză (dar, oare, nu e ea, criza, cea mai potrivită vreme pentru evaluări?), stăm pe gânduri ca baba pe scânduri. Ne revizuim obiectivele. Încercăm să găsim o ieșire. Planul american al ieșirii din criza anilor '30 lua în calcul nu că oamenii nu vor mai consuma, adică își vor tăia drastic necesitățile, peste noapte, ci, dimpotrivă, noi proiecte: autostrăzi, obiective inerente de infrastructură. Ieșirea din criză nu se va face trăgându-ne un glonte în cap, ca să nu consumăm nimic, ci evaluând, reevaluând, suflecându-ne mânecele și punându-ne în față proiecte noi, realizabile.

Tudor Călin Zorojanu

Acum știe Stânga ce face Dreapta

Ne reîntâlnim în acest colț de pagină după o pauză în care nu puține au fost lucrurile majore care s-au întâmplat. Nașterea prin cezariană a coaliției guvernamentale PD-L-PSD, războiul din Gaza și războiul gazelor sunt doar trei dintre ele.

Americanii au o vorbă care sună cam așa: dacă arată ca o rață, mănâncă ca o rață și se leagănă ca o rață – sigur e o rață. Cât de surprinși ar trebui să fim că, la numai câteva zile după crearea struțocămilei pedelist-pesediste (fără a uita că mai e și PC pe-acolo, cu Dan Voiculescu al treilea om în stat, dacă Băsescu și Geoană ar fi indisponibili simultan, țara ar fi condusă de Felix!), au început să se întâmple lucruri din ce în ce mai interesante, cum ar fi:

– premierul desemnat a devenit brusc resemnat; la fel ca în 2004, Theodor Stolojan s-a retras fără o explicație cât de cât coerentă sau plauzibilă; dar nici nu s-a găsit vreun ziarist care să-i pună singura întrebare semnificativă: „Ce știati când v-ați retras și nu știati când ați acceptat numirea?”;

– Ecaterina Andronescu, care din opoziție cerea imperios aplicarea necondiționată a legii prin

care salariile dascălilor ar trebui crescute cu 50% (retroactiv, din octombrie, nota bene!), acum, ca ministru, a descoperit că, stați puțin, nu e chiar așa;

– Adrian Videanu a decretat stare de urgență în România!; din greșeală; a vrut să zică „situație de urgență”; mai țineți minte șlagărul UDMR cu eroarea de traducere?;

– guvernul a decis să stopeze „dezmățul pe bani publici”, interzicând cumularea pensiei de la stat cu salariul idem; exemplele date ulterior de Emil Boc sunt stupefiant (salariu+pensie de zeci de mii de lei pe lună), dar n-am aflat ce procent dintre cei afectați de OG sunt în situații similare – și câți pierd o mie de lei din două sau chiar mai puțin; în plus, e mai mult ca sigur că barosanii se vor descurca, în vreme ce amărății nu; drept soluție, premierul a reinventat brusc convențiile civile (a căror eliminare din Codul muncii a fost clamată drept un progres major), susținând că ele sunt permise prin Codul civil; păi, atunci înseamnă că e o gravă contradicție între Coduri!; n-ar fi prima, de altfel;

– în absența din țară a lui Mircea Geoană,

ministrul de Interne Gabriel Oprea l-a (re)numit la conducerea serviciului secret al instituției pe generalul Virgil Ardelean, zis „Vulpea”; jumătate din PSD a sărit în sus, pe motiv că n-a cerut voie la conducere; păi, când s-a bătut în cuie că un titular de portofoliu nu-și poate face singur echipă?; motivul real al supărării a fost însă altul: ca și presa, respectivii colegi sunt convingeți că „Vulpea” e omul lui Băsescu, la fel ca și Oprea, de altfel, la fel ca și Miron Mitrea, care l-ar fi „pus” pe Oprea.

Bun, e cazul să facem o listă: cine nu e omul lui Băsescu? Conform președintelui însuși, nu (mai) sunt „oamenii lui” 80% dintre cei care l-au votat, șocați acum de coaliția păstorită. Și-atunci, cine o să fie președinte la anul? Poate Sorin Opreșcu, care a oprit toate investițiile în București, având în cont o sută de milioane de euro din credite externe, pe motiv că... „banii stau bine în Bancă”!!

Cum e cântecelul ăla? „Vulpe, tu mi-ai furat găscă, dă-mi-o înapoi, dă-mi-o înapoi, că de nu eu vin cu pușca și cu doi copii...”

Să aveți un 2009 cât mai normal!

O poziție

Cică filialele PNL s-ar revolta împotriva deciziei de trecere în opoziție. Liderii unor organizații județene ar fi pe cale să provoace o revoltă în partid, nemulțumiți că Biroul Executiv a decis trecerea în opoziție, fără măcar să-i consulte. Chiar și unii vicepreședinți ai PNL dau de înțeles că președintele Călin Popescu Tăriceanu ar fi încălcat mandatul prin care trebuia să găsească soluții pentru a rămâne la guvernare. Nici n-avea prea mult de căutat, după ce Emil Boc, președintele PD-L, clamase că dreapta a câștigat alegerile. ■

Dinții-n gât

O plastică expresie a lui Miron Mitrea a făcut carieră. Într-o convorbire telefonică privată făcută publică (suntem în România), el a descris astfel relația sa cu Mircea Geoană: „Mi-am băgat dinții în beregată și nu-i mai scot. La următoarea ședință mai atac o dată, și mai atac o dată, și mai atac o dată! Până îl rup!”. După dezvăluire, el a recunoscut autenticitatea discuției și și-a exprimat regretul, precizând totuși că era „o vorbă de duh” (!). La rândul său, președintele PSD s-a declarat „mâhnit”. A doua zi, Miron Mitrea a plecat din țară, în CO, probabil după ce, încălcând promisiunea din convorbire, și-a scos totuși dinții din beregata șefului. ■

Caltaboși cu dioxină

În prag de Crăciun, Direcția Sanitar-Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor a aruncat bomba: 130 tone de carne de porc contaminată cu dioxină, importată din Irlanda, în ultimele luni, de către o firmă clujeană, au ajuns în 24 de județe. După o scurtă panică istericoasă, specialiștii au început să ne explice că nu e pericol decât dacă mănânci foarte mult, zi de zi. De fapt, ceea ce vroiau să ne spună era că nimeni din țara asta nu putea preciza unde a ajuns dioxina și cine a mâncat-o. Până la urmă au lăsat-o așa cum a căzut, iar românii și-au văzut de caltaboși. ■

Dublă tragedie

Un bărbat a fost omorât în zona Barbu Văcărescu, pe trecerea de pietoni, de un autoturism care depășea pe linia de tramvai. Martorii au afirmat că la volan se afla un bărbat, dar accidentul a fost asumat de prietena acestuia. Bărbatul era Mircea Stănescu, fost membru PDSR, fost consilier al lui Radu Vasile, fost consilier al lui Șerban Mihăilescu, fost deputat PD, trecut la PSD, fiul jurnalistului Sorin Roșca Stănescu (foto). Atât de discret până atunci încât nu era cunoscut în nici una dintre aceste calități. Înainte să se lămurească acest caz, stupoare: Mircea Stănescu a fost găsit împușcat în cap, probabil sinucis.

Cântare Libiei

Mariah Carey a primit un milion de dolari pentru doar patru melodii cântate (!!) în noaptea de Revelion, la o petrecere exclusivistă. Mai exact, a fost vorba despre un show privat organizat pentru fiul liderului libian Muammar Gaddafi. De altfel, Mariah Carey nu a fost singura vedeta invitată (și plătită) acolo: alături de ea au mai cântat Jay-Z și Timbaland. Reamintim că nu de mult Muammar Gaddafi era considerat dictator și chiar terorist de către marile cancelarii occidentale. Ei, dar timpul trece, oamenii se schimbă, politica și ea. Pe de altă parte, banii nu au miros.

Samba no, casa si

Președintele cubanez Raul Castro, fratele mult mai celebrului Fidel, a decis să permită particularilor construirea de locuințe, domeniul fiind rezervat până acum exclusiv statului. El încearcă astfel să rezolve criza de locuințe din Cuba, agravată de cele trei uragane care au devastat anul trecut sute de mii de case. Castro a făcut neașteptatul

anunț în cadrul unei vizite într-un nou cartier de locuințe din Santiago de Cuba. O altă soluție ar fi să vină o parte dintre cubanezi în România, mai ales în București, unde e plin de clădiri *For rent/For sale*.

Bazil Ștefan

Obama, un centrist pragmatic

Barak Obama l-a dezamăgit rău pe mulți dintre simpatizanții săi de stânga, cei mai înfocați, dintre care aproape două milioane veniseră pe *Mallul* de la Washington să-i transforme în triumf ceremonia de depunere a jurământului. Și motive în acest sens aveau destule pe măsură ce constatau că din Discursul Inaugural lipseau o serie de idei sau promisiuni avansate de idolul lor în cei doi ani de luptă electorală pentru Casa Albă. Nici una dintre doleanțele lor fierbinți (încetarea în 2009 a războiului din Irak, închiderea imediată a închisorii de la Guantanamo, judecarea președintelui GW Bush și a vicepreședintelui Cheney, învinuirea cu mână proletară a capitalismului pentru actuala criză economică națională și mondială etc.), nici măcar semnificația cu adevărat istorică a victoriei sale, ca reprezentant al minorității afro-americane, în bătălia pentru Casa Albă nu reținuse atenția omului de care își legaseră toate speranțele și care, la diverse întâlniri electorale, promisesese să le ia în considerație. Mai grav, ei observaseră cu tristețe că nici unul dintre membrii echipei Obama nu fusese de la bun început, ca el însuși, împotriva războiului din Irak, dar că în guvern fusese preluat, de la hula administrației Bush, tocmai secretarul Apărării. Și, de-a dreptul incredibil, l-au auzit pe Obama chiar mulțumindu-i lui Bush pentru ceea ce

făcuse pentru țară în cei opt ani petrecuți la Casa Albă!

Obamiștii de stânga aveau să treacă însă dintr-o uimire în alta, căci idolul lor a continuat spunând că actuala criză nu are drept cauză „lăcomia și iresponsabilitatea capitaliștilor”, ci „eșecul nostru colectiv de a face alegeri dure”, sau că „cei ce au făcut măreția țării noastre au fost nu cei care preferă timpul liber muncii, ci aceia care își asumă riscuri, aceia care fac, care înfăptuiesc lucrurile”. Iată un mesaj mai degrabă conservator decât socialist. Iar cel ce urmează, ar fi putut fi rostit de Ronald Reagan însuși: „Cinstea și munca sânguinoasă, curajul și corectitudinea, toleranța și curiozitatea, loialitatea și patriotismul, aceste lucruri sunt vechi, aceste lucruri sunt adevărate. Ceea ce se cere din partea noastră este o nouă eră a responsabilității, o recunoaștere de către fiecare american că noi avem și obligații”. Cu alte cuvinte, pare să spună Obama, vorbim foarte mult despre drepturi, dar aproape deloc despre datoriile noastre de oameni și membri ai comunității naționale, datorii de care pur și simplu uităm. Iar rezultatul nu poate fi decât unul rău.

La un om de statura intelectuală, culturală și politică a lui Barak Obama toate aceste declarații

nu sunt, nu pot fi întâmplătoare. Explicațiile sunt, după părerea mea, două. Mai întâi, este limpede că Obama, omul care a declarat că „va schimba America și lumea”, a început prin a se schimba el însuși, odată cu lumea schimbată dramatic în numai câteva luni. Marea criză izbucnită în toamna trecută a făcut ca al 44-lea președinte american să se miște rapid dinspre stânga spre centru care să-i permită o abordare pragmatică, mai promițătoare în condițiile date decât cea pronunțat ideologică a stângii. Accesul la documente oficiale confidentiale, în cele 11 săptămâni de preluare a dosarelor puterii, între câștigarea alegerilor și depunerea jurământului, au contribuit și ele, și nu puțin, la schimbarea opticii sale. Putem vorbi astfel în prezent despre un nou Obama. Iar „noul Obama” s-a folosit de cel mai bun prilej, depunerea jurământului, pentru a aduce la cunoștința națiunii faptul că, deși a fost ales de o majoritate cu orientare preponderent de stânga, căreia îi rămâne îndatorat, el preferă o abordare de centru, mai pragmatică și mai acceptabilă pentru întreaga națiune. Și convingerea sa că în vremuri de criză economică gravă, ca acum, e bine ca națiunea să se întoarcă spre valorile ei perene pentru a înfrunta mai ușor dificultățile.

La Boema inegalabil și rafinat

Vă întrebați mereu **Unde ieșim** când oferta de restaurante din Capitală este tot mai variată? Ei bine, un posibil răspuns ar fi restaurantul **La Boema**. Nu **Boema** românească din Șoseaua Nordului ci una, mult mai sofisticată, la **Rin Grand Hotel**, etajul I. Trebuie doar să fiți boemi, să vă placă să petreceți timpul liber într-un restaurant elegant și să fiți deschiși în a încerca noi delicii culinare. Toate acestea și ceva în plus – servicii ireproșabile – sunt reunite sub același nume, **La Boema**.

În 2007 își făcea intrarea în scenă **Rin Grand Hotel** și, odată cu el, și un număr de restaurante amplasate în aceeași clădire, printre care și restaurantul **La Boema**. Încă de la început localul a atras clientela selectă a Bucureștiului – politicieni, oameni

de afaceri precum Cristi Borcea, artiști români, dar și actori străini ca Steven Seagal ori designeri vestimentari ca Michelle Adam. După sărbătorile de iarnă, **La Boema** a trecut printr-un scurt proces de renovare, dar acum localul s-a redeschis la **Rin Grand Hotel** într-un decor și cu un meniu internațional și cu specific mediteraneeen cu totul noi.

Designerul Mircea Schlotter a reușit să creeze, prin elementele de mobilier și ornamentele folosite, într-un spațiu foarte mare – circa 214 locuri – o ambianță deosebit de plăcută. Roșul vișină putredă din draperii, perdele, mocheta de pe jos și tapiseria scaunelor ca și amestecul de gri și roșu închis din tapet sub lumina soarelui de după-amiază conferă localului o notă de eleganță și intimitate în același timp. Atmosferei plăcute care te întâmpină încă de la intrarea în restaurant i se adaugă servirea ireproșabilă și amabilitatea personalului.

Ce ar fi însă toate acestea fără meniu? Maestrul bucătar Mihai Pena – un om cu experiență în arta culinară la hoteluri mari din SUA precum **Hilton** sau **Marriott** – și a sa echipă de circa 100 de oameni au creat un meniu unic între restaurantele bucureștene. „Am dorit să

imprim preparatelor o savoare aparte care să ne diferențieze de tot ceea ce pot găsi clienții la alte restaurante cu specific internațional și mediteraneeen”, ne-a explicat maestrul Pena. Bucătarul șef ne-a făcut o serie de recomandări din meniul cu denumiri apetisante. Astfel, la gustări, Mihai Pena recomandă să alegeți fie o gustare caldă precum *ciuperci Portobello la grătar cu mămăligă și sos de arpagic* fie un *carpaccio de vinete cu bresada de măgar* (specialitate italienească de salam din carne de măgar – n.r.) și *dressing de trufe*. Ca supă, bucătarul-șef recomandă să alegeți *croque-bisque de homar* (cremă de homar) sau, dacă sunteți mai tradiționalist, o supă cremă de ciuperci. În ceea ce privește preparatele din pește, oferta este bogată și deosebit de atrăgătoare: *somon la grătar cu risotto și ciuperci porcini*, *barollo cu șofran*, *doradă în crustă de sare sau șalău Meunier cu orez basmati și portocală*. La paste

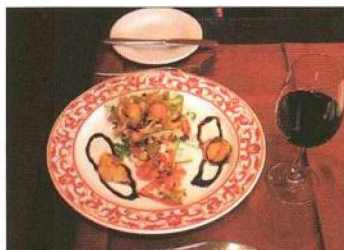
puteți alege: *tortellini umplute cu creveți și spanac*, *ravioli făcut în casă cu sos de anghinare ori parpadele cu sos de rață și trufe albe*. Toate pastele sunt făcute în casă, după rețete italienești și idei originale ale maestrului Pena. Oaspeții care trec pragul **La**

Boema au posibilitatea să aleagă în fiecare zi alt tip de paste. În materie de preparate din carne, aici Mihai Pena recomandă: *mușchi de vită la grătar cu risotto alla milanese și sos de vin*, specialitatea bucătarului – *piept de pui marinat cu piure de lime dulce-acrișor* astfel preparat încât să încante întreaga gamă de papile gustative ale clientelei. Tot aici este bine să încercați un *Chateau Royal* cu sos de trufe în cuib de

cartofi și fenel (o rădăcină din planta numită astfel – n.r.).

Salată de pui cu sos de ciocolată – pui la grătar cu struguri, rucola salad, ardei gras, fulgi de ciocolată și cireșe africane; file mignon cu ficat de găscă – mușchi de vită cu creveți jumbo, ficat de găscă asortat cu legume la grătar, vin roșu și rozmarin.

O masă nu e completă dacă nu avem și un desert, iar maestrul Pena nu se dezmințe nici aici în inventivitate culinară. *Tiramisu home made*, *panacota à la Boema* (o panacota specială cu suflou de vanilie și piper roșu), *papena dulce* (specialitatea casei, un fel de prăjitură negresă cu caramel) sau „clătite de viitor” (clătite servite într-o formă ciudată conică, umplute cu salată de fructe, cremă de zmeură etc.) sau *papanași à la Chef* (compoziție de papanași, dar cu deosebirea că brânza este de capră, cu biluțe de baton de vanilie și ananas zahărisit). Evident că un asemenea meniu cere băuturi fine. Puteți începe cu un *Hennessey* sau un *Martel* și să continuați cu un vin bun. Oferta restaurantului este și la acest capitol extrem de bogată. Vinuri albe, roze sau roșii din România, Italia, Spania, Portugalia, Chile sau Noua Zeelandă. Doriți un *Chateau Domenii Blanc* – 128 lei. Vreți ceva mai sofisticat? Alegeți un *Chablis Premier Cru-Bovier* – 255 lei sau poate un vin roșu *Chateau Certand Girand 1997 A.O.C.* *Pomerol Bordeaux* – 375 lei. **La Boema** este restaurantul care satisface gusturile cele mai rafinate în materie de meniu și băuturi alcoolice.

Text: Alice-Claudia Gherman

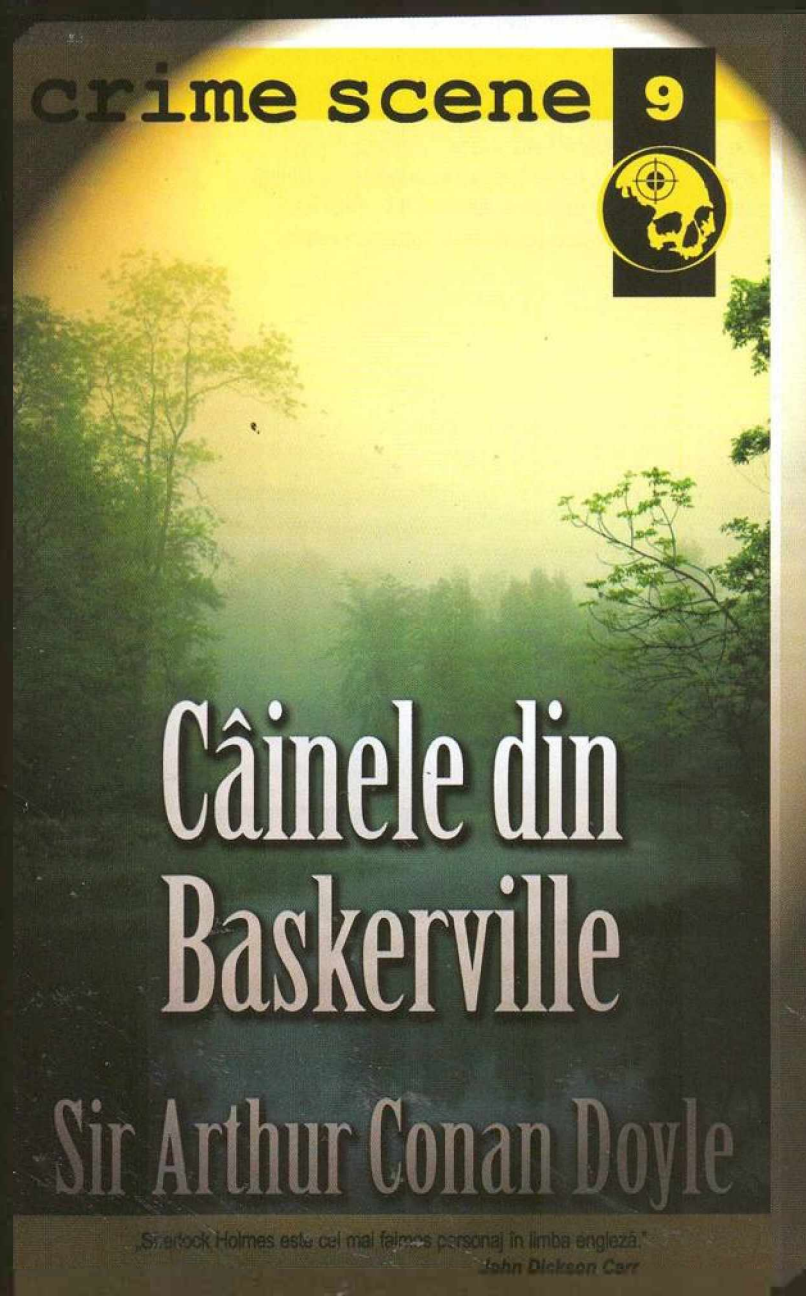
Foto: Octavian Tîbăr

Cărțile noastre sunt oferite gratuit tuturor cititorilor revistei **Flacăra!**

Suspans.

În Flacăra

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

Pentru împătimiții de mister. Dar și pentru *connaisseurii* literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei *Flacăra*. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei *Flacăra*. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii *thriller*-elor de orice fel.

Tuturor, revista *Flacăra* vă oferă prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului.

Ești gata să intri în scena crimei?

Sir Arthur Conan Doyle este părintele lui Sherlock Holmes, eroul detectiv al unei celebre serii de romane polițiste. Titlul de referință, „Câinele din Baskerville”, a dat numele sindromului letal indus de stres: „efectul Baskerville”. Holmes este solicitat de familia Baskerville să rezolve misterul unui câine uriaș și turbat, un demon malefic care le bântuie domeniul și pe seama căruia sunt puse morțile suspecte ale baronului Baskerville și moștenitorului său. Este blestem, fantomă sau crimă cu premeditare?

crime scene

un imprint al grupurilor FLACĂRA și

calitate garantată de

PUBLICATIILE
FLACĂRA

Magie pe pârtii

Piscuri acoperite cu zăpadă și văi largi, coborâri captivante în loc de plictiseală...

Puține lucruri întrec plăcerea practicării unui sport de iarnă într-un peisaj montan superb îmbrăcat în alb. Pornește într-un periplu prin cele mai frumoase stațiuni de schi!

Atmosfera prietenoasă, magazinele fashioniste, pletora de restaurante și luxul prezent aici sunt doar câteva motive pentru care stațiunea este atât de căutată de turiștii din toate colțurile lumii.

Cortina are ceva pentru fiecare: pârtii fantastice pentru începători și intermediari și unele pentru cei mai îndrăzneți experți în schi. Iubitorii sporturilor de iarnă sunt bineveniți în paradisul denumit *Dolomiti Superski*. Aici se schiază pe trei versanți: La Tofana, Il Cristallo și Le Cinque Torri. Centrul Cinque Torri-Avereau este cea mai bună zonă de schi din Cortina, iar pârtiile din Il Cristallo sunt cunoscute drept „locul de naștere” al lui Alberto Tomba.

Bucătăria tradițională italiană este la ea acasă în Cortina, cu restaurante ce oferă și priveliști nemaipomenite. Restaurantul *Leone & Anna* este unul dintre cele mai cunoscute din stațiune, cu meniuri din Sardinia, iar *Tivoli* – restaurantul mic și ospitalier, cu paste tradiționale, oferă o priveliște superbă asupra

Dolomiților. Stațiunea este la fel de populară atât pentru viața sa de noapte, cât și pentru schi. *Enoteca* este un bar vechi, stilat și popular printre turiști, iar în *Terrezza Viennese* se servesc produse delicioase de cofetărie austriacă în atmosferă relaxantă a muzicii de pian.

Kaprun sau stațiunea pentru orice anotimp este un orășel tipic austriac oferind o varietate de restaurante și locuri de cazare. Aici se găsec cele mai frumoase pârtii roșii și albastre, în total 40 km de pârtii, iar pentru începători platoul ghețarului oferă pârtii special amenajate pentru primele alunecări. Sunt întreținute în permanență de angajații muntelui, astfel încât nu mică să vă fie mirarea dacă în timpul zilei vă veți intersecta cu un ratrac imens ce aranjează și nivelează o porțiune de pârtie.

Dacă este soare, proprietarii scot șezlongurile în fața pensiunilor, iar turiștii asistă la scene de dans sau chiar se dezlănțuie pe muzică. Viața de noapte

**Cortina
D'Ampezzo,
paradisul
schiului**

**Kaprun
— pârtii roșii
și albastre**

Zell am See, absolut încântător

Rauris, stațiunea idilică

Davos — distracție la altitudine

este mai liniștită, însă veți găsi și lucruri interesante și amuzante.

Zell Am See este un orășel medieval situat pe malul lacului Zeller. Poate fi considerat un adevărat paradis alpin, cuibărit între piscurile Alpilor austriece. Împreună cu stațiunea Kaprun formează *Europa Sportregion* (regiunea europeană a sporturilor).

Zell am See — una dintre cele mai frumoase stațiuni din Austria — este un oraș alpin încântător, cu străzi romantice, magazine și cafenele. Aici se află telecabina spre Schmittenhöhe, care oferă o priveliște panoramică a Pinzgau-ului și a piscurilor înzăpezite ale Tauern-ului Înalt și Glossglockner-ului.

Aflată la poalele muntelui Sonnblick, stațiunea este un rai al schiorilor, cu 30 km de pârtii pentru toate gusturile și cu nivele de dificultate variate. Sătucul idilic, una dintre cele mai vechi așezări din Alpi, a atras inițial vizitatorii datorită aurului, a cărui „spălare” a fost sursa principală de venit a locuitorilor foarte mult timp. Astăzi, micuța stațiune este o atracție turistică, dar nu a pierdut nimic din farmecul său autentic. Instalațiile pe cablu Hochalmbahn și Kreuzbodenbahn vă permit accesul foarte comod la zona de schi Rauris, care este o zonă foarte potrivită pentru familii. După o zi pe pârtie, stațiunea vă încântă cu numeroase posibilități de sport sau relaxare. Cea mai plăcută este plimbarea pe zăpadă prin

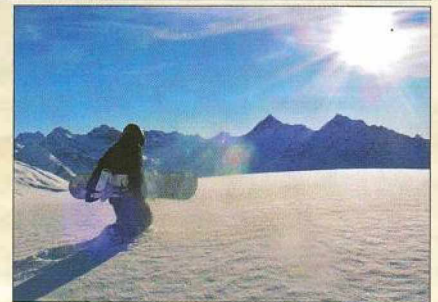
Rauriser Urwald. Multă distracție vă așteaptă la derdelușul cu nocturnă sau la piscina acoperită. Aici, la Rauris, vă oferă nu doar o zonă de schi, mică — dar fermecătoare, ci și posibilitatea de a extinde schipass-ul la Salzburger Super Ski Card, cu 23 de zone de schi și 2.200 km de pârtii.

Departe de a fi o stațiune mică și cochetă a schiului, Davos este astăzi mai degrabă o adevărată Cetate dedicată sporturilor de iarnă.

Apreciat atât pentru schi, cât și pentru tratamente și aerul curat, Davos poate fi orășelul tipic elvețian, unde până și atmosfera „merge ceas”. Stațiunea atrage anual mii de turiști, printre care foarte mulți împătimiți ai sporturilor de iarnă. Există peste 300 km de piste de schi, capacitate de teletransport de peste 64.000 de persoane pe oră, școli de schi, antrenori frumoși și pricepuți și pârtii pentru copii. Davos deține supremația din punct de vedere al altitudinii în Europa, fiind în același timp cea mai mare stațiune de schi din Elveția.

Și chiar dacă nu ești o persoană împătimită de schi sau de snowboarding, găsești aici multe de făcut. Poți să te dai cu parapanta, să bei un *Martini* sec într-un bazin cu apă caldă, să mergi la cumpărături în numeroasele magazine, la saună sau în drumeții, să joci tenis, golf în sală sau să faci echitație.

text **Steluța Năstase și Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte:

Agentia Marea

www.mareea.ro, tel.: 021 619 25 84

● Italia, Cortina D'Ampezzo, Miramonti Majestic Grand Hotel 5* — de la 1.313 euro/persoană, 7 nopți cazare.

Agentia Cocktail Holidays

www.cocktailholidays.ro,

tel.: 021 317 84 55/56/57/58/59

● Austria, Kaprun, Steigenberger Hotel 4* — de la 794 euro/persoană, 7 nopți cazare cu demipensiune, taxa de stațiune.

Agentia Butterfly Tourism

www.butterfly.ro,

tel.: 021 223 78 03

● Austria, Zell am See, Pensiunea Gruber 3* — 266 euro/persoană, 7 nopți cazare în cameră dublă cu mic dejun.

Agentia Prestige Tours

www.prestigetours.ro,

tel.: 021 319 77 94/95/96/97

● Austria, Rauris, Hotel Hubertus 3* — 306 euro/persoană în cameră dublă cu demipensiune.

Agentia Best Tourism

www.besttourism.ro

● Elveția, Davos, Hotel 4* — 130 euro/persoană/noapte, cazare cu demipensiune.

FLACĂRA TE AJUTĂ!

Ai o problemă pe care nu știi cum să o rezolvi? Ai nevoie de un sfat din partea unui specialist și nu știi unde să apelezi?

FLACĂRA TE AJUTĂ!
Noi îți răspundem la orice sesizare.

Scrie-ne pe adresa noastră – S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr.1, cod 013701, sector 1, București – pentru rubrica *Flacăra te ajută!*, iar noi vom încerca să răspundem la problema cu care te confrunți în paginile *La dispoziția dv.!*

Decupează talonul și scrie-ne în câteva cuvinte despre necazul tău.

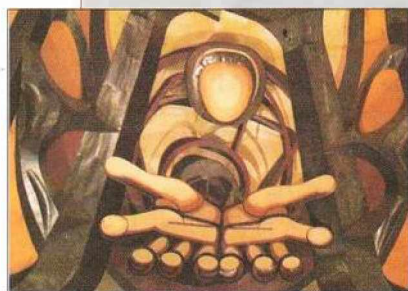
Vei primi răspunsul în numărul viitor al revistei!

35 de ani de la moartea lui David Alfaro Siqueiros

Biblioteca Metropolitană București, filiala Ion Creangă, și Ambasada Mexicului în România au organizat în luna ianuarie a.c. o serie de evenimente

dedicate pictorului muralist mexican David Alfaro Siqueiros la 35 de ani de la moartea sa. Astfel, Ambasada Mexicului în România a susținut în cadrul acestei serii de evenimente o prelegere intitulată *David Alfaro Siqueiros și vremea sa*, urmată de proiecția filmelor *Naționalismul postrevoluționar* și *Planeta Siqueiros*. David Alfaro Siqueiros a fost unul dintre cei trei mari pictori muraliști ai Mexicului alături de Diego Rivera și José Clemente Orozco. Arta sa a fost puternic

influențată de Războiul Civil din Spania și Revoluția Mexicană. Numele lui David Alfaro Siqueiros este sinonim cu așa-numitul Renascentism Mural Mexican, cum au fost încadrate lucrările sale murale. (A.G.)

Anunț umanitar

Un copilăș de trei luni are nevoie urgentă de ajutor, așa că fac un apel personal către voi. Gabriel s-a născut, ca și Andrei, cu atrezie de esofag, având ca malformație asociată atrezia de duoden. Este internat în Spitalul Grigore Alexandrescu din București. A fost operat de două ori după naștere în încercarea de a îi repara atrezia de esofag și atrezia duodenală. În cele din urmă, nereușind repararea atreziei de esofag (unirea capetelor acestuia), în cadrul unei a treia operații, i-a fost făcută o esofagostomie cervicală și gastrostomie. După o vreme, a putut fi transferat în secția de Pediatrie a aceluiași spital, unde a stat aproximativ o lună cu mama. Nu a putut fi externat deoarece starea lui nu era foarte bună și s-a preferat păstrarea lui acolo pentru urmărire. După această lună mai fericită, Gabriel a făcut stenoza duodenală (locul operației de unire a duodenului s-a strâns) și a trebuit reoperat, în data de 14 noiembrie 2008. După această operație, Gabriel nu a reușit să își mai revină. A făcut septicemie, iar starea lui s-a deteriorat din ce în ce mai mult. A avut un stop cardiorespirator, necesitând reanimare, a făcut convulsii, este ventilat artificial și nu poate fi stabilizat. Gabriel primește acum și stimulente cardiace, deoarece medicii susțin că a început să îi cedeze inima. Starea lui Gabriel este acum critică, el necesită un transfer în străinătate în regim de urgență. Acest transfer se poate realiza cu avion medical dedicat. În Germania este așteptat în clinica din Karlsruhe, unde tratamentul său a fost estimat la aproximativ 20.000 de euro. La acești bani se adaugă și costul transportului medical, în valoare de 14.000 de euro. Compania germană Air Rescue de transport medical cunoaște cazul și poate face oricând transferul. Dar condiția lor este ca banii să fie virati în cont înainte de realizarea acestuia. Gabriel încă mai poate fi salvat. Dar are nevoie de bani, de care părinții lui nu dispun. Cu cât se așteaptă mai mult realizarea acestui transfer, cu atât consecințele pot fi mai grave. Conturile deschise pentru a-l ajuta pe Gabriel să strângă banii necesari plecării sunt:

Pentru RON: RO23BRDE410SV01032404100 BANCA BRD SUCURSALA ACADEMIEI BUCUREȘTI;

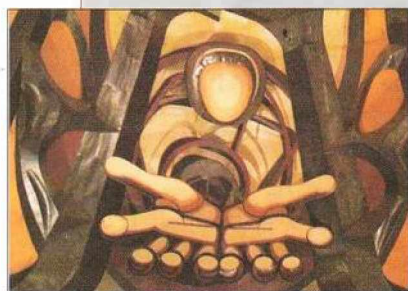
Pentru EUR: RO37BRDE441SV36355474410 BANCA BRD SUCURSALA GRANITUL BUCUREȘTI ADRESA: șos. Pantelimon nr.359, bl. B2, parter, sector 2 București Cod SWIFT: RDEROBU Titular NIȚU ANIȘOARA

Teledon: numere de telefon apelabile doar din rețeaua 0900900203 pentru a dona trei euro și 0900900205 pentru a dona cinci euro.

Mama lui Gabriel poate fi contactată la telefon: 0766.109.629

Vă mulțumesc mult, în numele părinților lui Gabriel!

Dragoș Făgurel

Silimarina Extra Forte 300 mg
- pentru un ficat sănătos -

Indicații: hepatită acută și cronică, hepatită etilică, convalescență și sechele din hepatita virală.

Omega 3 FORTE 1000 mg
- protejează inima -

Indicații: funcționarea sănătoasă a inimii, contribuie la scăderea colesterolului, susține sistemul nervos și funcțiile cerebrale.

Calciu+vitamina D FORTE
- calciu pentru fiecare -

Indicații: perioada de creștere, carențe de calciu și vitamina D, reglează funcționarea mușchilor, asigură o bună funcționare a inimii.

Glucosan
- glucoză pentru sănătate -

Glucoză 10g/20ml, soluție orală, flacon unidoză. Indicații: stări hipoglicemice de diferite cauze.

Laropharm
INDUSTRIE FARMACEUTICA

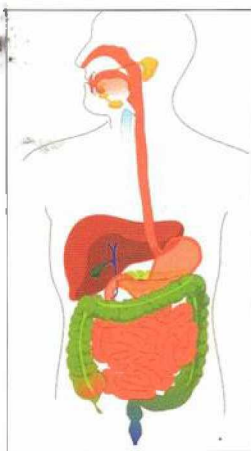
Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 23.02.2009
Cele două premii acordate, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

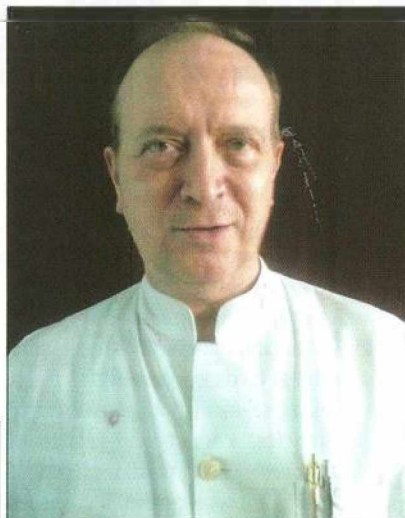
Tumorile tubului digestiv

Tumorile tubului digestiv reprezintă o problemă medicală foarte importantă din cauza frecvenței lor relativ mari și, mai ales, din cauza gravității lor, în special a celor maligne, a cancerelor digestive. Conform statisticilor, frecvența cancerelor digestive este, în medie, de 28% la bărbați și de 20% la femei, din totalul îmbolnăvirilor de cancer, iar incidența maximă a cancerelor digestive este de obicei peste vârsta de 50 de ani. Depistarea din timp a acestor tumori poate însemna o șansă de vindecare de care orice pacient trebuie să beneficieze. Ne-am adresat dlui prof. dr. Ștefan Neagu, șeful Clinicii de Chirurgie II de la Spitalul Universitar de Urgență București, pentru a ne lămurii asupra acestor probleme de sănătate.

Organismul uman produce zilnic aproximativ 500 de miliarde de celule noi menite să regenereze țesuturile îmbătrânite. Sistemul imunitar omorâș și îndepărtează celulele anormale. Uneori, însă, aceste celule anormale rămân pe poziție și atacă țesuturile și organele sănătoase, multiplicându-se necontrolat și formând tumori care, în timp, devin maligne. Aparatul digestiv este și el supus aceluiași tipar de apariție a tumorilor maligne. Dl. prof. dr. Ștefan Neagu ne-a oferit câteva informații în acest sens. „Formațiunile tumorale dezvoltate la diferite segmente ale aparatului digestiv (esofag, stomac, duoden, intestin subțire și gros, rect) se manifestă prin apariția unor simptome (semne) diferite în funcție de localizarea acestora: greață, vărsături, dureri abdominale, modificări ale tranzitului intestinal (episoade diareice alternând cu perioade de constipație). Hemoragia digestivă este un alt simptom important al tumorilor digestive, sângele exteriorizându-se prin *hematemeză* (vărsătura cu sânge), sau prin anus cu sânge modificat, negru ca păcura (*melenă*) când provine din segmentele superioare ale tubului digestiv, sau roșu când provine din segmentele inferioare ale tubului digestiv (colon, rect). Nu rareori sângerarea provenită de la

Pentru diagnosticarea într-o fază locală, curabilă, de evoluție a bolii, este recomandat ca orice persoană peste 50 de ani (incidența maximă a cancerelor digestive fiind peste această vârstă) să facă o dată la doi-trei ani un tranzit baritat și o irigoscopie/endoscopie digestivă superioară și inferioară într-un serviciu de gastroenterologie, realizând astfel un *autoscreening*.

nivelul tumorilor digestive maligne este nedecelabilă clinic, manifestându-se ca hemoragie ocultă, pusă în evidență numai prin examen microscopic și care, în timp, duce la anemie. Orice anemie diagnosticată clinic și evidențiată printr-o simplă hemogramă impune, pentru stabilirea cauzei ei, și examinarea radiologică sau/și endoscopică (explorarea vizuală cu un instrument flexibil introdus pe gură – gastroscopie sau pe anus – colonoscopie) a tubului digestiv.“

„Tumorile maligne ale tubului digestiv, în schimb, sunt localizate mai frecvent la nivelul stomacului și al intestinului gros, și, mai rar, la nivelul intestinului subțire“, adaugă dl profesor Neagu. „Gravitatea tumorilor maligne constă mai ales în caracterul lor metastazant, tumorile tubului digestiv metastazând cel mai frecvent la nivelul ficatului, ganglionilor limfatici dar și pulmonar, osos etc. Atunci când diagnosticul este stabilit în stadiul de evoluție locală, înainte să metastazeze la distanță celule maligne, tratamentul chirurgical asigură vindecarea bolnavului. Din păcate, în momentul apariției simptomelor, o parte

importantă a cazurilor sunt deja într-un stadiu avansat de boală. Stadializarea internațională a cancerelor stabilește un stadiu incipient – al cancerelor *in situ*, un stadiu local – tumora limitată la organ, un stadiu loco – regional – tumora limitată la organ și teritoriul limfatic adiacent, și un stadiu metastazant – cu metastaze la distanță. În aceste din urmă situații tratamentul chirurgical se asociază tratamentul cu citostatice (chimioterapie), radioterapia și imunoterapia care pot prelungi perioada de supraviețuire fără însă a vindeca. Toți bolnavii operați pentru tumori maligne ale tubului digestiv trebuie apoi urmăriți prin controale clinice și paraclinice. Pentru cancerul gastric, peste 50% dintre cazuri sunt, în momentul stabilirii diagnosticului, într-un stadiu avansat al bolii, astfel că supraviețuirea până la cinci ani este sub 50% din cazuri. Pentru cancerul de colon și rect situația este asemănătoare. Pentru a crește rata vindecării este necesar ca diagnosticul să fie pus într-un stadiu precoce al bolii astfel ca tratamentul chirurgical să fie curativ. Acest lucru se poate face prin examinarea periodică a întregii populații, realizând-se *screeningul* pentru o anumită localizare de cancer“, susține prof. Neagu. În consecință, domnia sa recomandă să fim atenți la orice modificare a tranzitului digestiv, în special de tipul alteranței constipație-diaree. „În astfel de situații se impune o explorare radiologică și/sau endoscopică a tubului digestiv. De asemenea, apariția unor simptome ca lipsa poftei de mâncare, astenia, anemia, hemoragia digestivă superioară sau inferioară, disfagia (dificultate la înghițire), palparea unei mase tumorale abdominale pot fi expresia patologiei tumorale a tubului digestiv.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Int: **arhiva personală**

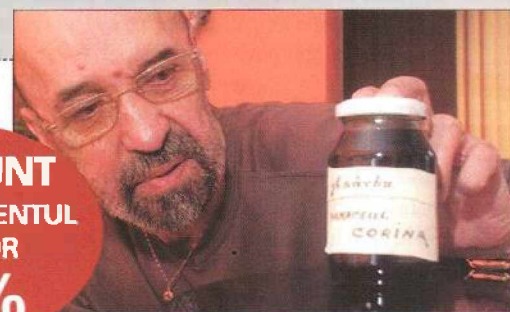
a dlui prof. dr. Ștefan Neagu

Talon de consultație GRATUITĂ

oferit de **FLACĂRA** și Gheorghe Sârbu, unul dintre cei mai străluciți *vindecători cu har* prezențați de revista noastră. (vezi site-ul www.revistaflacara.ro – nr. 5/2008)

ATENȚIE!!! Nici o scrisoare nu va rămâne fără răspuns! ● Astfel dobândești o consultație gratuită și un sfat ● Gheorghe Sârbu îți va spune dacă *Panaceul Corina*, un remediu inventat de domnia sa, este eficient și pentru tine ● Decupează talonul și trimite-l pe adresa redacției – **SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București – până în data de 19.02.2009** ● Consultația/consilierea e valabilă doar cu acest cupon ● Răspunsul îl găsești în numărul viitor al revistei noastre, la rubrica „La dispoziția dumneavoastră” ● Ai un loc în care, în câteva rânduri poți să-ți descrii afecțiunea/problema.

DISCOUNT
LA TRATAMENTUL
ULTERIOR
10%

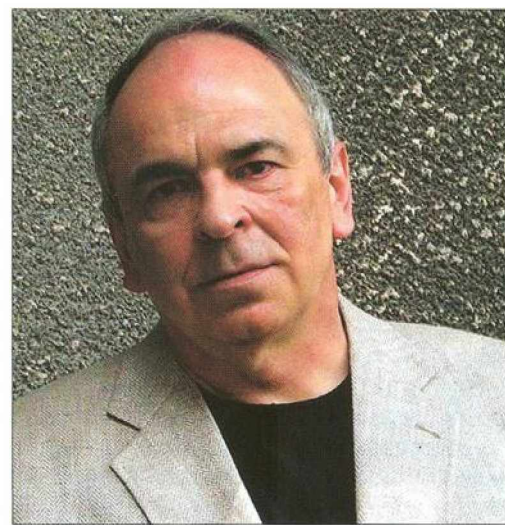

GABRIEL LIICEANU

SCRISORI CĂTRE FIUL MEU

Un exemplu de *literatură personală*, deopotrivă valoroasă și vandabilă, ne furnizează Gabriel Liiceanu. Să mă ierte pe mine autorul dacă mi-a plăcut mai mult *Ușa interzisă*, deși, e drept, cele două cărți nu ar trebui să suporte comparație, deoarece fiecare dintre acestea apasă pe o altă „coardă”. Ambele cărți sunt „sentimentale”. Ambele mizează pe un target feminin, parental. Înclin să cred că ultima dintre ele, ceva mai mult. În *Scrisori*, cel mai izbit capitol, după umila mea părere (cea a unui neofit), cel mai voluptuos/siropos capitol este cel al „marilor plăceri mici”. Cine ar fi bănuț, dintre cei care nu îl cunosc îndeaproape, un epicurean în Gabriel Liiceanu? Mai mult decât epicurean, el este un înțelept tihnit, care își află refugiul în propriul său ritm zilnic, în propria respirație, ambele întinzând pe computer acele rânduri negre, egale, producătoare de satisfacție. Iarăși, contrapunctică, împrăștiată pretutindeni prin carte, amintirea casei din Dr. Lister, a „treptelor de marmură neagră”, este cea care are pregnanță: dovadă că se „mută”, rămâne și în amintirea noastră personală, devine aproape o amintire personală a cititoru-

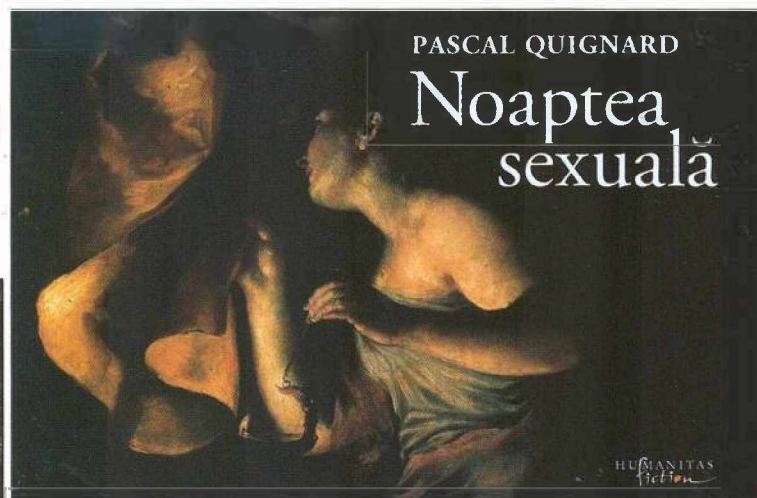
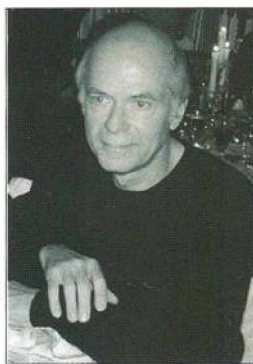

lui. La fel, rememorările din proximitatea temporală a „poveștii cu crini ucigătoare”. Iată câteva dintre pasajele cu totul remarcabile ale cărții: „Te așezi pe un sezlong (sunt peste 30 de grade), iei o sticlă de *Leffe*, care, scoasă de la gheață, transpiră de rece ce e odată cu tine, și o deschizi cu deschizătorul aflat întotdeauna la îndemână pe un scăunel (unde se află și paharul). Și bei...” sau: „În vacanță fiind (e vorba de *Eugène Ionesco*, n.n.), tremură la gândul că, îmbolnăvind-se copilul gazdei, ceva s-ar putea deregla în ordinea lumii și că neprevăzutul i-ar putea răpi momentul matinal al micului dejun, cafeaua cu lapte, iaurtul, cornurile, pâinea prăjită. Și așa, ziua trece legănată între gânduri chinuitoare și răsfățuri.”

PASCAL QUIGNARD,

NOAPTEA SEXUALĂ

La HUMANITAS FICTION, a apărut o carte cu totul aparte. Este un album care ar putea fi numit „erotic”, dacă, uneori, cuvântul nu ar părea să sune peiorativ. Pentru că, într-adevăr, nu este vorba despre nimic peiorativ. Este *classy*. Sau *super-classy*. În primul rând, *Noaptea sexuală* este un album de autor. Am mai apucat să prezentăm, la aceeași rubrică a noastră, o altă carte semnată de Quignard (scriitor care a primit Premiul Academiei Franceze și Premiul Goncourt), *Vila Amalia*. De altfel, de curând am aflat că s-a făcut un film de cinematecă, nominalizat la premii, după *Vila Amalia*, deci tot după scenariul lui Pascal Quignard. Între noaptea uterină și *noaptea infernală*, șade *noaptea simțurilor*. Sensorială. Sexuală. Imaginea de debut a albumului este semnificativ aleasă: Cupidon & Psyche, o pictură (ulei pe pânză). Ispitirea și sufletul, dragostea și sufletul, săgeata înfiptă, adânc, în psihicul uman. Cuprinsul este foarte apetisant. Tragi o raită prin povestea (aproape) „troiană” dintre Didona și Enea, ajungi la Lot și fetele sale (era să spun... și *stanele* sale!)... dar câte alte subiecte nu mai puțin decât fascinante. Să ne gândim, doar, la Maria din Magdala misterului & fascinației sale. Sau la relația, arhicantată de picto-poeti, dintre Eros și Psyche, sufletul sfâșiat de iubire. Nu mai spun că excursul se realizează pe toate meridianele, y compris Utamaro, rafinament japonez și pudoare impudică, aceea a explicitării lucrurilor firești. Cartea respiră, nu mai puțin, o finețe de *kakemono*...

cât se poate de japonez. Și, surpriză, textul însoțitor al imaginilor nu este, de data asta, doar un sos util, o agrementare a pozelor (sexuale, firește!), ci are identitate. Poate pentru că este și un eseu de foarte bună calitate scris de cineva cu aptitudini de filosof, precum Quignard. De altfel, autorul are mai multe cărți prezente pe piața românească, nu e un necunoscut. Cartea are tot ce îi trebuie: are temă, are subiect, are un nivel înalt al discursului, pe scurt, e cum ar face o editură prestigioasă, precum HUMANITAS (Fiction, de această dată, cartea apărând sub girul unei colecții deopotrivă esențială & spectaculoasă, precum cea coordonată de eminenta poetă optzecistă, Denisa Comănescu, editor cu experiență), o abordare a delicatului domeniu care privește Erosul. Cum spune Quignard, cartea este și despre „bucurie”, înțeleasă pe toate palierele, de la hedonism la emoție intelectuală. Există prejudecata că, dacă ne vorbește cineva despre sex sau Eros, vorbește despre emoții primare. Fals. Sex și/sau Eros, emoție distilată, uneori (și) înalt intelectuală, la care participăm cu toată ființa.

text: M. Gălățanu

Voiaj în imaginar

relatarea lui, pusă sub o pavază de discreție și bună-cuviință.

Ce diferență între pictorul de acum peste trei decenii și cel de azi! Primul scruta cutezător tenebrele, cu speranța că ele se vor risipi ca într-un miracol, ca la un semn cu o baghetă magică. Paul Rădulescu din „Voyage de aproape” este mai puțin încrezător, înfrângerea forțelor Răului părăndu-i acum o confruntare de durată și cu multe jertfe, o cale cu ocolișuri, la capătul căreia, totuși, ființa umană se va salva.

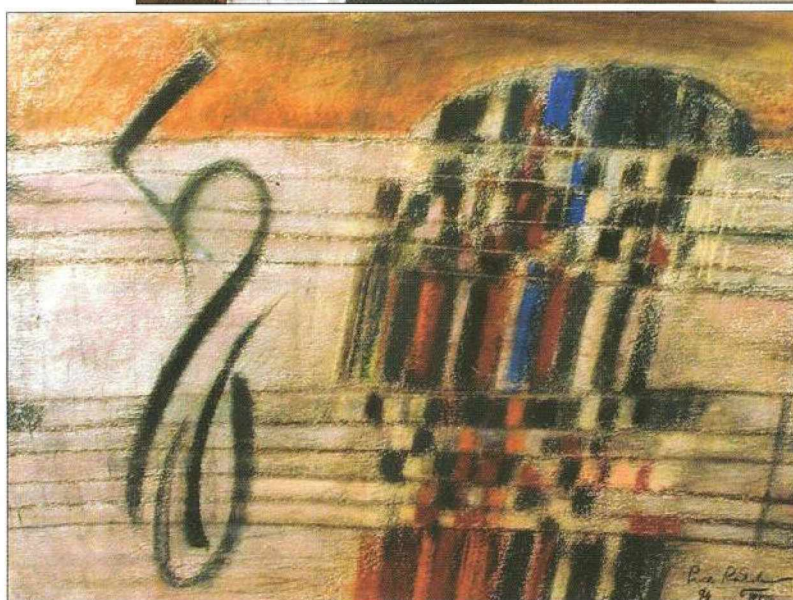
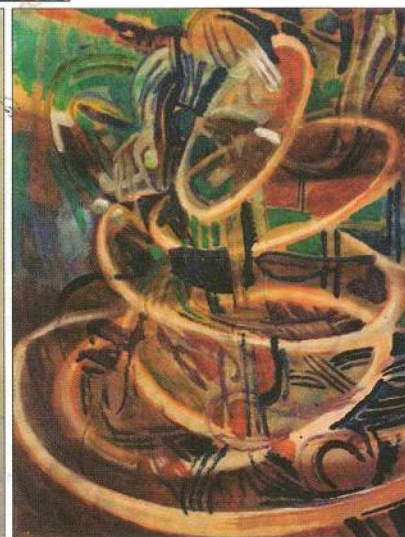
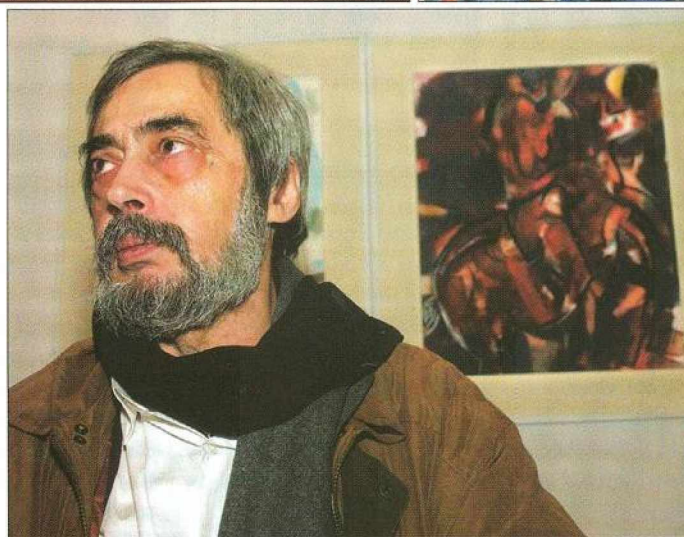
text **George Arion**

foto **Octavian Tihă**

Despre tablourile lui Paul Rădulescu am mai scris în urmă cu 35 de ani. Tot în revista *Flacăra*. Tocmai absolvise Institutul de Arte Plastice din București, clasa profesorului Gheorghe Șaru. Atunci i-am remarcat siguranța desenului, precizia combinării culorilor, dorința de a se exprima limpede, astfel încât mesajul lui să emoționeze de la o primă privire. Dar, mai ales, m-a impresionat redarea pe pânză a unor frământări autentice, mărturie a unui suflet de tânăr artist, care nu minte și nu se minte.

N-am știut nimic despre el multă vreme. De curând, mi-a dat un telefon și m-a invitat să-i văd expoziția deschisă la Cărturești:

„Voyage de aproape”. L-am regăsit cu aceeași vocație a prieteniei și cu aceleași puternice arderi lăuntrice, vorbind cu patimă despre arta sa și a altora. Așa am aflat și despre lungul său popas în Franța. Dar nu „Orașul lumină” l-a tulburat cel mai mult, ci istoria românilor și a planetei. Pastelurile cu tempera, lucrările în tuș sau cărbune povestesc despre noi, cei de aici, marcați de un regim totalitar, de vărsarea de sânge din '89, dar și despre cei de prin alte părți, amenințați permanent de spectrul terorismului. Și totuși, nimic încrâncenat în

Denisa, poetul & editorul

Da, ca poetul & administratorul. Vărsător în zodie, că, iaca se apropie ziua ei: și merită să îi spunem „La mulți ani!” – și nu doar atât. Merită să ne gândim, o clipă măcar, la cărțile ei de poezie, de la debut (*Cuțitul de argint*, 1983), *Barca pe valuri* – și până la ultima apariție, *Obsesia biografiei*, cea din 2008. CD-ul cu pricina cuprinde 73 de poeme în lectura poetei despre care, ca să dăm doar două nume, eseistul Mircea Mihăieș și criticul Alex. Ștefănescu au scris elogios. Mircea Mihăieș a scris, de pildă, că lirica Denisei e „straniu vizionară”. Nu mai puțin în viața de editor Denisa lasă urmele ei inconfundabile: cărți minunate: la *Univers*, *Polirom*, iar acum la *Humanitas*. (M.G.)

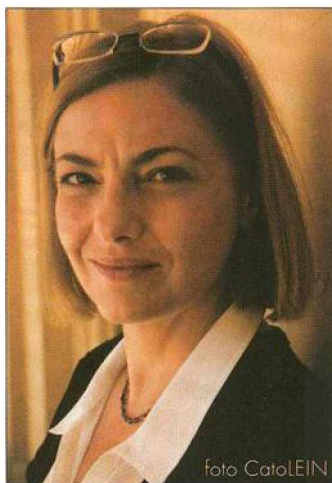
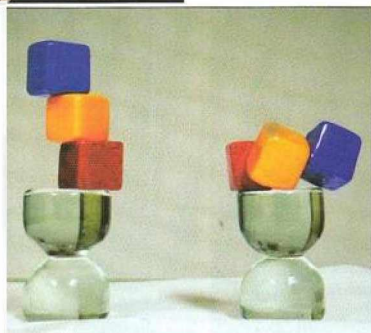

foto CotoLEIN

Radio România Internațional – fascinație și dor de țară

Cei 80 de ani de radiofonie românească au fost sărbătoriți de ascultătorii și utilizatorii variantei online din lumea întreagă ai *Radio România Internațional*, prin participarea la concursul de eseuri *Fascinația Radioului*, cu tema *De ce ascultați Radioul? De ce ascultați Radio România Internațional?*. Juriul a avut de ales între 200 de eseuri din circa 40 de țări, extrem de interesante, documentate și bine argumentate, sau tulburătoare de-a dreptul. Partenerii media ai concursului au fost editura *Publicațiile Flacăra* și postul TVR *Internațional*. Câștigătorii Marelui Premiu (Mircea Vînoaga) și al Premiului 1 (Alexandru Petrescu), ambii din Spania, au primit, din partea trustului *Publicațiile Flacăra*, exemplare din aparițiile editoriale recente și cele două volume ale scriitorului George Arion (totoată președinte al editurii) care compun *O istorie a societății românești în interviuri*.

Trofeul concursului, creat de artistul plastic Mihai Țopescu din Târgu Jiu, reprezintă o structură din sticlă, în care se îmbină elemente din moștenirea culturală a lui Constantin Brâncuși, cu simboluri ce amintesc de România.

„De ce ascult *RRI*? Sincer... pentru că mă informez despre foarte multe lucruri care se întâmplă în țară și peste hotare, bineînțeles. *RRI* cred că este unul dintre primele radiouri care se emit live prin internet și, sincer, sunt emisiuni bune. Mă doare foarte mult că trăiesc în diaspora și îmi las forța mea de muncă aici nu din plăcere, ci din nevoia de a avea un *status* mai bun. Mă bucur enorm de mult că există *RRI*. Prin el pot afla și ce fac alți români de pretutindeni.” (Mircea Vînoaga – câștigătorul Marelui Premiu).

(C.A.)

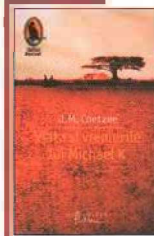
Kurt Vonnegut,
Cutremur de timp,
Raftul Denisei, HUMANITAS FICTION. Când e vorba de Vonnegut, ar merita Premiul Nobel mâine. Sau ieri. Cartea de față ne trimite cu 10 ani înapoi în timp. Ce am schimba, dacă viața ne-ar trimite înapoi? Nici un retuș?

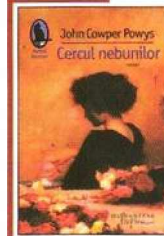
Guillermo Martinez,
Moartea lentă a Lucianei B.,
Raftul Denisei, HUMANITAS FICTION. Am mai vorbit despre Martinez. Și i-am citit excelentele *Crime de la Oxford*. Guillermo merge pe linia fragilă dintre hazard și necesitate, dintre întâmplare tragică și pură coincidență.

Fumiko Enchi,
Ani de așteptare,
Raftul Denisei, HUMANITAS FICTION. O poveste din Japonia, firește, ați ghicit, după numele autorului. Dar, încă, nu știți că e povestea unei femei care trebuie să caute o nouă iubită soțului ei. Nu e, deja, o *premisă*? Sau, nu cumva, însăși *premisă*?

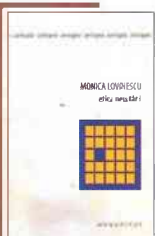
J.M. Coetzee,
Viața și aventurile lui Michael K.,
Raftul Denisei, HUMANITAS FICTION. Un „nobilizat” care, după ce a luat Premiul Nobel, a devenit, abia atunci, cu adevărat citit, pe rupelele, pe toate meridianele. Înainte, nu auzise aproape nimeni de el.

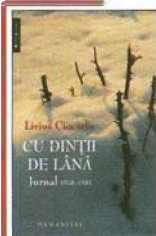
John Cowper Powys,
Cercul nebunilor,
Raftul Denisei, HUMANITAS FICTION. Pare să aibă toate ingredientele unei lecturi de excepție: iubiri interzise, nebunie din belșug, eros la tot pasul, capcane, tărâmurii vrăjite. Nu e îndeajuns ca să te pui cu burta pe lectură?

Isabel Allende,
Ines a sufletului meu,
Raftul Denisei, HUMANITAS FICTION. Hotărât lucru, Allende cea apărută sub coperti monumentale, în alte culturi, știe să povestească. Și farmecă pe toată lumea. O singură recomandare specială de făcut: pentru un public de toate vârstele.

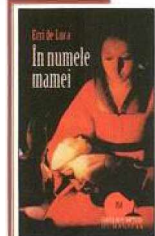
Monica Lovinescu,
Etica neuitării,
HUMANITAS. N-am meritat niciodată întâlnirea cu Monica. N-o merit nici acum, doar mă strădui ca să îmi aduc aminte. Cartea de față a Monicăi e o delectare: de la Hannah Arendt la Eliade, de la Gulag la Orwell, de la Ahmatova la Camus.

Livius Ciocârlie,
Cu dinții de lână,
HUMANITAS. Cel mai rasat intelectual din toată literatura română contemporană. Nu l-am cunoscut decât puțin. Ne-am strâns rareori mâinile. Dar cartea lui e ca un fluid. Un jurnal (1978–1983) care se constituie într-o lectură obligatorie.

Stelian Tănase,
Clienții lui Tanti Varvara,
HUMANITAS. Dacă nu știți cine era Tanti Varvara, ei bine, aflați că, asemeni lui Tanti Elvira, juca un rol de prostituată model: era Siguranța statului. Dincolo de omul de pe sticlă, Stelian Tănase e un scriitor pe care ar fi bine să-l cunoașteți/cunoaștem chiar și din cărți. Nu?

Erri de Luca,
În numele mamei.
CARTEA DE PE NOPTIERĂ conține niște cărțile întotdeauna subțiri, alese cu un gust desăvârșit, foarte fin. O carte despre concepție, despre absența (umiltoare ori nu, cum vreți) a bărbatului/masculului, dar despre prezența immanentă a lui Dumnezeu.

Emil Bărbulescu:

„M-aș bucura să văd sigla *Humanitas Fiction* pe cărți SF sau fantastice”

Emil Bărbulescu este scriitor și, deopotrivă, editor la *Humanitas Fiction*. El coordonează tânăra colecție *Thriller & Mystery*.

Cum s-a născut proiectul unei serii de „entertainment” la HUMANITAS?

– Ideea plutea în aer și, mai devreme sau mai târziu, acest pas logic trebuia făcut. În fond, toate marile edituri publică și „literatură de evadare” (prefer s-o numesc așa, nu „comercială” sau „de divertisment”).

– Este el compatibil cu morgia foarte serioasă pe care o avea, înainte de apariția seriei, editura?

– Nu văd de ce n-ar fi – atâta vreme cât nu publicăm orice, fără discernământ. Există un nivel sub care nu suntem dispuși să coborâm, în primul rând din respect față de cititori. De altfel, între timp s-a născut Editura *Humanitas Fiction*, care publică literatură străină, deci *Thriller & Mystery* și-a găsit aici locul firesc. Are și o „colegă”, colecția *Cocktail*, în care apar romane chick-lit și lad-lit.

– De ce THRILLER ȘI MISTERY? Nu putea fi, să zicem, ȘI ALTCEVA? De pildă THRILLER & s.f.?

– E preferabil să nu pui totul în același coș. SF-ul este un gen distinct, are alte convenții și, într-o bună măsură, alt public.

– Pe când și alte serii din zona de „entertainment” propriu-zis: SF, o „galerie”

„Trecutul este și va fi un alt teritoriu predilect de evadare dintr-un cotidian nu întotdeauna plăcut. Cele mai recente exemple sunt *Moarte la răscruce* de Dale Furutani, un mystery istoric în Japonia secolului al XVIII-lea, și *Ultima mutare a regelui* de Ronan Bennett, un thriller despre Rusia anului 1914, ambele publicate în toamna lui 2008.”

FANTASTICĂ, o serie de HORROR ori chiar DARK HORROR etc.?

– Deocamdată nu, deși m-aș bucura să văd sigla *Humanitas Fiction* pe cărți SF sau fantastice. Cât despre horror, mi-e teamă că noi, spre deosebire de englezi sau americani, nu gustăm acest gen. Constat că de multe ori cărțile sunt greșit etichetate *horror*, iar despre filme ce să mai vorbim. Nu contează motivele – altă tradiție culturală, altă mentalitate, la care se adaugă zeci de ani de cenzură –, încă nu avem un public format. Puștii de azi sunt cititorii de mâine.

– Cum au fost alese primele apariții?

– Am început, în noiembrie 2006, cu patru romane alese tocmai pentru că sunt foarte diferite: *Ring* de Koji Suzuki stă undeva la granița cu SF-ul (și, apropo, nu este *horror*, cum cred unii), *Clubul Dante* de Matthew Pearl este un thriller istoric în cea mai bună tradiție a genului, *Capcana Margrave* de Lee Child este un thriller contemporan pe care trebuie să-l citească orice fan care se respectă, iar *Nefertiti. Cartea Moților* de Nick Drake este un minunat mystery istoric. Celălalt criteriu de selecție, pe care nu îl pierdem niciodată din vedere, este calitatea.

– Au ceva în comun Boris Akunin, Lee Child, Fred Vargas, Ronan Bennett?

– Da, originalitatea. O idee, un personaj, stilul sau toate la un loc. Și, bineînțeles, de regulă sunt autori celebri,

traduși în zeci de țări, deci au deja girul a milioane de cititori.

– Ce alte titluri sunt pe „trăgaci”?

– În prima jumătate a lui 2009, *Biblioteca morților* de Glenn Cooper, un thriller construit în jurul unei idei uluitoare, care îndeamnă la reflecție; *Ultimul Cato* de Matilde Asensi, un thriller cu rădăcini în istorie, bestseller internațional; *Îngerul distrugător*, semnat de unul dintre cei mai cunoscuți autori americani de thriller-e, Robert Crais; *Război în palatul de jad* de Dale Furutani, în seria *Misterele samuraiului* care a debutat în 2008 cu *Moarte la răscruce*.

– Va fi o vedetă a seriei? Dar vedete ale genului? Ne putem alege și de aici cu o viitoare serie de autor, cum sunt, la alte edituri, Simenon, Ellery Queen, Edgar Wallace ș.a.?

– Avem deja vedete. Avem și serii, iar cine se uită la copertele colecției va constata că acestea sunt individualizate și grafic. Cele mai bune exemple sunt Lee Child, cu seria *Jack Reacher* (*Capcana Margrave*, *Să nu greșești*, *Evadare imposibilă* și, în curând, *Ghinion și încurcături*) sau Boris Akunin, cu seria *Erast Fandorin* (*Azazel*, *Gambit turcesc*, *Leviatan*, *Moarte lui Ahile* și, în 2009, *Misiuni speciale*). Dacă vorbim despre debutanți, de pildă Matthew Pearl, vorbim implicit despre serii de autor: până acum a scris două romane, ambele apărute în *Thriller & Mystery*.

– V-ați orientat numai spre thriller-ul contemporan?

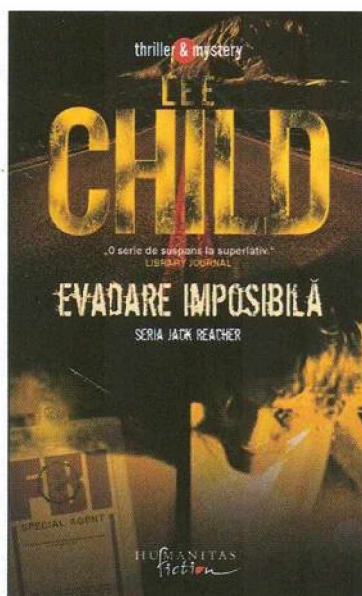
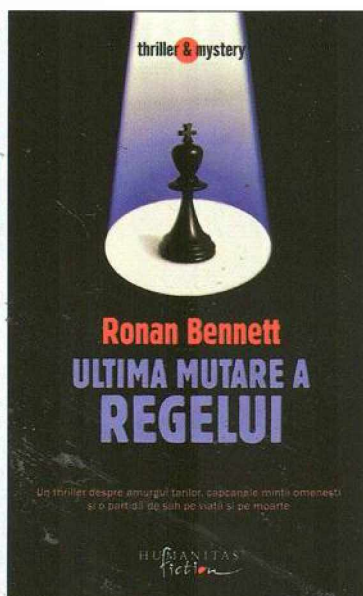
– Nu, încă de la bun început am publicat și romane istorice. Thriller-ele și romanele polițiste istorice au câștigat teren în ultimii ani.

– Ce ne putem aștepta de la latura de MISTERY?

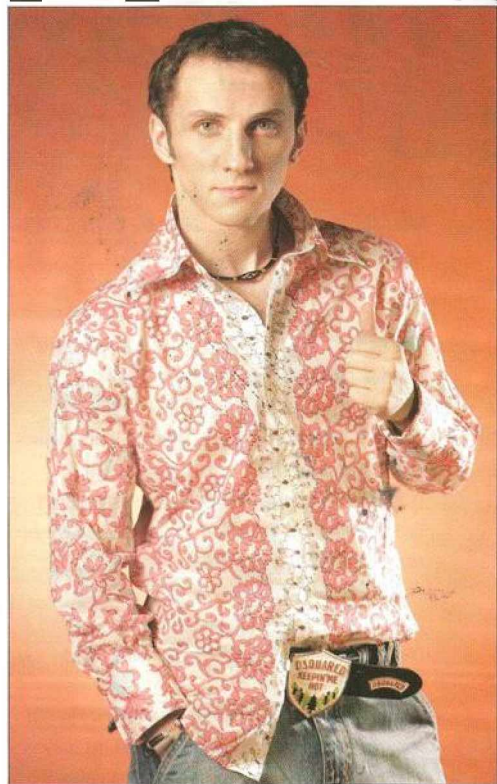
– Romanul polițist – pentru că, în sens mai larg, despre el vorbim – are cititori fideli. Vom continua să publicăm pentru ei romanele lui Lawrence Sanders, Fred Vargas și Dale Furutani, dar ne pregătim să lansăm și noi autori, bine cunoscuți în lume, de exemplu Charlie Huston și James Lee Burke.

Interviul realizat de **Mihail Gălățanu**

foto: arhiva **Humanitas Fiction**

MIHAI

▶ Mihai, de curând te-ai înscris la Facultatea de Fizică. Ce te-a îndemnat să faci această alegere?

– E o treabă mai veche. De prin liceu... Mi-am promis încă de pe atunci că voi face ceva în domeniu. Voiam să fiu om de știință, cercetător... Îmi plăcea matematica și fizica. La mate fusesem olimpic. Îmi place acest domeniu. Nu mai e doar un hobby, o pasiune... e deja obsesie.

– Ce dorință ți-ai pus la intrarea în noul an?

– Superstiția spune că nu trebuie să spui la nimeni dorința din acea noapte. Mi-am dorit ce-mi doresc în fiecare an!

– Ai declarat că locul patru la Eurovision cu Tomero te-a făcut bogat. E adevărat? De unde au venit și mai vin banii?

– Eurovision-ul m-a făcut bogat sufletește, m-a făcut un artist mult mai respectat și mai iubit decât înainte. Banii, firește, au venit și ei. Grosul a venit din străinătate, unde piesa *Tomero* a fost difuzată în aproape 29 de țări pe radio și tv.

– Se poate spune că ești un muzician apreciat în țări din Europa, și mă gândesc la faptul că tot timpul primești invitații în străinătate, la diferite festivaluri și jurii de specialitate. Ți se pare că ești mai apreciat la ei decât la noi? În ce țări ești foarte iubit de public?

– Tot în țara ta ești profet. E adevărat, însă, că sunt țări care, practic, m-au adoptat. Grecia, Malta, Cipru sau Suedia m-au invitat de nenumărate ori să cânt în concertele sau pe la emisiunile lor tv.

– Ce afaceri ai în acest moment, și cum merg? Știu că îți ajută foarte mult și familia...

– Am o firmă de taxi, *Mihai Taxi*, în Constanța, un salon de înfrumusețare în București și un supermarket tot în București. Părinții mei nu mai

„De Revelion am fost cap de afiș în Târgu Mureș și Luduș, după care am mai cântat în două restaurante în Cluj Napoca. Pe la 4 dimineața am terminat totul și am fugit cu Ioana să mai petrecem puținul timp rămas la... viitoarea soacră acasă. Ioana mea e din Cluj... așa că am fost în vizită pe la mama ei, care ne-a așteptat acasă cu mâncare caldă.”

trăiesc, însă frații mei au sprijinul meu ori de câte ori au nevoie.

– Ca om de afaceri, cum privești show-biz-ul de la noi, mă refer la veniturile câștigate, comparativ cu alte țări din Europa?

– Artiștii de top în România pot câștiga foarte bine. Ceilalți – mai puțin. Bineînțeles că nu se compară onorariul unui artist român cu cel al unui străin. Dacă un cântăreț român ia la noi 1.500 de euro la un concert, în Grecia, Rusia, spre exemplu, ar lua cel puțin 30.000 dacă ar avea aceeași cotă.

– Fiindcă oamenii nu prea știu, spune-ne cu aproximație cam cât câștigă o vedetă dintr-o apariție televizată.

– În general nici un ban. Din cele aproximativ 100 de emisiuni tv, să zicem, care sunt în România, maximum 5 plătesc invitații. E un pic cam nedrept. Dar deja lucrurile încep să se îndrepte.

– De ce ai ales să locuiești la Constanța, și nu în Capitală?

– Mi-am început cariera odată cu formația *Valahia*, în care am cântat timp de cinci ani. Colegii mei erau din Constanța. Mi-am cumpărat apartament aici. M-am acomodat aici. Nu suport Bucureștiul cel aglomerat, tensionat, nervos!

– Cum merge firma ta de taxiuri care „invadează” Constanța, Mihai Taxi?

– Mă bucur că la capitolul taximetrie nu se simte criza financiară. Cine merge constant cu taxiul o va face indiferent că-i criză sau nu. Firma mea de taxi a ajuns un brand pe piața constănțeană, într-un timp record. În vreme ce alte firme se fac cunoscute abia în 3-4 ani, *Mihai Taxi* s-a lansat cu mult tam-tam, astfel că avem 15.000–16.000 de clienți lunar. E mai mult decât bine. În total sunt 74 de mașini.

– Spuneai mai demult că vrei să participi din nou la Eurovision. Te-ai înscris anul acesta în competiție?

– Nu m-am mai înscris! Am tot dat sfoară în țară că vreau o piesă super. Am primit 32 de melodii. Nici una n-a depășit *Tomero*. Mă voi înscrie când voi avea o piesă cu care cred eu că aş putea câștiga concursul mare.

– Te-ar tenta să urmezi cursurile Conservatorului, așa cum e acum la modă printre cântăreți?

– Nici măcar o secundă. Nu te mai ajută la nimic. Eu am studiat pianul de la șapte ani, și-mi ajunge. În plus, astăzi eticheta de *conservatorist* mai mult te trage în jos. Show-biz-ul s-a cam schimbat în rău! Trebuie să te adaptezi repede și să fii în trend.

– Povestește-ne despre performanța ta vocală în octave. O moștenești de la cineva?

TRĂISTARIU

se
vede
„mare”

– Aveam 18 ani. Eram la concursul Aurelian Andreescu în București.

Directorul festivalului, de altfel și compozitor, mi-a testat ambitusul să vadă ce melodie ar trebui să cânt eu în concurs. Am mers împreună la un pian. La un moment dat, îl vedeam cum cască ochii... Mai apasă o clapă... eu îi făceam cu vocea... el urca și mai mult... încă o clapă... eu... mai sus cu vocea. Am mers până la maximumul meu vocal. Mi-a zis așa, n-am să uit cât oi trăi: „Băiatule, ține minte ce-ți spun: tu ești un fenomen vocal. Nu există în lume la ora asta, sau eu nu cunosc, un bărbat cu un asemenea ambitus vocal. Tu știi că ai cinci octave și o terță?” Eu am zis: Nu! Din acel moment... am fugit acasă și mi-am „strofocat” vocea ca să o dezvolt în sensul ăsta! Și de-atunci... am luat... 81 de premii în țară și străinătate pentru această voce. Sunt un pic mândru și mă fălesc cu asta. Vocea o moștenesc de la maică-mea. Cântam mereu prin casă și făceam concurs cu ea... care ridica mai sus vocea.

– Cum te vezi peste câțiva ani, în plan profesional și personal?

– Complet realizat. Sunt un tip care știe ce vrea! Muncesc mult pentru ceea ce-mi doresc. Ambiția e calitatea mea principală. E o calitate care la mine depășește talentul în sine. Mă văd „mare”. Un artist iubit, apreciat și respectat în toată lumea. Eventual, cu puțin noroc, o vedetă internațională!

– Cum îți petreci de obicei timpul liber?

– Odihnindu-mă! Stau în casă cu Ioana, cu cei doi motani și cu... cărțile. Citesc tot felul de cărți de știință. V-am zis... mă obsedează. Acum am ajuns la niște compendii de chimie. E greu... dar mor de plăcere să le descifrez singur secretele.

– Ce locuri frumoase ți-ar plăcea să vizitezi anul acesta?

– Mi-am propus să merg în vacanță cu Ioana în Egipt și la Paris. În rest, voi concerta și o voi lua pe Ioana cu mine în Viena, America și Beirut.

– Intenționezi să te căsătorești curând cu Ioana?

– Nu ne-am făcut încă planuri. Relația noastră e aproape perfectă. Nu ne certăm deloc. Când mă voi căsători... veți fi primii care aflați!

text: Cristian Alionte

ZAVAIDOC, istovît de propria-i menire...

Zavaidoc este unul dintre cei mai mari și mai vestiți lăutari ai țării din toate timpurile. Pe numele său, Marin Teodorescu, **Zavaidoc** s-a născut pe 8 martie 1896, la Pitești, într-o familie de lăutari.

Se pare că supranumele de **Zavaidoc** l-a primit pe când îi înveselea pe ofițerii serviciului militar, între 1916 și 1918. Așa l-a botezat un general, după o variantă lexicală regională veche, *zavaiḍacă*. În limbajul vest-muntenesc arhaic, *zavaiḍoc* înseamnă năbădăos, neastâmpărat, zurbagiu, fire iute, om pus pe veselie și nebunii. **Zavaidoc** reprezenta la vremea respectivă, în perioada interbelică, un virtuos al cântecului lăutăresc, al cântecului de petrecere. A fost un răsfățat al sorții până spre finalul vieții.

Nu a făcut studii superioare, la Pitești nu exista nici Școală Populară de Artă... Era fiul vestitului lăutar Tănase Teodorescu, interpret la vioară și țambal. Rămas orfan din adolescență, Marin, împreună cu fratele și sora sa, pleacă la București și formează un taraf, numit mai târziu *Frații Zavaidoc*. A luat lecții de canto, în București, cu Dumitru Mihăilescu-Toscani și Dimitrie Cătuș. „**Avea o voce de tenor, cu un registru înalt ieșit din comun. Avea din naștere un registru de invidiat, avea o forță fizică a vocii, excepțională. Să nu uităm că, pe vremea aceea, nu exista microfon...**”, ne spune astăzi domnul profesor Viorel Cosma, reputat muzicolog.

Putea fi cântăreț de operă, așa cum i s-a propus, dar a refuzat, preferând să

Vorbim despre **Zavaidoc** acum, într-o perioadă de declin dramatic al muzicii populare lăutărești de calitate. Am fost pe urmele lui **Zavaidoc**, încercând să respirăm parfumul acelor vremuri. Timpul transformă marile destine în adrese și statui. La Pitești, există o stradă care îi poartă numele. Sculptorul Eugen Petri i-a realizat un bust, ce urmează a fi turnat în bronz.

Ne-a lăsat, prin muzica sa, amintirea unor vremuri cu fanfare în parcuri, flașnetari și discuri de patefon. Ne-a lăsat nostalgia unui timp în care, pe înserat, la lumina felinarelor, dragostea se plimba cu trăsura.

cânte în localuri, unde câștiga imens pentru vremea aceea. Dincolo de argumentul financiar, cârciumile erau mult mai în acord cu destinul său și predilecte pentru firea sa...

După ce a semnat contracte cu importante case de discuri ale vremii (*Columbia, His Masters Voice, Odeon și Cristal*), **Zavaidoc** a devenit o vedetă națională. Numele său a făcut epocă în restaurantele bucureștene ale epocii: *La*

berbec, La șosea, Cireșica, Roata lumii, La Marița boțoasă, Parcul trandafirilor, Coșna, La cotitură, sau, în Pitești, la *Hanul cuțitarilor* (există și astăzi, în litigiu, revendicat de moștenitori...), *Tuluca, Stoica, Tralea...*

Primele date sigure despre **Zavaidoc** sunt legate de Primul Război Mondial. În 1916 s-a înrolat voluntar, în regimentul 44, infanterie. Livretul militar ne spune că avea înălțimea de 1,56 m, 80 de

Zavaidoc poate fi ușor confundat cu un personaj evadat din opera lui Borges: trăind, între „cuțite și pahară”, un lamento. Adică un cântec de lume. O „romantă de cartier”.

kilograme, păr negru și ochi căprui.

Cântăreata *Elena Zamora* își amintea în cartea sa, *Am slujit cântecul*, că „pentru a mai ridica moralul răniților, se făcu o echipă din artiștii adunați acolo, care mergeau prin spitale, dând programe artistice”. Interpreta mai scrie că *Zavaidoc* s-a întâlnit cu *George Enescu*, în Primul Război Mondial.

După război, Bucureștiul s-a trezit la viață, oamenii, încercând să uite dezastrele trecute, au invadat restaurantele și grădinile de vară... Restaurantul care l-a consacrat pe *Zavaidoc* a fost *La berbec*, care era vizavi de Liceul Lazăr. În stația tramvaiului 6, vatmanul striga: „Stația *Zavaidoc* ! Dă-te neamule jos, să mănânci pește batog și să-ți cânte *Zavaidoc* !”

Deși se spune că avea mare succes la femei, până la urmă, la 43 de ani, se căsătorește cu iubita sa de atunci, *Constanța*, însărcinată în șapte luni. Soția sa, mai tânără cu 15 ani, era geloasă.

Zavaidoc îi explica mereu că meseria lui obligă și la zâmbete împărțite cucoanelor... Se purta minunat cu consoarta sa, după cum aceasta îi spunea, prin anii '70, muzicologului *Viorel Cosma*. În restaurante erau serviți cu șampanie fină, din partea casei, comandau pește viu, direct din acvariu... Era perioada în care *Zavaidoc* câștiga imens, avea mașină, avea șofer și conturi serioase în bănci. În noiembrie 1940, i se naște primul copil, o fetiță botezată tot *Constanța*, al cărei botez are loc odată cu nunta părinților ei, în noaptea de revelion a anului 1941. Viața de familie nu i-a fost tocmai liniștită. Se întâmpla uneori să apară câte „o nebună”, de la București, să se convingă că *Zavaidoc* chiar s-a căsătorit. Când i s-a născut al doilea copil, un băiat, în culmea fericirii *Zavaidoc* străbate Piteștiul într-o sanie plină cu sticle de șampanie,

ciocnind cu trecătorii...

În perioada aceea restaurantele se bat pe *Zavaidoc*, iar concurența era redutabilă: *Jean Moscopol*, *Maria Tănase*, *Gion*, *Titi Botez*, *Mia Braia*... Se știe că o altă glorie a muzicii interbelice a fost *Cristian Vasile*, îndrăgostit nebunește, se spune, de o frumusețe stranie, pe nume *Zarada*, ceea ce în limbajul etniei rome înseamnă *minunata*. S-a vorbit despre o rivalitate între *Zavaidoc*-năbădăiosul și *Cristian Vasile*, care a făcut ravagii cu *Zaraza*... O rivalitate ca între marii artiști. Folclorul urban îl acuză pe *Zavaidoc*, că ar fi pus la cale uciderea *Zaradei*, pentru a-și torpila psihic adversarul. Povestea a fost preluată și răspândită, pentru că, așa cum e scris în manualele de manipulare, o minciună cu cât este mai mare, cu atât devine mai credibilă. În volumul *Năbădăiosul Zavaidoc*, semnat de *Jean Dumitrașcu*, scriitor, jurnalist și directorul Centrului Cultural și al Filarmonicii din

Pitești, autorul, după o minuțioasă documentare, scrie că în vremea uciderii *Zaradei*, *Zavaidoc* se afla pe front la Odesa, înveselind soldații români. *Jean Dumitrașcu* scrie că principalul suspect interogată de polițiști a fost chiar *Cristian Vasile*, eliberat însă repede, din lipsă de probe. Oricum, pentru a prelungi traseul nostru mental, în epoca respectivă, cităm din descrierea lui *Mircea Cărtărescu*, în volumul *De ce iubim femeile*: „*Zavaidoc* era cu bandele de la *Bariera Vergului*, conduse pe atunci de *Borilă*. Le plătea ca să-l protejeze. *Cristian Vasile* își dădea obolul celor din *Tei*, de la *Maica Domnului*, frații *Grigore*. De mai multe ori guriștii se întâlniseră, însoțiți de malacii lor, și scoaseră cuțitele”. Proza lui *Mircea Cărtărescu* este însă ficțiune, dar mulți cititori nu au avut puterea să rețină această precizare esențială.

Dar probabil, la toate acestea, ar fi răspuns prin cântecul lui celebru: *Sânge rău de ce mi-ai face / Și pe cine să te mănii / Este-o veche zicătoare / Bate vântul, latră câinii...*

Din păcate, acest om care a strâns averi uriașe, interpretul care a fost plătit regește de casele de discuri, bărbatul iubit de femei și adulat de public, artistul care a pătruns în cele mai selecte cercuri ale societății românești de atunci, a murit sărac și fără casă. Pe 4 aprilie 1944, la primele bombardamente, casa lui *Zavaidoc* a fost incendiată și și-a pierdut întreaga avere. S-a îmbolnăvit, a orbit și a murit la numai 48 de ani, la Spitalul Filantropia. Ultimele sale cuvinte se pare că au fost: *grozavă-i moartea...* Este înmormântat la Cimitirul Cernica, din București.

Dintre cei trei copii pe care i-a avut, mai trăiește doar *Constanța Zavaidoc*. Domnia sa a moștenit talentul tatălui și a făcut carieră muzicală, doar până la 36 de ani. Acum, a împlinit 68 de ani, locuiește singură, în București, în condiții grele, dureroase. A acceptat să ne întâlnim, în fața Ateneului Român, pentru că, după cum spunea, *acasă e sărăcie mare*... Avea doar patru ani când a murit *Zavaidoc*, de care își amintește cum cânta cu ea în brațe, cum îi umplea lăndoul de bani... Mama *Constanței Zavaidoc* i-a povestit acesteia că tatăl ei își scrisese memoriile, care s-au pierdut la bombardament, împreună cu alte afișe și documente ale epocii.

Ne mai rămâne doar să vărsăm un pahar cu vin vechi, în fântâna acordurilor sale. Ne rămâne muzica lui *Zavaidoc*, odihnită în plăci de patefon, pregătită ori când să oglindească, în lama cuțitului, iubirea și jalea.

text: **Clara Mărgineanu**

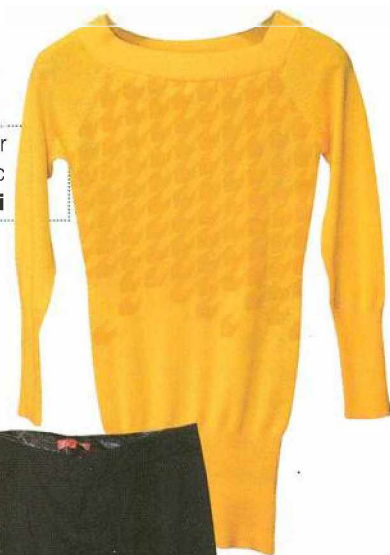
Cropp Town

Bluziță
65% poliester,
35% vâscoză
Preț 29 lei

Pulover
45% vâscoză,
37% bumbac,
17% nailon,
1% elastan
Preț 49 lei

Pulover
100% bumbac
Preț 69 lei

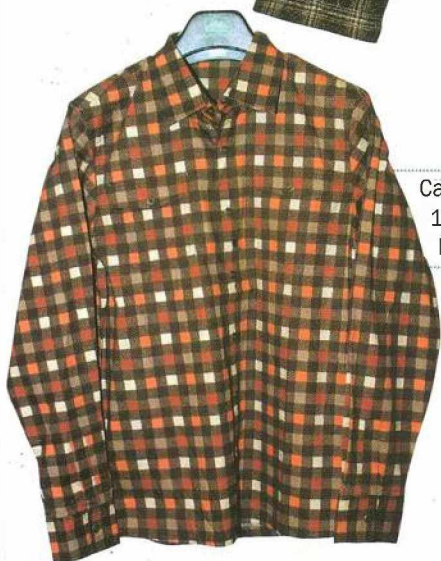
Pantaloni scurți
64% poliester,
35% vâscoză, 1% lurex
Preț 49 lei

Fustă
100% bumbac
Preț 89 lei

Pantaloni
65% nailon,
32% bumbac,
3% elastan
Preț 69 lei

Camășă
100% bumbac
Preț 99 lei

Pantaloni
100% bumbac
Preț 99 lei

Pulover
100% bumbac
Preț 59 lei

Cropp Town

un nou magazin sub brandul Cropp, situat la etajul 1. La Cropp Town găsiți o gamă largă de colecții și produse destinate unui public variat, de la copii la persoane peste 35 de ani. Colecția *Street Couture* se adresează tinerelor care nu fac compromisuri și sunt mândre de opiniile lor. *Urban Sport Life* este o colecție destinată în special fetelor romantice care iubesc confortul și liniile simple. *Street Wear* se adresează tinerilor bărbați a căror principală valoare este libertatea. *Style Selector* este colecția creată de designeri și artiști din afara companiei, în timp ce *Technical Outwear* se adresează celor care pur și simplu vor să experimenteze.

Puteți câștiga un premiu răspunzând la următoarea întrebare:

Care este adresa noului magazin **Cropp Town**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 23.02.2009

Premiul constă într-unul dintre cele două hanorace, mărimea M, din magazinul Cropp Town

Cropp este un brand destinat tinerilor independenți și care au opinii puternice. Brandul a pătruns pe piața românească în 2008. Primul magazin Cropp Town s-a deschis în Brăila, a urmat un altul în București, în Carrefour Vitan. Noul mall Liberty Center din Șos. Progresului nr. 151-171 a adus bucureștenilor

Body Shop

Gama Moroccan Rose

Gel de duș 250 ml **Preț 36 lei**

Ulei pentru masaj 200 ml **Preț 60 lei**

Loțiune hidratantă pentru piele 250 ml **Preț 48 lei**

Body butter 200 ml **Preț 68 lei**

Apă de toaletă 50 ml **Preț 89 lei**

Cutie pentru cadouri mare și mică **Preț 16 / 7 lei**

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 12/2008:

Editura Prestige

Corici Carina - Giurgiu
Săvulescu Gheorghe Aurel - Alina, jud. Alba

Andrescu Tudor

Gheorghe Gica - București
Negruți Octavian - Iași, jud. Mureș

Europa Travel

Savulescu
Sonia Elena - Sibiu

Laropharm

Drăgănescu Liliana - Târgu Jiu, jud. Gorj
Negruți Rodica - Tg. Mureș, jud. Mureș

Astor

Stan Gheorghe - Sibiu

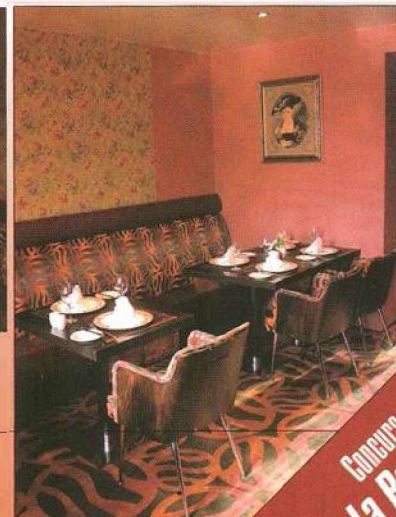
La Boema

În 2007 își făcea intrarea în scenă *Rin Grand Hotel*, amplasat în Calea Vitan-Bârzești 7D. Odată cu noul hotel s-au deschis și câteva restaurante amplasate în aceeași clădire, printre care și restaurantul *La Boema*, etaj I. Un local elegant, rafinat în care puteți savura delicioase preparate din meniul internațional sau mediteraneeu. Prânzul se poate servi între 12.00 și 15.00, iar cina între 19.00 și 23.00. Muzica ambientală vă va însoți discret pe tot parcursul șederii în restaurant. Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa la restaurantul *La Boema*, dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

Care este adresa restaurantului **La Boema?**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 23.02.2009

Premiul constă într-o masă în doi la restaurantul *La Boema*. (Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți)

Concurs
La Boema

„Dacă copilul care am fost ne-ar cere astăzi să-i spunem care este cel mai bun lucru pe care l-am învățat de la viață, ce l-am răspunde și ce oare am avea de aflat de la el?” – este una dintre întrebările pe care autorul Richard Bach ni le adresează în recent apărută carte *Fugind de confortul siguranței*, editată de către cei de la Editura Prestige. Imaginați-vă că într-o zi, pe neașteptate, cineva vine și vă amintește că acum mulți ani v-ați făcut promisiunea: că la un moment dat vă veți întoarce în trecut, la copilul care erați și îi veți împărtăși toată înțelepciunea pe care ați câștigat-o de-a lungul timpului. Ce ați face? V-ați ține promisiunea?

Călătoria fiecăruia este diferită. Cât de misterioasă și captivantă a fost aceea a autorului, ce putem folosi în propria noastră călătorie... rămâne să descoperim fiecare dintre noi.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în Flacăra 1-2/2009?

Editura Prestige pune la dispoziție cinci premii conștând în câte un exemplar din *Fugind de confortul siguranței*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București
până la data de 23.02.2009

OH-LA-LA

în Liberty Center

Poșetă din piele ecologică
Preț 59,99 lei

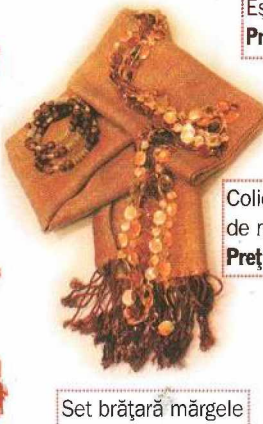
Poșetă din piele ecologică
Preț 59,99 lei

Poșetă din piele ecologică
Preț 66,99 lei

Eșarfă cașmir
Preț 39,99 lei

Set brățară
Preț 19,99 lei

Eșarfă
Preț 39,99 lei

Eșarfă
Preț 29,99 lei

Colier de mărgel
Preț 29,99 lei

Colier
Preț 29,99 lei

Set brățară
Preț 27,99 lei

Set brățară mărgel
Preț 29,99 lei

horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04.)

La începutul perioadei relația cu ființa iubită va evolua multumitor. Entuziasmul sentimental va crește, dar există riscul să fiți cam subiectivi și să luați decizii greșite. Veți avea ocazia să vă implicați în activități diverse, care se vor bucura de succes. Spre sfârșitul lunii este posibil să vi se propună o colaborare.

Taur (21.04. - 20.05.)

Inima dv. va fi ceva mai sensibilă în această perioadă. Energia mentală va fi la limita superioară spre sfârșitul lunii când veți avea parte și de evenimente neprevăzute. Veți avea destul de multe de făcut la serviciu, dar dacă veți ști să vă organizați, efortul nu vă va obosi.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

Veți avea multe de rezolvat, așa că nu veți reuși să vă petreceți timpul liber în compania partenerului de suflet. Efortul pe care-l veți depune pentru consolidarea relației va fi apreciat. Veți fi destul de stresat de sarcinile pe care le veți primi, mai ales că vi se vor pune bețe-n roate, dar le veți duce la bun sfârșit.

Rac (22.06. - 22.07.)

Veți avea parte de neînțelegeri sau dificultăți în comunicarea cu persoana iubită. Popularitatea în rândul persoanelor de sex opus va crește considerabil, dar nu este momentul să vă implicați într-o aventură. Este foarte probabil să fiți obligat să vă ocupați cu precădere de activități de rutină, care vă vor plictisi.

Leu (23.07. - 23.08.)

Veți face o bună impresie unei persoane de sex opus de la serviciu. Pe de altă parte, relația voastră de dragoste nu va evolua așa cum vă doriți. Eforturile pe care le-ați depus până acum vor fi încununate de succes. Sunt șanse mari să finalizați o lucrare. Dacă inițiați ceva nou, nu vă așteptați la rezultate imediate.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

Sunteți mai sensibil și mai interesat de chestiunile sentimentale decât în mod obișnuit. O realizare în plan afectiv ar putea să apară în a doua jumătate a lunii. Riscurile ar trebui evitate, căci există pericol de accidente. Demararea unor inițiative nu este indicată decât dacă aveți în vedere activități cu derulare pe termen lung.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Unele neînțelegeri mai vechi ar putea reieși la iveală. Tensiunile se vor ameliora cu ușurință și vă veți simți cât se poate de bine în compania partenerului. Veți cheltui o sumă mare de bani pentru distracții. Veți munci mult și nu întotdeauna rezultatele vă vor satisface. Finalizarea unei lucrări mai vechi v-ar putea aduce laude.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Câteva schimburi de idei pe tonuri mai înalte vor pune în pericol echilibrul relației voastre, dar, dacă veți reuși să vă depășiți încăpățănarea, ele se vor ameliora. N-ar fi exclus ca partenerul de suflet să aibă o problemă de sănătate. Sunteți foarte stresat la serviciu. Totuși, veți da dovadă de multă inspirație. Deciziile vă vor fi apreciate.

Caracteristica lunii februarie

Prezența planetei Marte în zodia Vărsătorului în cea mai mare parte a lunii poate aduce neînțelegeri în grupul de prieteni. În schimb, calitățile mentale vor putea fi puse în valoare într-o mai mare măsură decât până acum.

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Greu și iar greu. Este nevoie de un efort susținut pentru a reuși să găsiți o rezolvare a situațiilor cu care vă confrunțați. Dacă veți fi conștiincioși, ați putea avea parte de o mică realizare. Doriți mai multă afecțiune în această perioadă. Chiar dacă vor mai exista nemulțumiri, până la urmă situația se va ameliora spre sfârșitul lunii.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Popularitatea dv. va crește considerabil în această perioadă, ceea ce vă va permite să vă lărgiți cercul de prieteni. Partenerul de suflet v-ar putea fi de ajutor în finalizarea unei afaceri. Veți reuși să vă mobilizați cu mai multă ușurință decât în mod obișnuit. Totuși sănătatea nu va fi punctul forte.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Sunteți mai suspicios decât în mod obișnuit. Ați putea avea unele controverse cu partenerul de suflet. Dacă nu veți fi mai atent, ați putea avea și surprize mai puțin plăcute. Sunteți cam impulsiv și riscați să faceți lucruri pe care mai târziu le veți regreta. Veți beneficia de o bună capacitate de concentrare.

Pesti (19.02. - 20.03.)

Conjunctura astrală poate genera neînțelegeri în relația cu ființa iubită. Este o bună perioadă pentru a vă face planuri pe termen lung. Exisă un mare risc de a rupe relația cu un colaborator. Fiți atenți și mai ales încercați să dați dovadă de diplomatie. În această perioadă ar trebui să abordați politica pașilor mărunți.

Oglinda cărților

Maria Spiridon, O săgeată îmbrăcată în roșu. În colecția *Biblioteca românească*. O poezie care, chiar dacă se modernizează, rămâne în buna tradiție moldavă, în albia marii poezii de la Iași.

TIMPUL: Vasile Spiridon, Înscrierea pe orbită. O carte, în cea mai mare parte, despre literatura noastră contemporană, actuală. **GRAPHE: Cornel Dărvășan, Viața la superlativ.** L-am întâlnit pe omul Cornel Dărvășan, dincolo de prezentatorul de televiziune, dincolo de scriitor: e un om cu o credință profundă, unul dintre acei oameni sublimi, din a cărui pană și lucrurile ies sublime. **EIS**

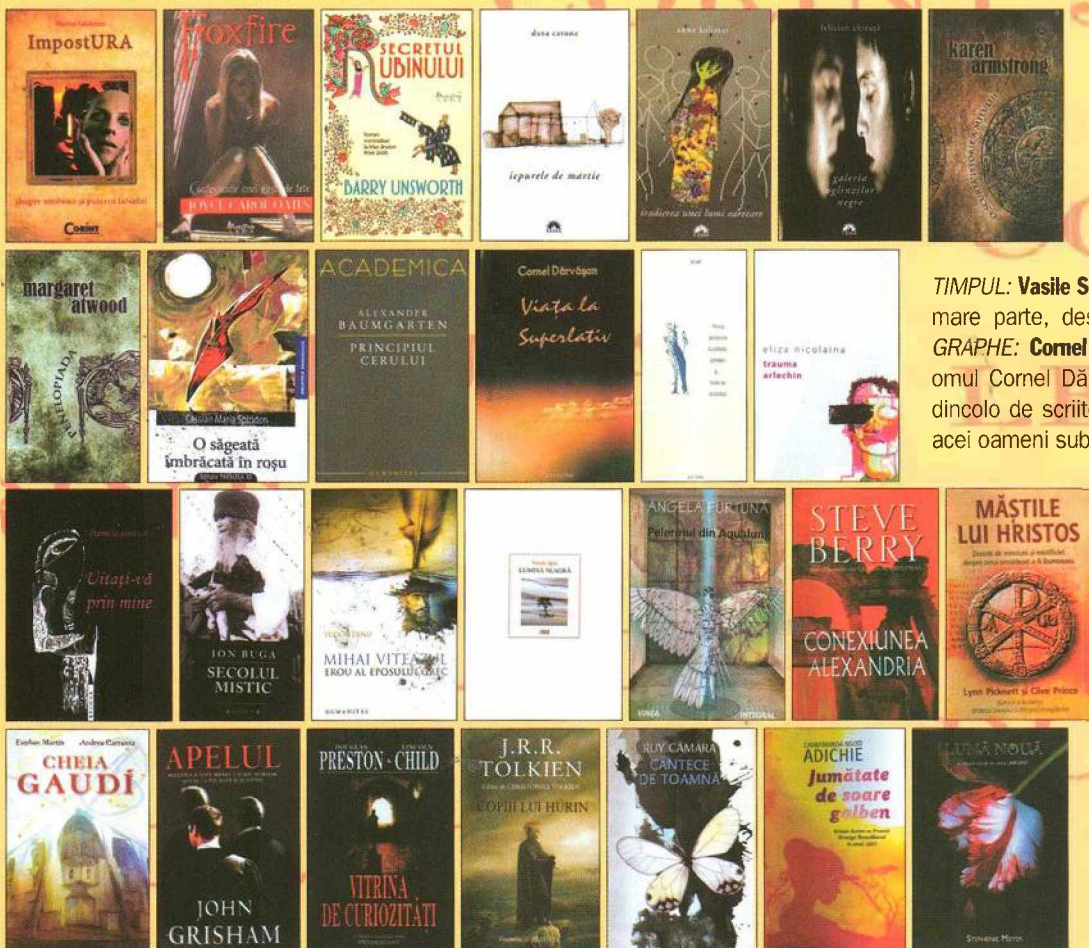
ART: Prima petrecere cu poezie, prieteni

și... trufe de ciocolată, Iași, 2008. O carte

superbă, editată de Emil Stratan, cu ajutorul unor ilustrații de nabab, semnate de Vlad Ciobanu. În original. **BRUMAR: Eliza Nicolaina, Trauma arlechin.** Eliza Nicolaina este, pentru mine, o surpriză, în cel mai bun sens al cuvântului: o poetă care poate să evolueze și care are, deja, poeme bune, de pildă chiar cel cu care începe volumul. **Daniela Șontică,**

Uitați-vă prin mine. Tocmai asta facem. Ne uităm. Și vedem. Și ne place. Și credem că și altora le-ar plăcea. **Ion Buga, Secolul mistic.** O carte care vine, mai mult ca oricare alta, dinspre spiritualitate. Și care trebuie să te ajute să urci la cer, precum muntele. **ROMÂNIA PRESS:**

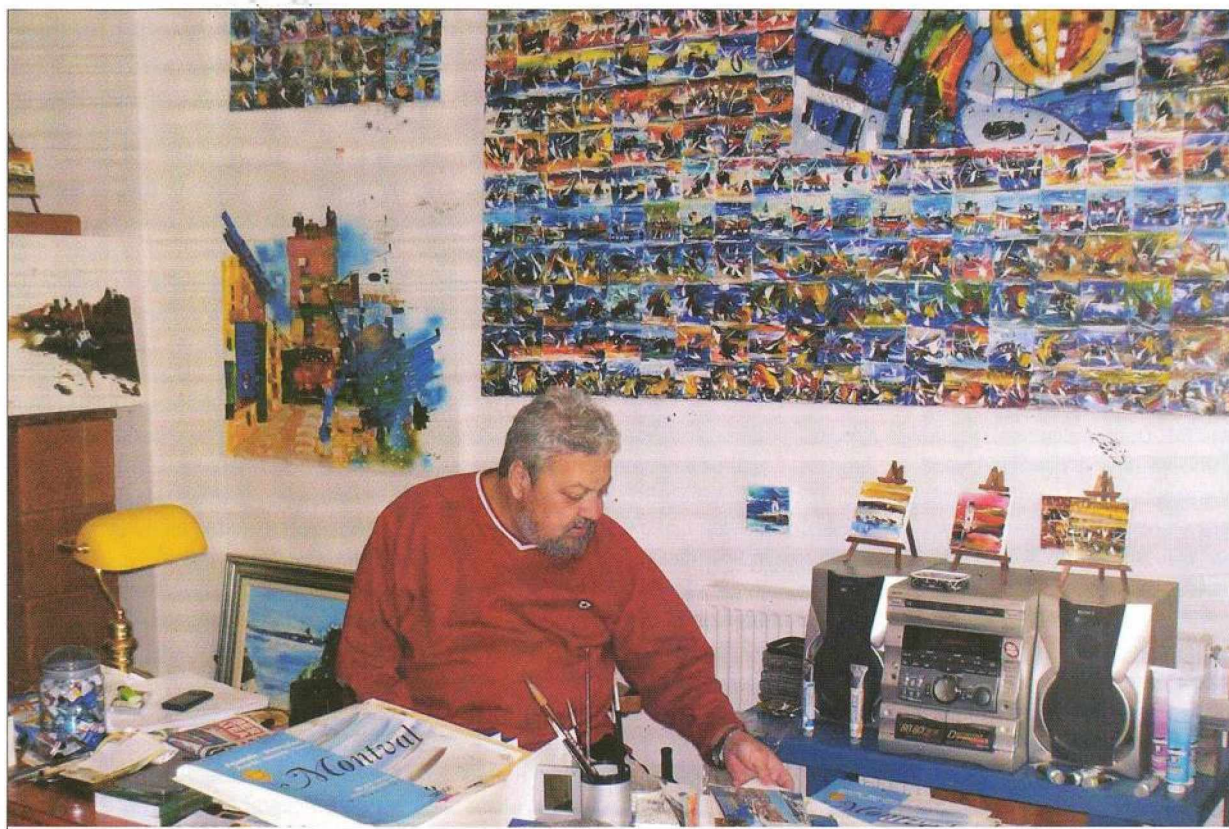
William Marx, Rămas-bun literaturii. Istoria unei

CORINT: Marius Ghilezan, ImpostURA. Despre snobism și puterea falsului. Aș încadra cărțile lui Marius, care tind să devină (aproape) serie de autor la *Corint*, în categoria, mai largă, a intersecției între scrierile moralizatoare și jurnalism. Ele aproximează noul contract social al românului. **Joyce Carol Oates, Foxfire – Confesiunile unei găști de fete.** În colecția *MAESTRII LEDA*. Când e vorba de Joyce Carol Oates, aprecierile se țin, pe bună dreptate, lanț. **Barry Unsworth, Secretul rubinului.** În Colecția *MAESTRII LEDA*. Carte nominalizată la *Man Booker Prize 2006*, M-a încitat ideea că ar fi o carte scrisă, parcă, de Umberto Eco. Roman istoric, cu toate ingredientele: sex, suspans... Tot în *LEDA*: **Dana Catona, Iepurele de martie.** Poezie de bună calitate, recomandată de criticul literar Paul Cernat. **Ana Kalimar, Iradierea unei lumi oarecare.** O carte de proză care a câștigat concursul editurii, pentru publicare/debut, la această secțiune. Surpriza este că ne aflăm în fața unei voci foarte fragede, cea a unei fetițe, aproape, care nici nu a terminat liceul. **Felician Chirută, Galeria oglinzilor negre.** Minimalismul e la mare preț. Este și tagma în care îl integrează Mircea Vasilescu, un observator cu un ochi rafinat, pe autorul „galeriei oglinzilor”. Mircea Vasilescu are dreptate: proza merită. **Karen Armstrong, O scurtă istorie a mitului.** O carte cu o miză foarte mare. Scrisă de o specialistă în „interferența religiilor”. Autoarea se găsește la intersecția între iudaism, creștinism, islamism, budism... **Margaret Atwood, Penelopiada.** O rescriere convenabilă a mitului lui Ulise și al Penelopei, cu multe detalii ale decorului schimbate. Atwood este, poate, cea mai de succes autoare canadiană. **Ali Smith, Fata întâlnește băiatul.** O poveste veche, acum îmbrăcată în haine noi & tentante. **HUMANITAS: Alexander Baumgarten, Principiul cerului, Colecția Academica.** Ediția a doua începe, în prefață, cu o tulburătoare punere în scenă a cugetării lui Dante. Care este natura cerului? Cum este mișcarea sufletului? Și excursul este unul istoric, în care se urmărește evoluția principiului „celest”, funcție de varii culturi. **Tudor Dinu, Mihai Viteazul, Erou al eposului grec.** Știați/sau, măcar, vă închipuiți că Mihai Viteazul a fost erou al rapsozilor populari și al înțelepților greci? Nici noi. Dar merită să citim. O operă care ne mai restaurează, cât de cât, încrederea în sine a noastră, ca nație. **Madeea Axinciuc, Profetul și oglinda fermecată** (Despre imaginație și profetie în Călăuza rățăciților de Moise Maimonide). O carte despre profet, trupul profetului, religie, dar nu numai religie, monoteism, filosofie. Una care pune tema/și ștacheta foarte sus. **PARALELA 45: Cassian**

devalorizări: secolele XVIII-XX. Colecția *Teorii de azi*. Prefață de Alexandru Matei, care mi-a și recomandat cartea. Are dreptate: e o carte admirabilă. O carte despre literatură și teoriile literaturii. **LIMES: Vasile Igna, Lumină neagră.** Un poet ardelean, printre avatarurile sale: diplomat, erudit, editor ș.a.m.d. **VINEA și INTEGRAL: Angela Furtună, Pelerinul din Aqualung.** De Angela Furtună și de cărțile ei mă leagă o (mai) lungă prietenie „nevăzută”: conversam pe mediile electronice înainte de a ne vedea. Poezia ei seamănă, izbitor, cu pictogramele și „alcoolorile” lui Guillaume Apollinaire. **RAO: Steve Berry, Conexiunea Alexandria.** Pentru mine, Berry înseamnă, invariabil, omul care a scris Camera de chihlimbar. Aici, însă, suntem în căutarea faimoasei Bibliotecii din Alexandria... **Lynn Picknett, Clive Prince, Măștile lui Hristos** (Dincolo de minciuni și mistificări, despre omul considerat a fi Dumnezeu). Cei doi autori sunt cei care au lansat volumele *Misterul Sionului* și *Misterul templierilor*. Despre un etern izvor de inspirație: Hristos și viața Sa. **Esteban Martin, Andreu Carranza, Cheia Gaudi.** Orice carte despre Antonio Gaudi are toate șansele să fie fascinantă, pentru că însăși figura arhitectului e astfel. **John Grisham, Apelul.** Despre „modelajul” politic, despre marionetarea justiției, despre putere și, în ultimă instanță, despre societate. Un Grisham autentic. Tipic. **Douglas Preston & Lincoln Child, Vitrina de curiozități.** Al treilea volum din seria *Pendergast*. Un thriller dintre cele care fac toate celelalte cărți plictisitoare, prin comparație. **J. R.R. Tolkien, Copiii lui Hurin.** Editat de Christopher Tolkien. Ilustrații de Alan Lee. Scris de aceeași mână care a scris *Stăpânul Inelelor*, dar după aceea. Cartea este editată de unul dintre fiii lui Tolkien, numit, de către tatăl său, executor literar. **Ruy Camara, Căntece de toamnă.** E o carte pentru cunoscători: pentru cei ce știu cine a fost Isidore Ducasse, comte de Lautreamont, geniu damnat. **Chimamanda Ngozi Adichie, Jumătate de soare galben.** Roman distins cu *Premiul Orange Broadband* în anul 2007. O poveste însângerată din Nigeria, despre Africa, despre colonialism, rase, scrisă de o autoare extrem de tânără, 30 de ani, pentru înțelepciunea sa... **Nikita Lalwani, Harul.** Cu o educație britanică, state de serviciu la *BBC*, această „față indiană” își publică volumele la Londra. Cronici bune, asemănări fastuoase, cu Thomas Hardy, bunăoară, tot ce trebuie ca să primim cu emoție romanul... **Stephenie Meyer, Lună Nouă.** Al doilea volum din seria *Amurg*. Tânăra scriitoare din Arizona scrie o poveste de dragoste. Una cu vampiri. În care vampirii sunt chiar periculoși... **(M. Gălățanu)**

Albastru de VIȚELARU

Când intri în atelierul pictorului Dragoș Vițelaru, situat undeva în zona Eroilor, la etajul al doilea al unei vile luxoase, te întâmpină un aer cald și proaspăt, o frumusețe simplă și modernă, reflectată mai ales de lumina lucrărilor de pe pereți, în culori vii, la care șochează albastrul.

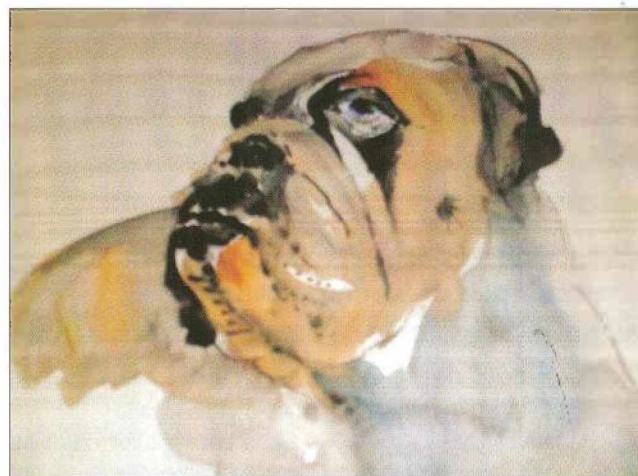

Mai rar un artist care reușească să prăve de a face din albastru, o culoare considerată rece, simbol al optimismului și căldurii care vine din inimă

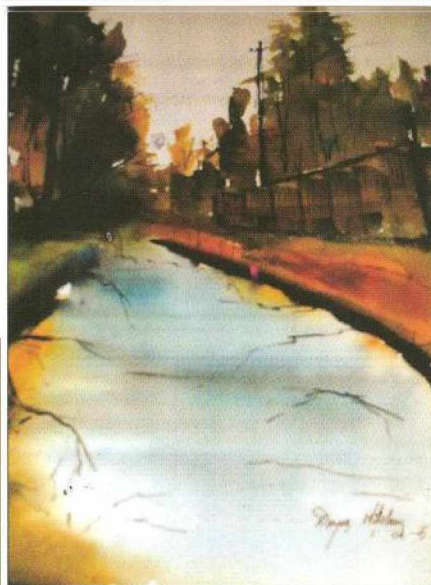
„Nu este Albastru de Voroneț (din piatră pisată de lapis lazuli), nici de Bălașa, este Albastrul de Vițelaru, așa i s-a spus“, ne povestește autorul lui. Acest albastru al mării și al azurului are ceva unic: este o culoare vie, caldă, armonioasă și echilibrată, plină de o lumină care caracterizează și firea caldă și optimistă a creatorului, un artist al mării, fascinat de tot ceea ce ține de universul marin, atât ca exterior, cât și ca interior. „Albastrul e culoarea infinitului. Pentru Picasso, albastrul a marcat tranziția către arta abstractă, iar pentru mine tranziția este... un mod de a fi. Acum urăsc anumite asocieri de culori, și asta fără nici o legătură cu politica. Dimineața, în mijlocul naturii, am ceva de spus despre culori. Pentru mine, pictura este o stare de bucurie. Există lucruri care nu se pot

cumpăra cu bani, cum ar fi gloria și eternitatea. Dar, dacă ai bani, suportă mai ușor supărarea...”, ne explică, într-un moment de maximă sinceritate, Dragoș Vițelaru, care (e bine de știut) vinde o lucrare în acuarelă și cu doar 300 de euro. Acuarelele și uleiurile sale, fie că sunt porturi, delte, bălți, pești, pescari, orașe, sate, copaci, câini etc., se înscriu într-un expresionism abstract apropiat de suprarealism, în al cărui punct central se află universul acvatic: „Așa cum v-ați așteptat, nu sunt un pescar înrăit sau un înotător foarte pasionat, astfel de îndeletniciri (cu care, la drept vorbind, mai cochetează din când în când – n.r.) denotă o percepere puțin mai superficială a modului în care cineva, mai ales un artist, se raportează la mare și la ceea ce oferă ca sursă de inspirație...

O teorie susține că gândim diferit cu partea dreaptă și cea stângă a creierului. Dreapta este sediul intuiției,

Ar fi bine să nu uităm că arta este la fel de vastă, imprevizibilă și năzuroasă precum este și marea, în bogăția ei de nuanțe

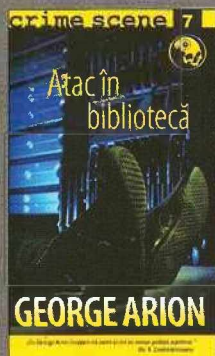
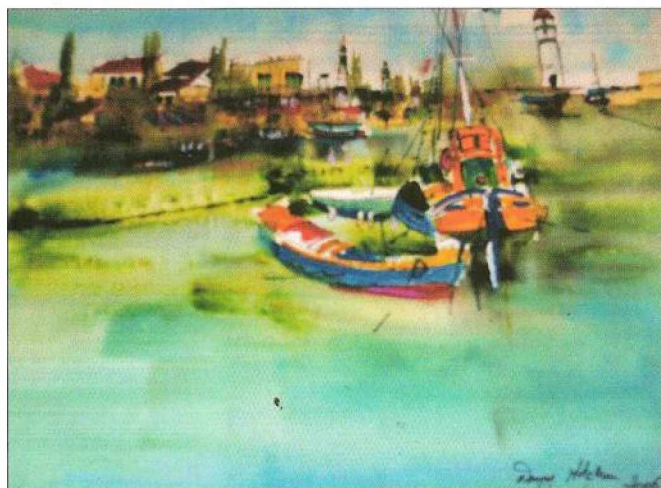

al sentimentului și creativității, stânga se concentrează pe gândire și logică, dacă acestea nu înseamnă aproape același lucru. În școală se pune accentul pe emisfera stângă. Eu, în general, am spirit de contradicție: judec

cu inima”, ni se confesează plasticianul. Care mărturisește că, atunci când este inspirat de un peisaj, schițează câteva contururi pe loc și le gândește și creează oriunde, mai ales la atelier: „Prefer nord-vestul Franței (Bretannia și Normandia), unde ajung de regulă toamna târziu, anotimpul meu preferat, iar dacă ne gândim la chemarea apei, Olanda și Grecia”. Însă Marea Neagră îi oferă, timp de două luni anual, un sejur „de lucru”, condiție absolută, pe care o respectă toate persoanele din viața sa. Vorbind despre acuarelă, el spune, zâmbind: „Îmi plac lichidele de orice fel. Poate de-aia se explică de ce pictez de atâta amar de vreme ape”, glumește artistul, originar din Giurgiu, și „călit” în tinerețe trei ani în Deltă, ca profesor de desen. „Cea mai mare bucurie cu care a început anul 2008 pentru mine e că fiul meu a pus mâna pe pensulă, abandonând puțin calculatorul”, mărturisește, tatăl. Care, în '92, cu banii strânși din vânzările lucrărilor în străinătate, și-a construit o casă la Butimanu, bineînțeles lângă baltă. Era o cocioabă pe care a trebuit să o renoveze din temelii, iar acum este atât de „bine” că are și piscină... Dacă te uiți mai cu atenție la vilă vezi că pereții sunt pictați cu siluete marine bizare, scafandri, pești, scoici, meduze, iar pe o ușă stă scris cu litere de-o șcioapă: *The Sinbad Gallery*. Asta pentru că Vițelaru a vrut să-și creeze un mediu în care să se simtă în largul său. El, dar mai ales fantezia lui...

text: Cristian Alionte

foto: arhiva Dragoș Vițelaru

ABONAȚI-VĂ ACUM LA REVISTA FLACĂRA
și primiți ca bonus un pachet special din seria **Crime Scene**

Toți abonații vor primi două cărți din seria **Crime Scene** – **Atac în bibliotecă**, de George Arion și **Masca morții roșii**, de Edgar Allan Poe. Cel care se abonează pe 10 ediții vor beneficia, suplimentar, de **Almanahul Flacăra 2009**. Taxele de expediție sunt incluse.

TABELE

Număr apariții	Preț abonament	Preț la chioșc
5	35	44,50
10	65	89

TALON DE ABONARE REVISTA FLACĂRA

Număr apariții: ☐ 5 ☐ 10; începând cu luna Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată: nr. din data
Nume prenume localitatea strada
nr. bloc sc. ap. județ/sector cod Oficiul poștal telefon

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **ABONAMENT**. Cont bancar deschis la Banca Românească – Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 – RON (lei)

Pentru România: Expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.

Pentru orice detalii legate de abonamentul dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Robert Pandelea, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Cu ochelari

Organizat în plină criză economică, Salonul Auto Internațional de la Detroit (NAIAS) a încercat să demonstreze că, în ciuda publicității negative, constructorii americani sunt încă o forță în lumea auto.

de criză

După rapoartele îngrijorătoare cu vânzări în scădere și după „cercul” negocierii unor ajutoare de la statul american, o lume întreagă aștepta nerăbdătoare să vadă care vor fi soluțiile de criză ale gigantilor americani. Iar Salonul Auto a debutat sub auspicii neplăcute. Doi constructori importanți au anunțat din timp că preferă să-și folosească bugetele de publicitate altfel decât prin prezența la Detroit. Nissan și Mitsubishi nu ar fi surprins pe nimeni dacă nu veneau la SIAB (care, apropo, a fost anulat anul acesta), dar cei doi au refuzat să vină la cel mai important salon al celei mai mari piețe auto din lume...

Presa a avut grijă să explice că în acest an lansările au fost mai puțin fastuoase și nu au mai fost precedate de aceleași spectacole, iar decorurile au fost destul de sobre și mai ales „la obiect”.

În plus, și asta reprezintă într-adevăr ceva neobișnuit, toate conceptele prezentate au avut un scop precis. Nici unul nu a mai fost creat doar pentru a atrage atenția asupra unui stand, constructor sau pentru a demonstra viziuni asupra unui viitor foarte îndepărtat.

GM a deschis balul cu o seamă de modele deja cunoscute publicului. Dintre acestea se remarcă încă o dată Chevrolet Volt (ce se va lansa anul viitor) care este echipat cu o propulsie exclusiv electrică și este capabil de o autonomie de aproape 65 km. Alte apariții interesante sunt

schimbat. Singura apariție care a atras atenția este berlina Chrysler 200C EV ascunsă sub formele unui Opel Insignia. Conceptul Chrysler beneficiază de o motorizare electrică și de un interior garnisit cu tehnologii de ultimă generație. Și dacă salonul nu ar fi adus nimic altceva, atunci s-ar fi putut spune că acest gigant auto este cu un picior în groapă. Dar în 20 ianuarie oficialii Chrysler au anunțat o alianță cu Fiat și accesul la tehnologia acestuia s-ar putea să fie chiar mai important decât banii guvernamentali.

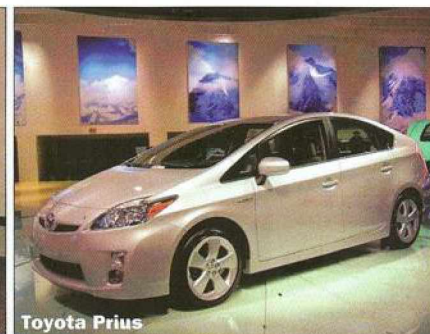
La Ford lucrurile sunt mult mai relaxate. Oficialii companiei au spus chiar că nu au nevoie de un ajutor guvernamental și spectacolul oferit cu ocazia salonului vine să întărească această afirmație. Modelele Ford au defilat în fața a 1.000 de spectatori – angajați ai companiei – în arena de hochei de la Cobo Hall, iar atmosfera a fost una de optimism.

Planul companiei este acela de a oferi toate modelele cu tehnologia EcoBoost care nu înseamnă decât că americanii vor avea în sfârșit parte de tehnologii moderne pentru motoare. Adio motoare mari aspirate, bun venit motoare turbo de cilindree mică... În cinci ani vor produce 750.000 de motoare EcoBoost pentru 90% dintre modelele lor. Dar pentru că un motor nou nu este cea mai atractivă știre, Ford a prezentat la Detroit și noua sa berlină superioară Taurus. Aceasta este motorizată de un V6 pe benzină de 259 CP și are tracțiune pe față.

NAIAS 2009 a reprezentat și prima înfruntare dintre două mașini care vor crea rivalități interesante printre ecologiști. În colțul din dreapta, challenger-ul Honda Insight, iar în colțul din stânga, campion absolut al vânzărilor de hibride, Toyota Prius. Ambele reprezintă modele noi, ambele beneficiază de motoare pe benzină și electrice și

Ford Taurus

Toyota Prius

Chevy Spark

Cadillac Converj

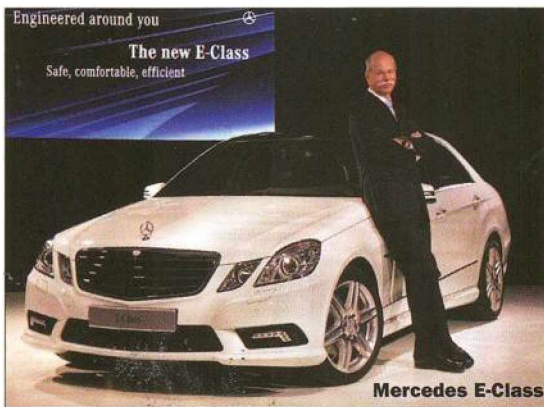
Chrysler 200C EV

noul Chevy Spark, dar și un frumos coupé electric lansat sub brand-ul Cadillac și denumit Converj.

Departat de optimismul și noile modele ale lui General Motors pare să se situeze Chrysler care nu a impresionat prin nimic deosebit publicul salonului american. Mașinile sale deja cunoscute sub brand-ul Jeep și Dodge au primit câteva motoare electrice, dar în rest nimic nu pare

ambele au forme care n-ar putea să le atragă nici un premiu de frumusețe. Honda a anunțat însă că mașina sa va fi mai ieftină decât Prius.

Constructorii europeni și mai ales cei germani au venit la salon fără să arate nici o urmă de îngrijorare. Piața americană a fost mereu pentru ei una adresată modelelor de lux și în acest context nu are sens să arăți slăbiciuni. Modelul de serie vedetă a fost Mercedes E-Class care speră să atragă în continuare aceiași cumpărători devotați (70% dintre ei au mai deținut cel puțin un alt Mercedes). Dar ceea ce a atras lumea la standul Mercedes a fost mai degrabă

uimitorul SLR Stirling Moss, care dispune de 650 CP și ajunge la o viteză maximă de 350 km/h.

Audi a prins și el o parte din lumina reflectoarelor atunci când a arătat lumii că limuzina A6 se poate transforma într-un coupé atractiv și economic. Motorul V6 TDI de trei litri îndeplinește deja normele Euro 6 și consumă în medie 5 litri/100km.

Cea mai surprinzătoare apariție a avut-o însă VW care a lansat conceptul BlueSport. Acesta este un roadster de două locuri cu motor diesel amplasat central. Liniile sale curate și faptul că beneficiază de o bună parte din componentele celorlalte modele din grup lasă impresia că VW ar putea să fie gata de lansare imediat. Din păcate, surse din cadrul companiei au anunțat că acesta nu se va comercializa până în 2012.

La salon au mai atras atenția Volvo cu un concept ce prefigurează modelul S60, Jaguar cu puternicul XFR (motor V8 de 503 CP), dar și producătorul chinez BYD cu mașinile sale hibride și electrice.

Detroit 2009 a fost un salon la care producătorii americani au dorit să demonstreze două lucruri. Pe de o parte a fost faptul că, în ciuda crizei economice

ce și a rezultatelor dezastruoase, vor produce în continuare pentru piața americană și americanul de rând nu trebuie să se îndrepte spre concurență. Iar pe de altă parte a fost și dorința de a arăta o schimbare, chiar și în grabă (dintr-o dată toată lumea se pricepe la motoare electrice) pentru că și-au asumat această obligație atunci când au solicitat miliarde de dolari de la contribuabilii americani. Și, ca să-l parafrazăm pe noul președinte american, putem spune că e timpul să se ridice, să se șteargă de praf și să redevină lideri de vânzări.

text: Mugurel Mărgărit-Enescu

Ai rămas cu mașina în pană?

Mobil: 0748.28.00.29
www.platforma-auto-tractari.ro

CONCURS:

Citește AICI:

**Răspunde la următoarea întrebare:
Ce servicii practică firma de mai sus?**

Astfel participi la tragerea la sorți a unui premiu de 100 lei!

Trimiteți acest talon pe adresa redacției:

SC.Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 013701, București până la data de 23.02.2009

TRACTĂRI AUTO INTERN ȘI INTERNAȚIONAL NON STOP

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură,
mai mult decât divertisment,
vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA INTELIGENȚA** și bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 77 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

REBUS
58 de **B**uzunar
CĂREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

**INTEGRAME
& SUDOKU**

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CUVINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLĂCĂRA se „devorează”, nu doar se citesc

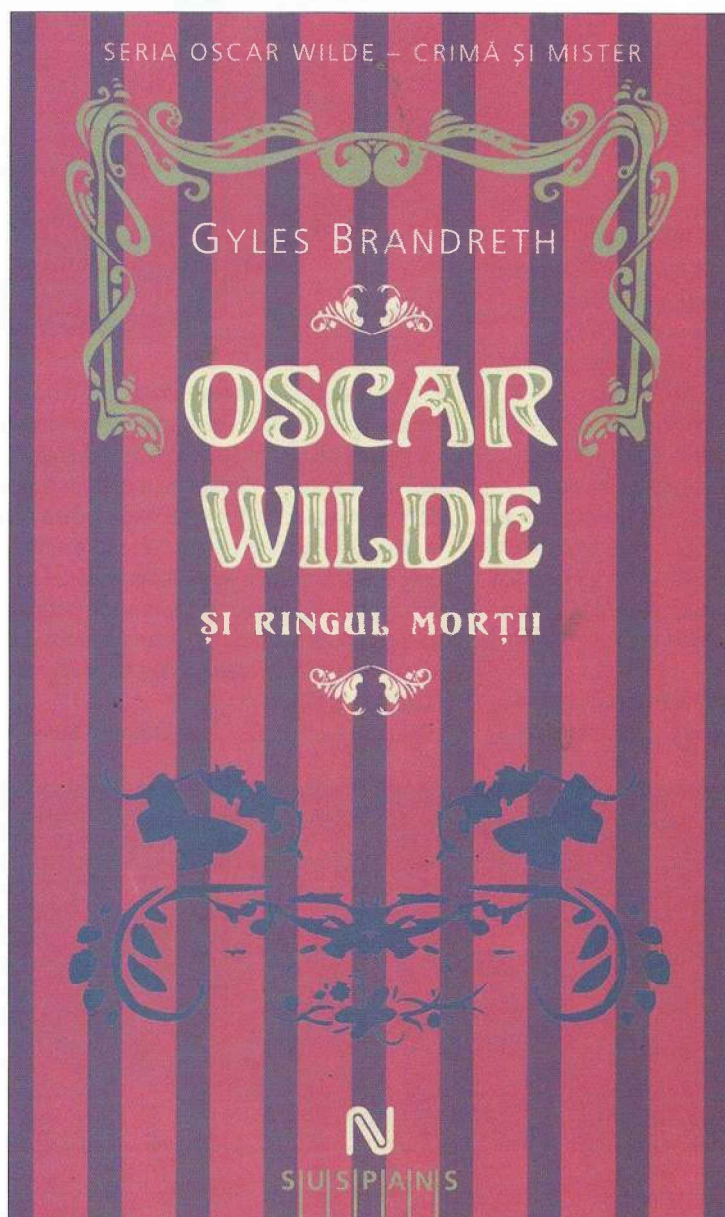
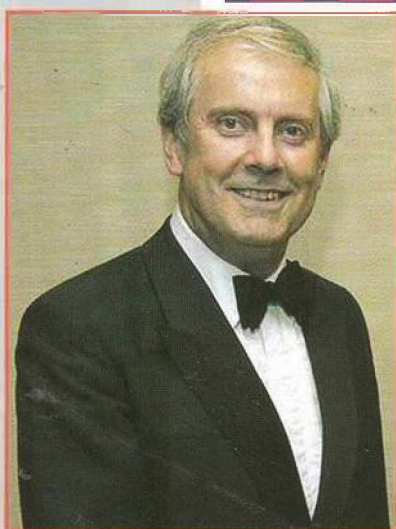
calitate garantată de **PUBLICAȚIILE FLĂCĂRA**

Oscar Wilde și ringul morții

o carte semnată de Gyles Brandreth, traducerea Antuza Genescu, apărută la Editura **Nemira**, colecția **Suspans**

Gyles Brandreth (n. 8 martie 1948) este politician, jurnalist, dramaturg, scenarist, producător de teatru și realizator de radio și televiziune. A studiat la Lycée Français Charles de Gaulle, Bedales School și New College, Oxford. Și-a publicat primul volum în 1972, *Created in captivity*, un studiu asupra reformei închisorilor din Marea Britanie. Începând cu 1973 a realizat și a prezentat diverse emisiuni de televiziune și de radio. Din 1980 a lucrat ca scenarist și dramaturg și a realizat numeroase spectacole de varietate. A fost membru al Parlamentului din partea Partidului Conservator, între 1992 și 1997, și membru al guvernului condus de John Major. În 2004 a publicat o biografie despre mariajul Reginei Elisabeta a II-a cu Ducele de Edinburgh, *Philip and Elisabeth: portrait of a marriage*. În 2005 a urmat o altă biografie de succes dedicată familiei regale, *Charles and Camilla: portrait of a love affair*, despre iubirea de trei decenii dintre Charles, Prințul de Wales, și Camilla Parker, Ducesa de Cornwall. Între 2003 și 2005 a prezentat emisiunea de divertisment

Whispers la BBC Radio 4, apărând de asemenea în numeroase piese de teatru și emisiuni la radio și televiziune. Printre lucrările sale se numără biografii, volume umoristice și cărți pentru copii, dar adevăratul succes i l-a adus seria *Oscar Wilde – crimă și mister* (în pregătire la Editura Nemira).

Al doilea volum al seriei OSCAR WILDE – CRIMĂ ȘI MISTER

Hotelul *Cadogan*, mai 1892, Wilde – aflat în culmea celebrității și norocului – nu știe ce declanșează atunci când propune un joc numit *Crima*: fiecare dintre invitații lui la cină trebuie să treacă pe o listă persoanele pe care ar vrea să le omoare. Nu e decât un joc, dar după câteva ore cele paisprezece victime încep să moară, una câte una...

Wilde și prietenii lui de încredere, Robert Sherard și Arthur Conan

Doyle, își dau seama că ucigașul este unul dintre apropiații lor. Într-o cursă contra cronometru, Wilde trebuie să acționeze înainte de a deveni el însuși următoarea victimă.

Portretizând o serie de personaje excelent realizate, de la lordul Alfred Douglas și Lillie Langtry la Bram Stoker și Walter Sickert, *Oscar Wilde și ringul morții* este o captivantă poveste despre patimă, înșelăciune și crime în serie, în spațiul dominat de contraste al înaltei societăți din perioada victoriană târzie, al lumii teatrului și al ringului de box.

„O lectură *fin-de-siècle* intelectuală... cu dialoguri extrem de rafinate.”

Sunday Times

„Fabulos! Acțiunea curge în ritmul nestăvilit al unei trăsuri trase de doi armăsari pursânge.”

Scotsman

„Una dintre cele mai inteligente, interesante și incitante cărți ale anului. Dacă Oscar Wilde ar fi fost rugat s-o scrie el însuși, nu s-ar fi descurcat mai bine.”

Alexander McCall Smith

„Brandreth și Wilde parcă sunt făcuți unul pentru celălalt. Acțiunea complexă și interesant structurată fac paginile să zboare.”

Daily Telegraph

un radio care te descoperă

muzică mai bună

107.3

www.smartfm.ro

O lume Absolut ideală

După 27 de ani, forma sticlei nu mai este personajul principal al comunicării mărcii **Absolut**. De acum înainte, dialogul dintre consumator și brand va fi la loc de cinste. Ba mai mult, cei care gustă această licoare magică sunt invitați să pășească într-o altă lume. Una fără convenții și asupra căreia își pot lăsa amprenta. Chris Channing și Philip Chbeeb vin la evenimentul de la București să demonstreze că arta este o modalitate de a visa și de a crea un alt fel de univers.

Dacă tu, omul de rând, te-ai obișnuit să te gândești la un brand foarte cunoscut în lume ca la ceva îndepărtat, care nu face neapărat parte din lumea ta, ei bine, lucrurile s-au schimbat. Cel puțin, așa stau lucrurile în lumea Absolut. Acum poți avea un dialog cu marca Absolut, care te îndeamnă să îți creezi propria lume, plecând de la interpretări personale și de la dorința de a ieși din tipare. Prin noua campanie *In an Absolut World*, brandul nu se mulțumește doar să inspire, ci își ia inspirația de la publicul său, pe care îl transformă în „erou” și creator, provocându-l să își regândească propria perspectivă asupra universului și experiențelor sale de fiecare zi.

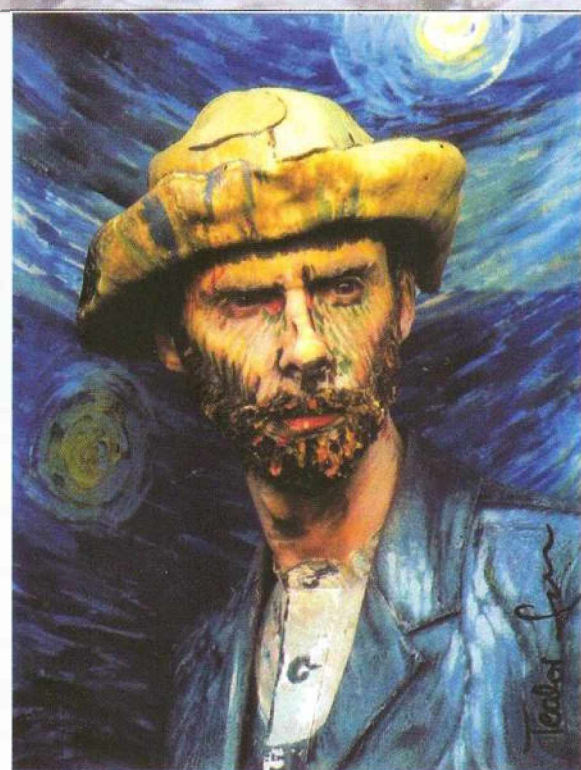
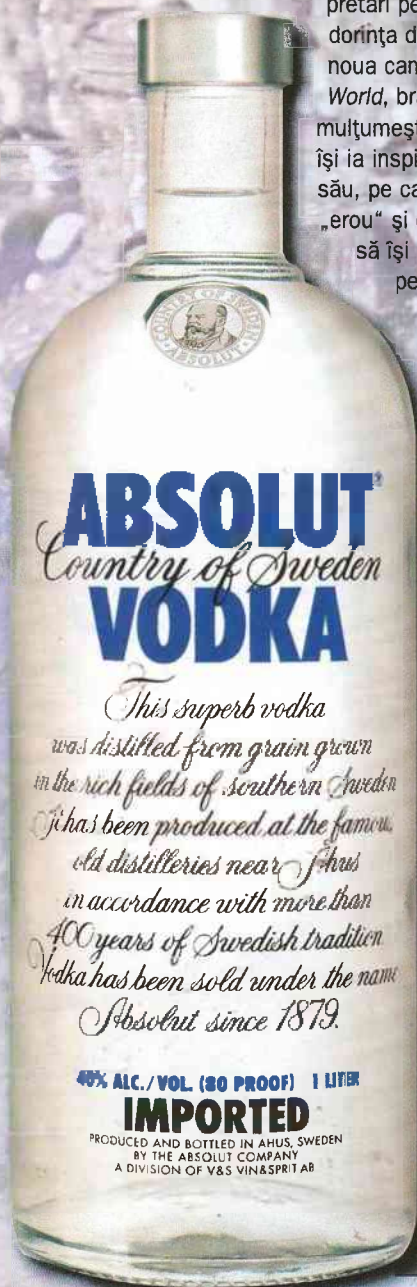
Aceasta nu înseamnă perfecțiune, nu este o lume ideală pe care o construiește Absolut, ci o lume a fiecăruia dintre vizionari, cărora nu le este teamă să o privească altfel și să își pună întrebări. Vizionarii sunt oamenii obișnuiți care acceptă provocarea campaniei de a se raporta la experiențele lor cu aceeași îndrăzneală și nonconformism cu care este construită și identitatea brandului. Acest exercițiu de recreionare a lumii anunță o etapă nouă în istoria mărcii, considerată inovatoare și nonconformistă.

„Campania *In an Absolut World* dorește să inițieze un dialog între brand și publicul său. Publicul Absolut este unul inteligent, cu umor și deschis către noutate. Ne dorim foarte mult ca el să considere *In an Absolut World* o abordare suficient de interesantă și provocatoare încât să își dorească să intre în joc și să-și lase propria amprentă asupra lumii,

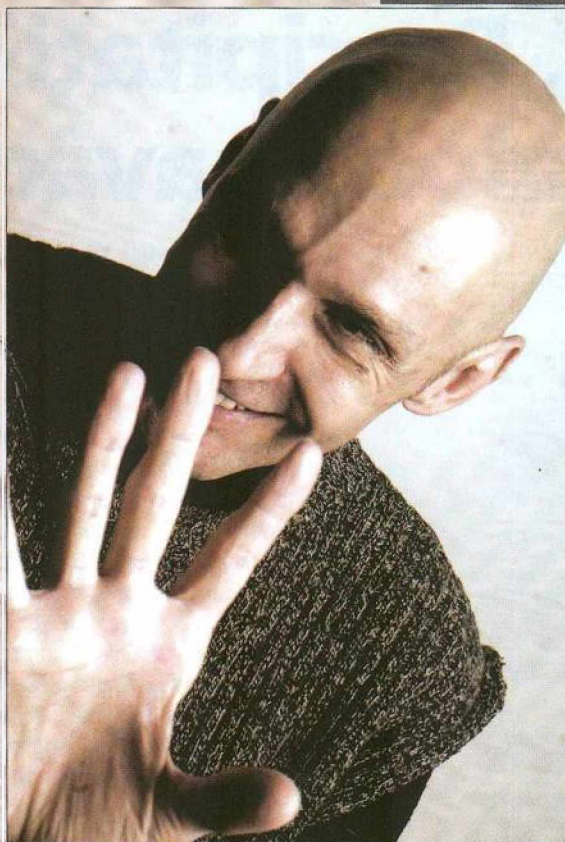
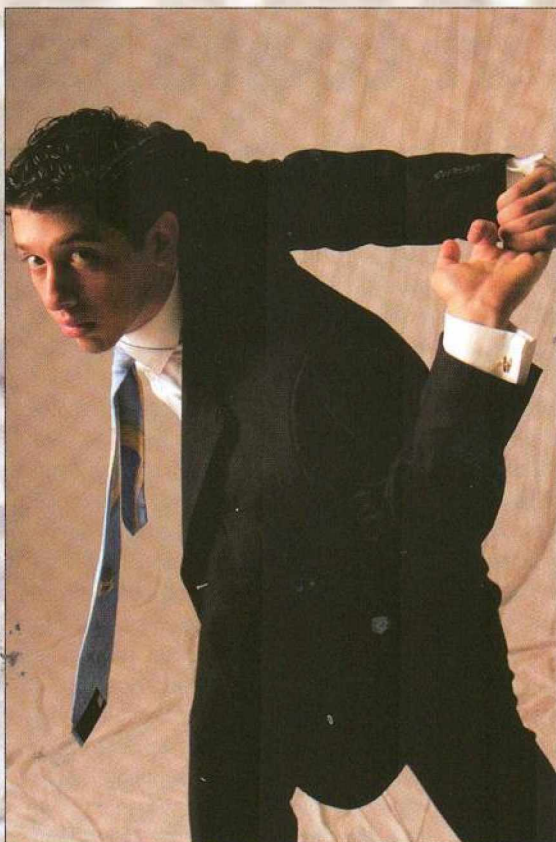
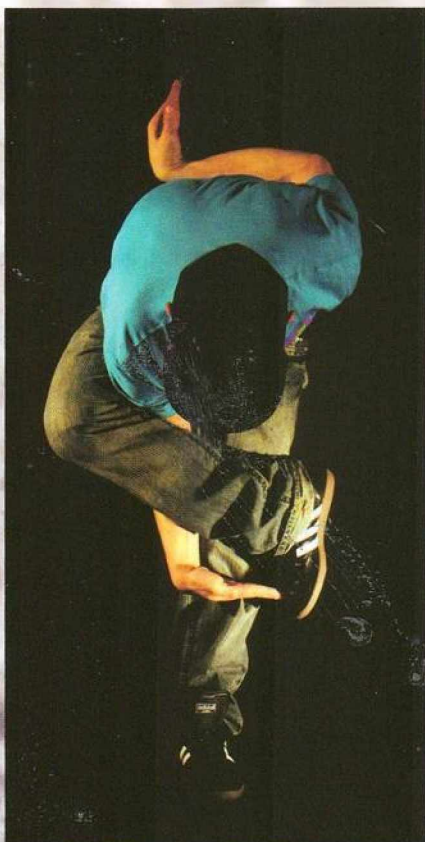
regândind convențiile și reconstruind lumea dintr-o perspectivă nouă!”, spune Radu Moldovan, Brand Manager Absolut.

Jean Paul Gaultier, Tom Ford și Stella McCartney inspirați de forma sticlei Absolut

Acesta a fost un pas firesc, depășind etapa de implicare a brandului în domeniul artei și culturii și colaborarea exclusivă cu artiști și creatori. Încă din 1981, fotografi, muzicieni și designeri din întreaga lume au contribuit cu propria lor interpretare la construirea unei identități a brandului caracterizate prin creativitate și inovație. De la prima pictură în ulei făcută de Andy Warhol în 1985 până astăzi, forma sticlei de Absolut a inspirat peste 400 de artiști și pe cei mai mari designeri ai lumii precum Jean Paul Gaultier, Tom

ȘPANCIRFEST 2005.
PHOTO BY TEODOR GORICANEC

Ford, Stella McCartney și Gianni Versace.

Optimismul și curajul sunt două atribute ale acestei lumi ideale. Într-unul dintr-o serie de portrete, o mare fațadă emana bule de aer, apunând în loc de fum, fiind total inofensivă. Altul ne arată o fotografie de familie, în care bărbatul „înșalacat” zăbovește lângă alături de frumoasa lui soție, și totuși această plasmuire de vis, pentru a evita aglomerația de la bar, un bărbat este purtat pe brațe de către mulțime, până ajunge la pahatul cu cocktail-uri preferat. Probabil ai dat deja seama că aici, totul poate deveni posibil, pentru că viața poate deveni mai întâi în mintea fiecărui individ, de la care se extinde în exterior.

Artă absolută și nonconformistă

Și cum altfel dacă nu prin artă ne poate demonstra Absolut că ceea ce ne îndeamnă să visăm și să creăm este realizabil? Chris Channing și Phillip Chbeeb sunt doi artiști care vin la București cu ocazia acestui eveniment pentru a ne face dovadă că poate exista o nouă viziune și în acest domeniu. Chris Channing este singurul artist european specializat în tablouri vivante care studiază și recrează versiuni vii ale unor portrete celebre pictate de artiști la fel de celebri. Născut în nordul Angliei, cu studii la Londra și Paris, el este un artist: actor, mini-regizor de teatru și designer, care lucrează de peste 25 de ani în industria divertismentului. Special pentru evenimentul de la București, Chris

Channing va da viață la două celebre picturi, *Autoportret* de Vincent Van Gogh și *La Gioconda* a lui Leonardo da Vinci.

Phillip Chbeeb, un fizician pe ringul de dans

Nici dansul nu are nimic deosebit, este o formă de exprimare liberă, izvoată din pasiune și din convenții, și puțin de viață, spune Phillip Chbeeb! În capitală, Phillip vine să aște propriul stil de *Popping*, dezvoltat cu multă pasiune și viziune. La numai 20 de ani, are în portofoliu colaborări cu unele dintre celebrități de la Michael Jackson, până la Usher, Jay-Z, Fat Joe, Natalie, Paul Wall, Missy Elliott, Dave Navarro, Shyne, Sparks, Nelly, 50 Cent, Lil' Kim, Michaela, Ryan Murphy și mulți alții. A fost invitat să danseze în videoclipurile unor artiști precum LoveRush UK și Cobra Starship și a reușit să creeze o atmosferă incendiară pe scena faimoasei emisiuni de televiziune *So You Think You Can Dance*, de difuzată de postul de televiziune Fox, unde a fost apreciat pentru originalitate, tehnică și muzicalitate. Vorbind despre cum a creat stilul său unic de dans, Phillip povestește că, în copilărie, practica foarte multe sporturi, precum ping pong, *Rubik's cube*, yo-yo, skateboarding și încerca să își dezvolte aptitudini în domenii foarte diverse. În prezent, Phillip urmează cursurile universității *Loyola Marymount* din Los Angeles, California, unde studiază ingineria și fizica.

Esența cocktail-ului perfect este vodca perfectă

Pentru că de la un astfel de eveniment nu puteau lipsi cocktail-urile, ei bine, acestea vor fi preparate prin tehnica mixologiei moleculare de către un renumit barman german, Ron de Preter. În esență, mixologia moleculară constă în aplicarea unor metode științifice în crearea acestor băuturi.

Astfel, conștientizând că au parte de o experiență nouă, grație unei abordări originale a băuturilor. Acestea sunt reventate și reconstruite prin descompunerea în straturi a aromelor și prin intensificarea acestora. Așa că, în acest caz, este vorba de cocktail-uri care sunt create și apoi transformate în formă de băuturi menite să surprindă în gură eliberând o aromă surprinzătoare. Preparate după rețetele lui Ron de Preter, special pentru evenimentul *In an Absolut World* sunt dovadă că esența cocktail-ului perfect este vodca perfectă.

În ultimii ani, răsfățul a devenit unul dintre trendurile majore în dezvoltarea artei culinare. Pornind de aici, unii dintre cei mai inovatori bucătari au încercat să descopere noi ingrediente, până atunci neutilizate în gastronomie, și au reușit să găsească ceva cu totul nou și surprinzător, bazat pe o experiență deosebită de gust.

Acesta a fost punctul de plecare al unei discipline culinare noi.

de Raluca Spătareanu

„Precipitații în toată țara, pe alocuri având aspect de aversă”

Nu, nu vă speriați: spațiul rezervat rubricii de sport nu a fost ocupat de știri meteorologice, chiar dacă și în ultimul număr al revistei pe anul trecut am titrat „Fotbalul nostru a intrat în ceață”.

Așadar, iată-ne în *Anul Bivolului* (potrivit zodiacului chinezesc), la două luni de la încheierea sezonului de toamnă și la una înainte de începerea returului în *Liga I*. Deși fotbalul are un statut aparte, se cuvine totuși să anunțăm una dintre puținele vești bune. Dar să rememorăm: pe 27. august 2008, cu prilejul premierii performențelor la *Jocurile Olimpice* de la Beijing, președintele Traian Băsescu susținea necesitatea reînființării Ministerului Tineretului și Sportului, argumentând: „Sportul trebuie să fie reprezentat la masa Guvernului, și nu întrebă din când în când ce-i mai trebuie și mai ales întrebă cu două-trei săptămâni înainte de marile evenimente ce performanțe o să facă.” Pentru a încheia paranteza, să spunem că, în urma alegerilor uninominale, M.T.S. a fost resuscitat.

Ne-am oferit acest moment de respiro pentru a mai întârzia puțin intrarea în colcăiala din lumea fotbalului în care criza financiară se resimte din ce în ce mai acut. Ținta principală a devenit, astfel, ocuparea primelor două locuri în clasament și, implicit, cele 10-12 milioane de euro încasate prin accederea în grupele *Champions*

League. Un scop în sine, până la urmă, pentru că puseele de entuziasm stârnite de evoluția clujenilor („CFR poate scrie istorie”) au fost repede curmăte, iar Culio nu știm când va mai înscrie vreodată nu o „dublă”, ci măcar un gol. Și cealaltă reprezentantă în competiția europeană de elită a avut gânduri de mărire, mai ales că *Steaua* a reînnotat (după o pauză de zece ani) o triplă participare consecutivă. Dar... ultimele două prezențe s-au încheiat cu obținerea numai a câte unui punct. (Spre exemplu, în cele șase meciuri susținute în sezonul 2007/2008, steliștii au înscris patru goluri, șutând pe poartă doar de 14 ori în total!) Ca să nu mai vorbim de cele cinci, Doamne, și toate cinci, „ambasadoare” în *Cupa UEFA*, eliminate într-o singură zi, parcă la „foc automat”. Dar dușul rece (chiar înghețat!) servit de echipa națională, care a clacat cu 0-3 la Cluj, în fața Lituaniei?

Apropo de *Cupa UEFA* (redenumită *Europe League*), se cuvine să zăbovim puțin asupra unui aspect și anume, prezența noastră atât de numeroasă datorită coeficientului de țară. Trebuie să ne punem serios întrebarea cât de valoroși am devenit noi, dintr-o dată, sau dacă echipele din Occident sunt dezinteresate de o afacere în care banii câștigați nu se compară nici pe departe cu aceia obținuți de la *Liga Campionilor*. Oricât nu ne-ar plăcea, trebuie să recunoaștem că această competiție a devenit treptat un fel de război al Estului (cu unele izbânzii, precum *JSKA Moscova* sau *Zenit Leningrad*) și că fotbalul european s-a împărțit evident în două clase: bogații din *Champions League* și săracii din fosta *Cupă UEFA* care ciugulesc niște firimituri. Culmea este că, și în cazul acestui slab interes al Vestului, am fost incapabili să profităm.

Glumind amar, vom sta liniștiți și vom butona programele tv în „primăvara europeană” care începe încă din februarie, astfel: pe 18/19 și 26, cele două manșe din 16-imile *Cupei UEFA*, pe 24/25 optimile (tur) în *Liga Campionilor* (returul pe 10/11 martie).

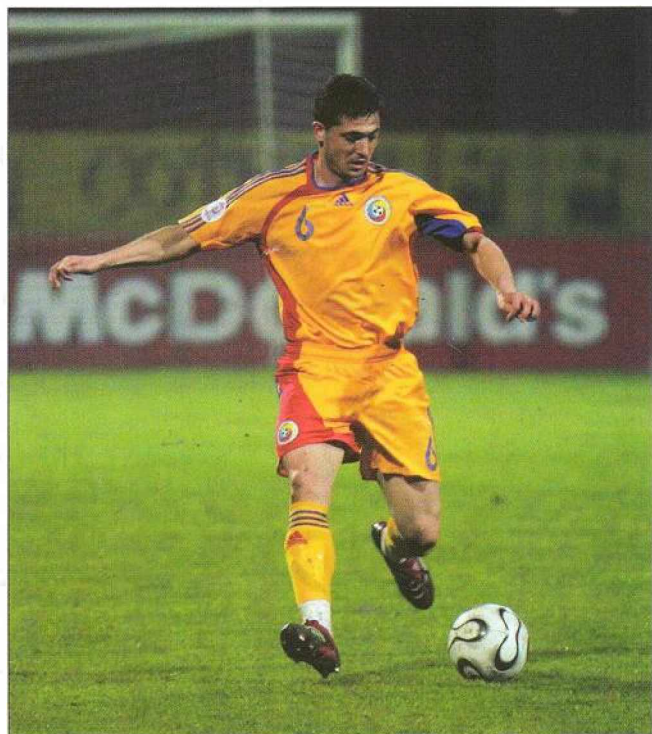
Ei, dar după acest „aperitiv”, vine și 28 februarie, atunci când *Liga I* (locul 21 în ierarhia mondială a campionatelor) pornește la drum, de la următoarea situație: *Dinamo* 35 de puncte, *Urziceni* 34, *Timișoara*, *CFR* și *Steaua* câte 29, *Craiova* și *Rapid* câte 28, *FC Argeș* 27 fiind echipele presupuse că se vor bate pentru

cele șase locuri de cupe europene. Trebuie să menționăm că lucrurile s-ar putea schimba dacă bănașenii și-ar recupera cele șase puncte la Tribunalul de Arbitraj Sportiv, la fel cum în litigiul dintre *Dinamo* și *Vaslui*, „alb-roșii” ar putea pierde cele trei puncte, iar *Steaua* ar suferi penalizări în urma cazului *Valiza*.

Vacanță deloc lipsită de evenimente la unele grupări fotbalistice. Prima mișcare (de parcă eram la Revoluție!) s-a produs la Timișoara, acolo unde antrenorul Dusan Uhrin jr., după un sec 4-0 în fața lui *FC Brașov*, din ultima etapă a turului, a fost reconfirmat în funcție și a doua zi dat afară! (Iată că și 4-0 este un scor la fel de periculos ca și cel de 2-0: cehul a mai fost dat afară, de la *Mlada Boleslav*, tot după un scor asemănător, ca și Mircea Lucescu, de la conducerea echipei naționale, după un scor identic în fața Austriei.) După oarece expectativă, Gabi Balint a fost instalat ca principal. La *Steaua*, Dorinel Munteanu a fost concediat cam neelegant, în locul său fiind numit... Marius Lăcătuș! La *Poli Iași*, atâta i-a amenințat Ionuț Popa cu demisia pe factorii locali de decizie încât aceștia au luat-o în serios și i-au adus pe Cristiano Bergodi. Ce să mai spunem de *Rapid*, care s-a chinuit efectiv să scape de Jose Peseiro (nici acum nu este prea clar cum – și dacă – s-au rezolvat lucrurile), Nicolae Manea, Marian Rada și revenitul Adrian Iencsi preluând frâiele după ce Marius Șumudică s-a autopropus îndelung, iar acum privește chiorăș, „suflându-le” unele achiziții care ar fi fost pe gratis. În fine, o mutare oarecum previzibilă a făcut *CFR Cluj*, Maurizio Trombetta fiind îndepărtat și, folosindu-se de un subterfugiu din regulament, același Uhrin a devenit... consilier.

Grave probleme financiare – precipitații în toată țara, pe alocuri având aspect de aversă, la *Rapid* prin excelență (clubul ar putea fi vândut pentru 20 mil. euro, din care 13 mil. datorii), dar și la *Oțelul Galați* sau *Poli Iași*, *Dinamo* (un deficit de 2,4 milioane), *CFR* (cheltuieli de 37 mil., încasări de 19 mil., deci o „gaură” de 18 mil.), chiar la *Steaua*, acolo unde Gigi Becali face tot felul de glume pomind de la vânzarea clubului pe 5 (!) mil.). Cât privește transferurile, nimic nu este sigur: Ovidiu Herea circula pe ruta Giulești – Timișoara și retur, *Dinamo* așteaptă „repatrierea” lui Cosmin Moți de la *Siena*, dar și eventuala plecare a lui Ropotan la *Dinamo Moscova*,

Acum putem parodia:
„Șeicii toți răsăr din
cort/ Să-l vadă pe
Mirel la joc”

„bomba” reprezentând-o autoexilarea lui Mirel Rădoi în Arabia Saudită. Mai mult decât de achiziții, multe formații s-au preocupat de rezilierea contractelor jucătorilor cu cele mai mari salarii pentru a rezista până la 13 iunie, când se va încheia acest campionat.

Citești, ascuți și nu-ți vine să crezi: **calm, unitate, liniște, concentrare, atmosferă bună** – iată cuvinte-cheie care se vehiculează de selecționabili în lotul național sau de cei din preajma acestuia. Parcă ne-am întors cu decenii în urmă, acum, când mai sunt aproape două luni până la cruciala „dublă” cu Serbia și Austria din preliminariile C.M. 2010. Dar, dacă nu sunt probleme, de ce să nu ni le facem? Sau: de ce să nu abatem atenția de la cele reale?

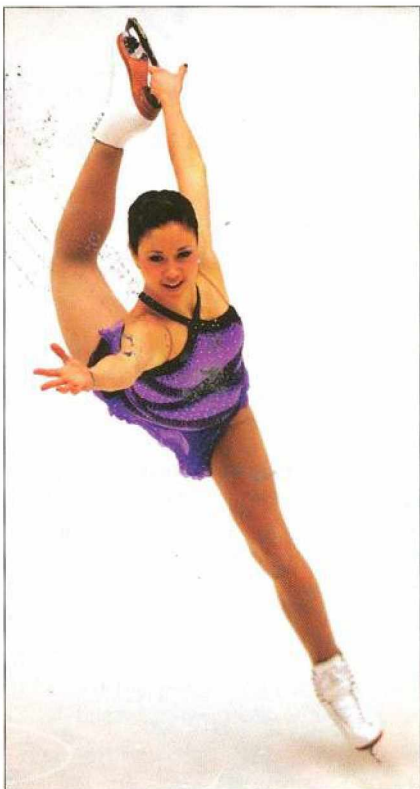
Să ne explicăm. Se pare că, la nivel federal, ar fi apărut un diferend între președintele Mircea Sandu și directorul general Ionuț Lupescu. Motivele ar fi cel puțin două: intenția Kaiserului de a candida la șefia fotbalului și, mai ales, opinia diferită în ceea ce privește viitorul selecționarului Victor Pițurcă. Într-adevăr, Nașu' (în funcție din 1990 și care dorește cel puțin încă un mandat) a început să repete cam obsesiv: *dacă nu câștigăm cele două meciuri, Pițu sigur va pleca*, opinie neîmpărtășită și de Lupescu. Iar dacă tot este o răcă la vârf, de ce să nu mai pună lemne pe foc și alții? Astfel, dinspre Ghencea tunurile sunt îndreptate împotriva lui Lupescu, având în vedere trecutul fotbalistic al acestuia exclusiv dinamovist și care ar putea influența lupta pentru titlul de campioană; dinspre Timișoara se aude răpăit de mitralieră vizat fiind președintele FRF, cel care ar fi contribuit la depunctarea bănătenilor etc. etc.

Problemele la nivelul primei reprezentative sunt, însă, destul de serioase. Pornim de la recunoașterea lui Pițurcă a faptului că, individual, sârbii sunt „peste noi”, dar trebuie să adăugăm că, pe 28 martie, Goian și Ghionea nu pot evolua fiind suspendați, Rădoi nu se știe cum va suporta climatul din Arabia Saudită, în locul *umărului* lui Chivu avem problema *cotului* lui Mutu ș.a.m.d. De altfel, pe 11 februarie, amicalul în care vom întâlni Croația ar putea să ne dea unele răspunsuri (sau să complice și mai mult lucrurile). În plus, planează incertitudinea dacă Adi Mutu va fi restabilit sau dacă va evolua pe arena din Ghencea, având în vedere ostilitatea suporterilor steliști. Ca să nu mai spunem că, personal, resimțim o strângere de inimă văzând că trebuie să apelăm la manevre mai puțin ortodoxe privind programarea meciului oficial la Constanța: din superstiție, acolo înregistrându-se câteva rezultate pozitive; pe un gazon mai așa și așa, pe care oaspeții să nu-și poată etala viteza și tehnicitatea; într-o extremă a țării unde suporterii adversarilor noștri să ajungă cât mai greu – măsuri care ni se par destul de puerile, la mijlocul lunii acesteia, o delegație sârbă venind la Constanța pentru a inspecta stadionul și a hotărî locul de cazare.

Text: **Pompiliu L. Dumitrescu**

Foto: **Agerpres**

În plin sezon hibernal, trebuie să facem loc și unei imagini de la **Campionatele Europene de patinaj artistic, recent încheiate la Helsinki.** Iată-o, așadar, pe medaliata cu aur, finlandeza **Laura Lepisto**, câștigătoarea probei individuale feminine. Frumos succes pentru gazdele nordice, care au obținut și medalia de bronz – **Susanna Poykio** (argintul a revenit italiencei **Carolina Kostner**).

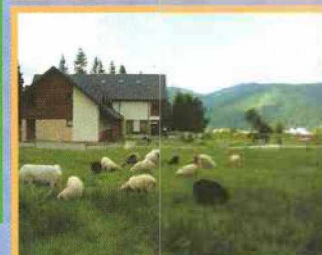
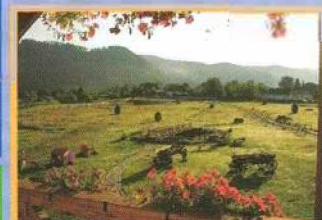
Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end în... inima Bucovinei. Fii pregătit să te cazezi în **Pensiunea Inima Bucovinei** din localitatea Frasin, județul Suceava. Pensiunea turistică **Inima Bucovinei** este situată într-un cadru mirific, lângă liziera pădurii, pe un teren de 22.000 mp. Este o construcție unde rusticul se îmbină perfect cu modernul. Atmosfera caldă face ca fiecare clipă petrecută în **Inima Bucovinei** să fie una de neuitat. Fauna și flora bogate din împrejurimi oferă ochiului imagini de neuitat. Pensiunea **Inima Bucovinei** vă pune la dispoziție 12 camere: 11 duble (două cu pat matrimonial) și un apartament, baie proprie, acces la tel/fax, internet; restaurant tradițional; teren de joacă pentru copii, terasă cu 48 de locuri, plimbări auto *off-road*, ATV, *mountain bike*, călărie, parapantă, pescuit sportiv, ski, rafting și paintball.

Poți și tu să mergi un week-end la Bran răspunzând corect la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 1-2/2009?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 23.02.2009

CONCURS
EUROPA TRAVEL

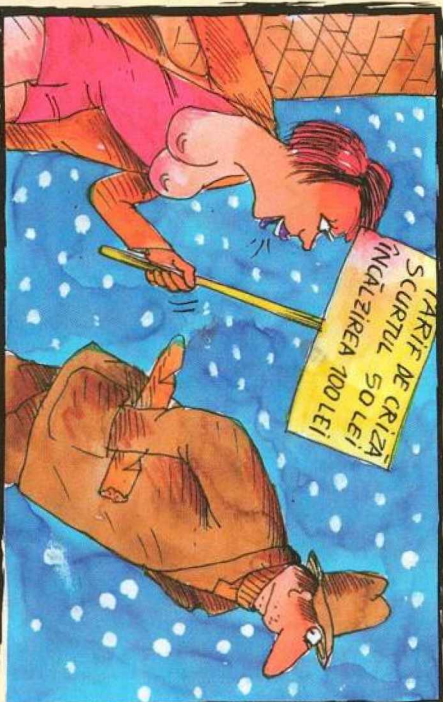

Rușii au tăiat gazul

ÎN FOTOTHECA

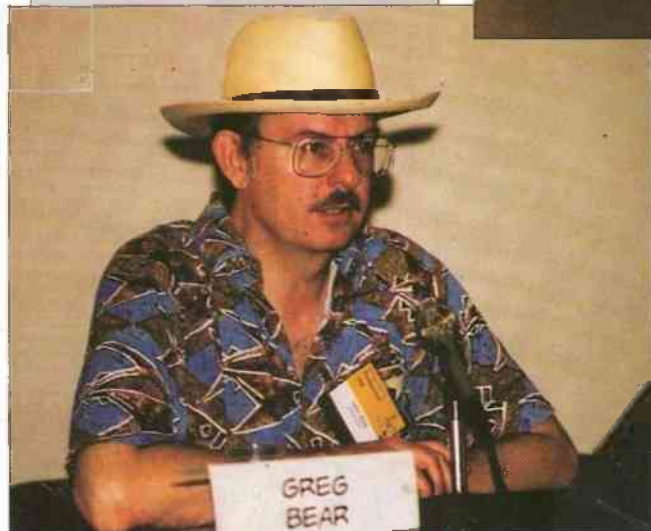
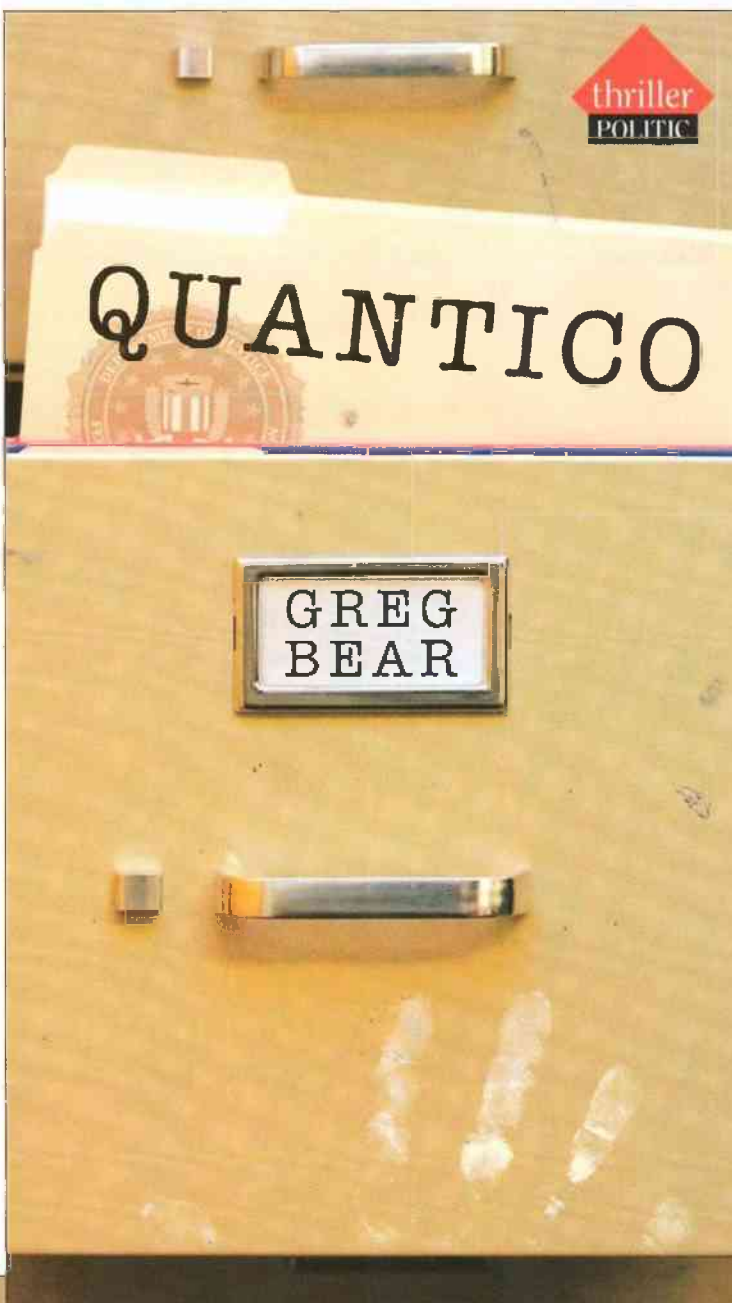
41. 72

Ce-ar fi dacă...?

Greg Bear este autorul a mai mult de 30 de cărți SF și Fantasy. A primit două premii *Hugo* și cinci *Nebula* pentru operele sale, fiind unul dintre cei doi autori care au câștigat câte un premiu *Nebula* la fiecare categorie.

A fost denumit „Cel mai bun scriitor în viață de hard science fiction”. Bear a făcut parte din diferite comitete politice și științifice și a colaborat cu *Microsoft*, Armata SUA, CIA, Laboratoarele *Sandia National* și alte grupuri și agenții. Cel mai recent volum al său, *Quantico*, prezintă o incursiune în viitorul apropiat în modul de funcționare al forțelor de ordine, politicii și terorii domestice dar și religioase. Volumul este disponibil și în România, la Editura *Tritonic*, în colecția *Premium*.

Unul dintre talentele particulare ale lui Greg Bear este de a da viață personajelor dintr-o operă de ficțiune, iar *Quantico* nu este o excepție. Câștigătorul a numeroase premii și best-seller desemnat de *New York Times*, Greg Bear vine cu un thriller în care se realizează ciocnirea dintre două generații și culturi din cadrul FBI, dar care luptă în esență pentru același lucru, întâmpinând un nou tip de comportament criminal, cu fapte inimaginabile în deceniul precedent și dificil de rezolvat acum. Ne aflăm în a doua jumătate a secolului douăzeci și unu, iar terorismul a scăpat violent de sub control. Cupola Stâncii din Ierusalim

a fost distrusă complet de extremiști, iar alte sute au murit într-un nou atac în Statele Unite.

Quantico e pus în scenă într-un viitor apropiat, unde războiul împotriva terorii s-a întors acasă, pe străzile americane. Un climat de frică se instalează în viața de zi cu zi, și FBI-ul opune rezistență elementelor negative interne și sistemului politic. Agenții FBI William Griffin, Fouad AL-Husam și Jane Rowland sunt pe urma unei amenințări domestice: un virus orientat spre transmitere genetică ar putea elimina întregi secțiunile ale societății. Trio-ul apelează la ajutorul expertului în bio-terorism, Rebecca Rose. Ceea ce urmează este o intrigă complexă, care îi va pune pe gânduri pe cititori, implicând un inamic strălucit și un scenariu înfricoșător de plauzibil. Un potențial bio-Armageddon. Ceea ce descoperă ei depășește așteptările tuturor.

Cu toate că abordează subiecte sensibile, precum terorismul și extremismul, nu este o carte pentru cei care adoptă atitudinea „cine nu e cu noi e împotriva noastră”. Ca și lumea reală, creația lui Bear este mai complicată de atât, cu fiecare acțiune generând o re-acțiune. Cu toate că este un thriller, *Quantico* îmbină elementele specifice genului cu elemente Science-Fiction, genul de suflet al lui Greg Bear, astfel că

rezultă o combinație care provoacă imaginația dincolo de limitele normale.

Bear țese o poveste de suspans a cărei plauzibilitate te înspăimântă. Cei mai mulți dintre noi suspectează că serviciile secrete și militare au trupe speciale care fac „munca murdară”, care ne salvează scăpând de teroriști fără nici o urmă și care vor fi repudiați dacă dau greș, sau dacă următoarea administrație nu e de acord. Sună familiar, dar Bear duce această idee mai departe. Peste zona în care ne simțim confortabil. O carte bună ar trebui să ne facă să ghicim, agitați, evoluția intrigii. Iar *Quantico* asta face.

Barcelona Room

90 locuri

Frankfurt Room

90 locuri

Monte Carlo Room

90 locuri

90 locuri

Marseille Room

250 locuri

Paris Room

160 locuri

Bruxelles Room

RIN Grand Hotel

Centru de Conferințe

42 săli de conferințe

2900 locuri

peste 5000 mp de spațiu de conferințe

Totul într-un hotel de 1500 camere

Atât de mare încât
ai nevoie de o hartă

o Room

Madrid Room

160 locuri

London Room

380 locuri

Geneva Room

160 locuri

Amsterdam Room

90 locuri

390 locuri

Strasbourg Room

1100 locuri

București Room

te

RIN GRAND HOTEL

★★★★

BUCHAREST

Șoseaua Vitan Bârzești nr. 7D, Tel: +40 31 106 1111

www.ringrandhotel.ro

IT Solutions for the demanding

Establishment of International **Asseco South Eastern Europe Group** created one of the strongest software houses and system integrators in the South Eastern Europe. This confirms Asseco's strategy for the strong growth on very perspective SEE region where quality and local presence are key in providing best solutions for our clients. **Asseco SEE Group** is a group of IT companies providing leading IT solutions in Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia and Slovenia.

PEXIM CARDINFO

net
consulting

arbor
INFORMATIKA

PEXIM
solutions

LOGOS
TECHNOLOGY TALKS BUSINESS

ANTEGRA

FIBa Software
IT Solutions for Banking and Finances